SENSUL CELOR 3 MUNŢI

Eseu de prezentare a învăţăturii cristianice bazată pe treptele evoluţiei spirituale

— 1978 –

Creştinismul trece printr-o criză capitală. Cine poartă vina? Textele evanghelice? Ierarhii, preoţii, teologii? Sau masele care şi-au întors privirile spre meciuri, seriale şi vitrine? Se pare că vina e împărţită, dar totuşi vina nu o poartă decât acest implacabil destin pe care îl dictează constelaţiile raportate la nivelul spiritual global al pământului.

Criza creştinismului nu trebuie căutată în teologi sau mase, ci în respiraţia ciclică a lumii care, datorită unei îndelungate perioade de asimilare se satură şi vrea ceva nou. Unei perioade de strălucire totdeauna îi urmează o perioadă ulterioară de regres, de întuneric.

Acesta este ritmul vieţii şi al existenţei: respiraţia, bătăile inimii, succesiunea zilelor şi nopţilor, anotimpurile, toate vorbesc despre o anumită ritmicitate. Niciun fenomen nu este monoton, linear. Evoluţia este o sinusoidă care cunoaşte o linie ascendentă, un apogeu, pentru ca apoi să coboare până în fund de prăpastie.

Materialismul trebuie să-şi epuizeze perioada lui de apogeu şi din fericire intuiţioniştii îi şi presimt etapa de declin.

Nimeni nu poate nega faptul că marile monumente ale culturii se datoresc creştinismului. Iată-l însă obosit, epuizat. Parcă s-a spus totul. Parcă nu mai există nimic de adăugat!… Iluzie!

Realitatea este că lumea modernă trăieşte şi ea ca nişte copii bucuriile unei vitrine cu jucării: maşinile, produsele tehnicii moderne. Suntem în faza în care trăim din plin satisfacţiile cuceririlor tehnicii moderne şi de aceea trebuie să aşteptăm să ne plictisim de ele şi să mai vrem şi altceva.

Lucrarea noastră se adresează tocmai celor ce s-au plictisit de atâtea jucării şi reuşesc să-şi facă timp şi pentru cele vechi, pentru cele ce stau prăfuite în sertare.

De poveşti oamenii s-au cam săturat.

Oamenii s-au cam săturat de Dumnezeul creştin care cere rugăciuni, pomeni, metanii, evlavie şi cucernicie.

Textele evanghelice însă, ascund încă multe surprize. Surpriza noastră este că vedem în învăţătura lui Hristos TREI MUNŢI.

Oricum e mai atrăgător un Hristos care cheamă omul la un fel de alpinism intelectualizat şi spiritual decât un Hristos care te cheamă doar la slujbe, post şi rugăciune. Au şi acestea locul lor obligatoriu şi necesar, şi asceza trupului e necesară pentru că pe fondul ei se poate construi asceza minţii, dar slujbele şi posturile, aceste „obiceiuri tradiţionale" zac în umbra ascunsului mesaj christianic, îngropat de veacuri.

Desigur, noi nu ne-am rezumat strict doar la textele evanghelice, ci şi la cele aflate de noi, aflări cuprinse în prima lucrare a noastră „CERCETĂRI în LUMEA NEVĂZUTĂ".

Am mai încercat ceva în această lucrare. Am încercat să ignorăm barierele dintre diversele religii şi să le apropiem de ceea ce are creştinismul mai preţios. De aceea am încercat să facem să intre în rezonanţă ideile christianice cu cele două mari religii ale Egiptului şi ale Indiei.

Considerăm că aceasta ne-a prilejuit o mai vie posibilitate de a scoate în relief indiscutabila claritate a existentei celor TREI MUNŢI din învăţătura christianică:

1. PREDICA DE PE MUNTE.
2. MUNTELE EXTAZULUI: TABORUL şi
3. MUNTELE CUNOAŞTERII: GOLGOTA!

Am pus accentul în această lucrare pe faptul ca sensul existentei noastre milenare a fost, este şi va rămâne:

CUNOAŞTEREA!

De aceea şi secolului cercetărilor ştiinţifice îi găsim un important rol, cu adânci semnificaţii pentru evoluţia intelectului. Spiritul ştiinţific are marea calitate de a disciplina gândirea. Cercetarea implica studiu, informare şi profunda analiza. Ea dezvolta raţiunea care, pentru lucrarea noastră, joaca un important rol, acela de a crea premizele, de a realiza baza unei ample PIRAMIDE pe care vor trebui să urce, în final toţi oamenii de ştiinţă.

„Stientismul" da, este o boală! E una din plăgile secolului XX, dar are şi plaga aceasta ceva bun, ca trezeşte curiozitatea oamenilor…

Desigur însă ca, secolul nostru, dominat de realizări materiale, de goana după produse industriale, îşi are şi ea latura ei aberanta. Prea multă sete de bunuri materiale şi prea puţin interes pentru

spirit, pentru înnobilare spirituala, prea puţin facem pentru a avea şi o „conştiinţă superioara" de care depinde viitorul nostru.

Goana după materie? Fie şi goana după materie, dar acest monstru va pieri odată şi-odată, şi-atunci spiritul intuitiv, SIMŢUL SACRULUI îşi va spune cuvântul şi îşi va cere drepturile.

Se înşală cineva dacă considera ca ateismul va pune stăpânire pe conştiinţa oamenilor. Conform aspectului astral, de patru secole noi suntem sub semnul negării valorilor. Trei constelaţii succesive sunt ciudate şi bizare. „Declinul" spiritual a început – conform ciclurilor astrale – în anul 1620. Capitalismul marchează apogeul negaţiei, iar apariţia materialismului anunţa însuşi declinul lui.

Acum stam sub semnul Capricornului care e provocator de panică. E rece şi întunecos! Bizar, ciudat şi contradictoriu. Dar ne apropiem de Vărsător, care, din anul 2040 va aduce schimbări capitale şi restaurarea IERARHIEI VALORILOR. Este adevărat ca pana în 2040 ne aşteaptă cea mai crunta „calamitate" din câte au existat în ultimii 2000 de ani, dar important este că vom trece şi de asta şi Vărsătorul nostru îşi va putea revărsa în tihna vasul sau cu băutura cristalină care va potoli setea celor ce au răbdat secole de seceta şi uscăciune.

Noi, cei ce am scris această lucrare, suntem nişte făpturi mai aparte, căci noi de pe acum trăim în constelaţia Vărsătorului şi, beneficiind de constelaţiile Lirei şi Vulturului, prezente cu câte o stea în Capricorn, ne-am permis luxul ca, în plina epoca materialista, să luăm o atitudine de spiritualitate pura.

Ne lăudăm? Poate!…

Lăsăm cititorul să constate dacă SENSUL CELOR TREI MUNŢI este autentic sau e un surogat.

AUTORUL:
MARELE ARHITECT GEORGE VASII
ETAPELE INTERVENŢIEI OPALICE
ASUPRA pământ ULUI

„Mâncarea Mea e să împlinesc voinţa Celui ce M-a trimis şi să termin LUCRAREA Lui".

(Ioan, IV, 34)

Venirea lui Hristos pe pământ a avut un scop. După cum am văzut în primul citat, Iisus vine pe pământ să împlinească voinţa

Tatălui Ceresc, căci, spune Iisus: „Tatăl este mai mare ca Mine!” (Ioan XIV, 28).

Deci, avem de-a face cu o sarcină, cu ducerea la îndeplinire a unei MISIUNI care se înscrie într-o „LUCRARE”, adică însăşi aceasta MISIUNE A LUI HRISTOS, formează una din ETAPELE INTERVENŢIEI OPALICE asupra destinului acestei planete.

Cele spuse de Iisus apostolilor înainte de crucificare, ca: „Mă duc, dar iarăşi voi veni” (Ioan XV, 28), dovedeşte cu claritate că este vorba realmente de o „LUCRARE” care este alcătuită din mai multe etape şi-n care, venirea în corp pozitiv a lui Iisus la acea vreme constituia „una” din ETAPELE „LUCRĂRII” DIVINE în ce priveşte pământul.

„Mă duc… dar iarăşi voi veni” arata în acelaşi timp ca Iisus va reveni pe pământ, va veni pentru a doua oară pentru a desăvârşi „LUCRAREA”, pentru a completa şi întregi ceea ce a spus la prima Sa venire pe pământ.

Deci, fiind vorba de o „LUCRARE” în ceea ce-L priveşte pe Iisus, să vedem ce loc ocupa aceasta „LUCRARE” în MARELE PLAN DE INTERVENŢIE OPALIC A ASUPRA pământ ULUI.

În cele ce urmează, ne vom referi la destinul „special” pe care îl are planeta pământului în contextul celorlalte planete locuite, repartizate în cele patru sisteme planetare diferite, subiect pe care noi l-am mai abordat în lucrarea noastră: „Tainele Universului Spiritual Negativ”, dar nu am intrat prea mult în detalii referitor la planeta Pământului.

După cum cititorul nostru ştie, în Universul Spiritual exista cinci lumi distincte:

1. Lumea Opalica, lumea divina, lumea energiilor şi a perfecţiunii, cea mai „veche” şi cea mai evoluata lume care a realizat ABSOLUTUL din punct de vedere al superiorităţii, al luminii, al desăvârşitei cunoaşteri, lumea care a devenit dătătoare de sens pentru toate celelalte patru lumi.

2. A doua lume, apărută în Univers a fost lumea denumita HAIUM, care a avut o evoluţie netulburata de niciun fenomen anacronic, lume care este cu circa patru milioane de ani mai „bătrână” decât cea de a treia lume.

3. LEHASTI, din care şi pământul face parte.

4. Cea de-a patra lume se numeşte MENZOH.

5. Iar a cincea FAHTIS.

Deci, Opalul este în vârful unei piramide „conducând" destinele celor patru lumi: HAIUM, LEHASTI, MENZOH şi FAHTIS.

Ce s-a petrecut însă în Opal?

În timp ce Opalul era în formare, mai înainte de apariţia celorlalte lumi, pe timpul când în zona Opalica se definitiva formarea primului ciclu de fiinţe cugetătoare şi era în curs de evoluţie cel de-al doilea ciclu de fiinţe zburătoare, şi-a făcut apariţia un grup de fiinţe cugetătoare care s-au desprins din punct de vedere „ideologic" de marea majoritate, invocând pretenţia de a fi slujiţi de cei mai puţin evoluaţi. S-au constituit în tabăra separata, intrând în conflict cu Părintele Luminilor şi cu a Sa suita de spirite luminoase.

Tabăra luciferica – căci „Lucifer" se numea conducătorul taberei adverse – tabăra luciferica, s-a separat şi-n spaţiu, coborând pe spirala negativa a materiilor sofianice, pana în zona inferioara unde, locuiau cele – mai puţin evoluate spirite, pretinzându-le acestora să-i slujească. Lucifer şi cu tabăra sa creştea mereu, un număr din ce în ce mai mare de spirite venind alături de Lucifer care, fiind foarte inteligent generase o „teorie" noua contrara celeia pe care o susţinea Părintele Luminilor. În timp ce Părintele Luminilor susţinea ca cei mai evoluaţi trebuie să slujească celor mai puţin evoluaţi, să-i sprijine şi să-i ajute, Lucifer emisese o teorie „logica", ca cei mai puţin evoluaţi trebuie să slujească celor mai evoluaţi şi drept urmare „cei mari" au dreptul să fie slujiţi de „cei mici"; „cei mari" au dreptul să fie „onoraţi" şi „cinstiţi" de „cei mici", căci ei au meritul de a fi mari deoarece sunt cei mai inteligenţi, cei mai abili, cei mai perspicace, au dreptul să ordone, să poruncească, iar cei mici sunt obligaţi să se supună şi să asculte orbeşte şi fără comentarii.

Aceasta este esenţa gândirii luciferice, care a făcut ca în timp cele două lumi să se separe şi să se distanţeze în spaţiu atât de mult încât de la un moment au încetat să mai comunice, Opalul îndreptându-se spre Zenit, iar lumea luciferica spre Nadir.

În tot acest răstimp, Opalul nu a încetat să trimită emisari lui Lucifer, să-i determine să-şi schimbe „teoria", explicându-i ca teoria luciferica va avea un sfârşit nedorit, va crea o lume deformată şi hidoasa care nu va mai putea înainta în pace şi armonie.

Lucifer însă era o fire semeaţă şi mândra; dispreţuia emisarii Opalului şi îşi afirma cu tărie ca „logica" sa este raţională şi adevărată, ironizând şi dispreţuind lumea Opalica, care „nu ştia" sa trăiască, lume care avea ca sens: „CU CÂT EŞTI MAI SUPERIOR, CU CÂT EŞTI MAI EVOLUAT, CU ATÂT Să MUNCEŞTI MAI MULT, CU ATÂT MAI MULT Să-l SLUJEŞTI PE CEI MAI MICI, PE CEI MAI PUŢIN EVOLUAŢI PENTRU A-I AJUTA Să SE RIDICESI EI".

Astfel au apărut cele două „ideologii", cele două „concepţii" opuse, cu sens diferit, care au generat, într-un târziu două lumi net distincte: lumea divina opalica a iubirii, a activităţii continue şi a slujirii semenilor şi lumea luciferica a răcelii, a celor mândri pentru isteţimea lor, a celor leneşi şi comozi care pretindeau celor mici să-i slujească şi să li se închine.

Două ideologii opuse deci:

— O ideologie logica şi raţională: cea luciferica.

— O ideologie para – logica şi suprarațională: cea opalica.

Timpul se scurgea. Lumile se distanţau, ciclurile evolutive continuau să se dezvolte şi-n timp ce în Opal se dezvoltau noi tipuri de fiinţe muzicale şi armonioase, în lumea „gandanica" a lui Lucifer apăreau fiinţe hidoase, rapace, animale brute şi rele care au făcut ca lumea gandanica să fie invadată de cele mai aberante fiinţe, cu cele mai schimonosite forme şi figuri.

Între timp, aceasta lume gandanica, luciferica se apropiase de pământ şi începuse şi ea să se pozitiveze.

Pământul fu invadat de animale hidoase, crude şi sângeroase, care făceau viaţa oamenilor imposibila.

Lucifer însuşi îşi da seama că a greşit şi cere Opalului să-l ajute să se refacă.

Opalul accepta şi-i promite lui Lucifer că va face totul pentru a-l salva.

Astfel, asistam la PRIMA INTERVENŢIE OPALIC a, intervenţie care a făcut să fie nimicite toate animalele şi plantele monstruoase născute din lumea gandanica – dinozaurii, brontozaurii şi ceilalţi monştri pe care i-a cunoscut pământul în vechime şi din care n-au mai rămas decât rare fosile.

Astfel, Opalul indica lui Lucifer, ca loc de penitenta pământul, care, la ora aceea beneficia de pace şi liniște, urmându-şi liniştit

evoutia. Pentru ca Lucifer avea nevoie de un regim „special" ca să se reabiliteze, Opalul indica lumii luciferiene să se stabilească în continentul Atlantida, unde să-şi ispăşească abaterile, ascultând orbeşte de iniţiaţi, de spirite pe care le va trimite special să le indice drumul: munca grea fizica şi supunerea.

Începe astfel era „Atlantidei" pe care am descris-o în lucrarea „Tainele Universului Spiritual Negativ". Nu o mai repetam. Ne rezumam să reamintim cititorului ca Lucifer cu lumea sa, în loc să asculte, în loc să se supună misionarilor trimişi de Opal, el se răzvrăteşte şi îşi impune punctul de vedere, formând o societate pozitiva dictatoriala, în care domnea forţa pumnului şi a sabiei.

Cu toată ştiinţa care se dezvoltase vertiginos în câteva milenii, luciferienii ajunseră să stăpânească Atlantida, declarându-se stăpâni atotputernici. Opalul scandalizat de „obrăznicia" lui Lucifer trimite pe Zenotecles, Menthotep şi Ormogen care, deşi sunt înviaţi de Opal, Lucifer refuza să se supună. Opalul reacţionează cu violenta şi Atlantida este arsa cu foc şi scufundata.

Aceasta a constituit cea de A DOUA INTERVENŢIE OPALIC a asupra pământului.

Lucifer, înfrânt, îşi da seama că a greşit şi apelează din nou la Opal, cerându-i ajutor, salvare.

Opalul, care avea ca esenţa iubirea, slujirea, dorinţa de a ajuta pe cei căzuţi, accepta şi promite în continuare ca le va mai acorda o posibilitate: să formeze un popor, o naţie care să fie strict şi îndeaproape supravegheata de însuşi Părintele Luminilor, şi anume, poporul evreu care să fie strunit de spirite alese şi condus de misionari special trimişi.

Astfel, intervine istoria poporului evreu cu marii săi conducători: Avraam, David, Solomon, Isaac, Iosif, Moise şi mulţi alţii. Faza de robie la egipteni era menita sa contribuie la penitenta ce trebuia să o îndure spiritele luciferice pentru a se reface, dar puţine spirite luciferice s-au refăcut, puţine şi-au schimbat concepţia şi şi-au îmbunătăţit culorile spirituale.

Ne-am apropiat de anul coborârii lui Hristos pe pământ.

Pământul era o planetă înapoiată, ale cărei spirite lâncezeau în confuzii şi erori ideologice. Pământenii înşişi erau spirite în majoritate pestriţe, în care domina culoarea maronie a lenii, a

comodităţii şi a confuziei.

Părintele Luminilor în Opal, cere colaboratorilor Săi apropiaţi, ca unul din ei să coboare pe pământ pentru a aduce clarificări, pentru a oferi pământenilor o pilda de viaţă exemplara, pentru a da o primă învăţătură care să deschidă minţile oamenilor, să-i înveţe „ce" şi „cum" trebuie să gândească pentru ca pământul însuşi era contaminat de ideologia luciferica ce pleda pentru forţa pumnului şi pentru dominaţia celui ce este mai puternic, celui ce este mai înarmat.

Hristos se naşte în Egipt, îşi petrece acolo tinereţea, în preajma templelor egiptene, făcându-şi nenumăraţi prozeliţi.

Dar, la treizeci de ani, Iisus vine în Ierusalim, în mijlocul celui mai orgolios popor, care se credea în posesia adevărului, popor care se considera singurul având o credinţă şi o religie adevărată, care cunoscuse pe adevăratul şi unicul Dumnezeu – Iehova, cu care vorbiseră toţi prorocii.

Evreii însă, erau în realitate cei mai rătăciţi, cei mai confuzi, cu cea mai aberanta confuzie ideologica despre Dumnezeu. Iudeii credeau într-un Dumnezeu deformat, care aştepta jertfe şi nesfârşite ritualuri. Casta preoţilor şi a cărturarilor devenise o adevărată clasa sociala parazitară, care trăia pe spinarea celor naivi, orbi – care conduceau în prăpastie masele confuze şi lipsite de spirit de orientare. Lumea era înapoiată, dispunea de un limbaj redus, avea puţine noţiuni, astfel ca Hristos este nevoit să apeleze la cel mai simplu, la cel mai accesibil limbaj: pildele şi parabolele.

La chemarea Părintelui Luminilor a răspuns, deci, Iisus, unul din cele 33 de spirite gigantice care constituiau Rama Opalica, colaboratorii cei mai apropiaţi ai Părintelui Luminilor.

Iisus accepta să se sacrifice pentru pământ, El accepta să fie purtătorul de „cuvânt" al Opalului, ultima mana întinsă lui Lucifer.

Pământul, însă, era înapoiat. NU PUTEA Să ÎNŢELEAGĂ TOTUL, era prea copil, prea confuz, nu i se putea spune TOTUL, nu era apt să primească TOATE EXPLICAŢIILE necesare lămuririi sale, nu era apt să înţeleagă tainele universului spiritual şi de aceea Iisus, conştient de aceasta faza primară a gândirii pământene, nu oferă pământenilor o filosofie, ci o ÎNV – aţa TURĂ, deschide un drum, indica o cale, conturează chiar o potecă strâmtă care să conducă, mai

clar – să pregătească a doua venire a Sa care să însemneze FILOSOFIA.

ÎNV – aţa TURA CHRISTIANIC a este baza de pornire a construcţiei unei piramide în vârful căreia cel angajat în urcuş să poată inelelege SFERA – FILOSOFIA. Fiind o epocă în care gândirea era abia la început, Hristos nu a folosit, nu putea să folosească un limbaj ştiinţific, deoarece omenirea nu intrase încă pe făgaşul ştiinţei. Hristos a vrut să fie cât mai accesibil, cât mai pe înţeles, de aceea a recurs la nenumărate pilde şi parabole, dar a creat şi un limbaj simbolic, care, ca orice simbol, ascundea o semnificaţie profunda care, spre a fi înţeleasă trebuia meditata îndelung.

Hristos, deci nu a vorbit deschis, nu a putut aborda problematica într-o exprimare directa, ci indirecta: „… V-am grăit în pilde şi parabole, dar va veni vremea când va voi vorbi deschis, direct, despre cele divine" (Ioan XIV, 25). Deci, Hristos întăreşte că va veni şi vremea FILOSOFIEI, vremea când va putea aduce toate explicaţiile răspunzând tuturor exigentelor, tuturor pretenţiilor unor gânditori cu pregătire ştiinţifică ce vor să cunoască în amănunt toate tainele ascunse, o filosofie care să sintetizeze toate ştiinţele despre lume, despre destin şi univers. Aceasta, desigur, se va întâmpla numai la cea de-a doua venire a Sa când, „… va putea vorbi deschis despre cele divine" (Ioan XVI, 25).

Adesea Hristos repeta: „Încă multe am să vă mai spun, dar acum nu puteţi să le înţelegeţi" (Ioan XVI, 12), sau altă dată: „V-am spus lucruri pământeşti şi nu puteţi să le înţelegeţi, cum veţi înţelege de vă voi spune despre lucruri cereşti?!" (Ioan III, 12)

Este limpede deci, ca, Hristos a fost nevoit să se limiteze strict la înţelegerea oamenilor şi a apostolilor care, deşi erau apostoli, adesea erau greoi la gândire şi înţelegere.

Aşadar, venirea lui Hristos pe pământ s-a înscris într-un „plan", într-o LUCRARE dirijată de Părintele Luminilor.

Venirea lui Hristos pe pământ are semnificaţia supunerii Sale fata de acel PLAN DIVIN de intervenţie asupra pământului.

Hristos coboară din înaltul Sau lăcaş, să slujească pe cei mici, pe cei nevoiaşi, pe cei ce zăceau în întuneric, în confuzie şi eroare. Aceasta înseamnă manifestarea însăşi a RAŢIUNII OPALICE, conform căreia „cei avansaţi" au menirea să ajute pe „cei începători" – cei ce

ştiu, să înveţe şi pe cei ce zac în ÎNTUNERIC, în IGNORANT a, în NEŞTIINŢĂ.

Este momentul însă, să precizam: Dumnezeu nu a avut alta cale de salvare decât trimiterea unui ÎNV – aţa TOR care să ÎNVEŢE omenirea sa se ridice, să iasă din întuneric. În privinţa salvării, Dumnezeu nu poate face minuni. El trimite un ÎNV – aţa TOR, dar fiecare trebuie să înveţe singur şi singur să se ridice. Ajutorul este SFATUL, ÎNV – aţa TURA: lumina minţii. Numai o minte învăţată, numai un om care urmează SFATUL se poate ridica, se poate salva.

Precizam şi repetam: pentru salvarea pământenilor DUMNEZEU NU POATE FACE MINUNI! „Salvarea" din neştiinţă, din ignoranta, din întuneric, din păcat… „salvarea" nu poate veni din afară, printr-un „miracol" omul nu se poate lumina. Lumina nu vine „din afară" ci „dinlăuntru".

Hristos – Salvatorul trebuie bine înţeles. Trebuie cu desăvârşire eliminata confuzia care a domnit peste secolele creştine, care au văzut în Hristos un SALVATOR MIRACULOS care, la un semn poate face orice. „Atotputernicia divina" nu trebuie înţeleasă greşit. Divinitatea este atotputernica, dar ea nu poate desfiinţa LEGEA EVOLUŢIEI – LEGEA ACUMULĂ RÂI DE LUMIN a prin: EFORT!

Divinitatea înseamnă mai întâi de toate ORDINE, DISCIPLIN a şi acestea se referă la LEGI şi cea mai importantă lege este LEGEA EFORTULUI, A MUNCII, A MIŞCĂ RÂI, care sta la baza EVOLUŢIEI SPIRITUALIT – ăţil.

VENIREA LUI HRISTOS PE PĂMÂNT

— UNA DIN ETAPELE EVOLUŢIEI SPIRITUALITĂŢII UMANE –

Vrem să poposim în expunerea noastră la un fenomen major fundamental, care trebuie bine înţeles dintr-un început, pentru a evita înţelegerile eronate.

Vrem să ne oprim asupra fenomenului EVOLUŢIEI SPIRITUALIT – ăţil UMANE, să-l analizam în adâncime ca să putem înţelege adevăratul aport pe care l-a avut învăţătura lui Hristos în evoluţia spiritualităţii umane.

Teologia creştină a căutat o explicaţie a venirii lui Hristos pe pământ; a căutat să plaseze venirea Lui în contextul strict şi delimitat al tradiţiei iudaice, legând venirea lui Hristos pe pământ de necesitatea „salvării" lui Adam din căderea, din „păcatul originar" –

neascultarea, calcarea poruncii de a nu mânca din „mărul oprit".

Aceasta stricta delimitare a înţelegerii lui Hristos prin prisma unilaterala a tradiţiei iudaice a condus teologia la aprecieri confuze şi unilaterale care, în loc să lărgească evenimentul coborârii lui Hristos, l-a îngustat înconjurându-l de raţiuni relative, discutabile, care nu pot da satisfacţie atunci când vedem în Hristos nu un „Mesia" iudeu, ci UN MESAGER OPALIC cu o MISIUNE IMPORTANT a, încadrată într-o „LUCRARE" care se referă la dinamizarea evoluţiei spirituale a întregii umanităţi de pe ÎNTREGUL pământ.

Studiile arheologice au scos la iveala peste 4.000 de tăbliţe de ceramica cu inscripţii cuneiniforme din perioada sumeriana, care au fost traduse, descifrate şi s-a constatat că „geneza" din Biblia iudaica este o variantă mai puţin reuşită a unei geneze mult mai interesante şi mai bogate în idei, pe care o conţineau tăbliţele sumeriene.

În felul acesta „absolutismul" textelor iudaice cade, ele meritând interes în măsura în care merita interes toate mitologiile tuturor celorlalte religii din toate timpurile.

Vezi lucrarea: „Istoria începe la Sumer" de S.N. Kramer, traducere din limba engleză „From the tablets of Sumer", 1956, Colorado, Bucureşti 1962, Editura ştiinţifică.

Tăbliţele sumerienilor datează între anii '6.000 – 5.000 înainte de Hristos, deci înainte de alcătuirea cărţilor biblice.

Hristos, de fapt, a fost foarte rezervat în predicile sale. Nu s-a referit niciodată la „geneza" biblica, nici la Adam, nici la aşa-numitul „păcat originar" care a căpătat o atât de mare importanta în exegeza, încât a împiedicat cercetarea şi găsirea adevăratei semnificaţii a ceea ce se numeşte **„căderea"**…căderea umanităţii în **„păcat".**

„Căderea" este o problemă mult mai compleza, mult mai vasta decât pare la prima vedere. Ea trebuie căutată cu mult, mult timp în urmă, de pe vremea când în evoluţia spiritelor nu se produsese încă pozitivarea, luarea de corp pozitiv.

Tăbliţele sumerienilor datează între anii 6.000 – 5.000 înainte de Hristos, deci, înainte de alcătuirea Cărţilor Biblice, care s-au „inspirat" din tradiţia sumerienilor.

În lucrarea noastră **„Tainele Universului Spiritual"** am

urmărit „etapele" acestei **„căderi"**. Mai întâi spiritele au avut o viaţă strict **„negativa"**, adică nu au cunoscut ciclurile: naştere – moarte.

Intrarea spiritelor în aceste cicluri de naştere – moarte a însemnat prima **„cădere"** – cunoaşterea vieţii în corp pozitiv, muritor. Aceasta **„cădere"** în corp pozitiv, a atras după sine o îndelungată perioada de **„adaptare"** a spiritului la noua condiţie a unei vieţi într-o Lume **„materiala"** – pozitiva, adaptare care a solicitat spiritul la noi eforturi, datorate noilor condiţii de existenta. Aici s-a produs continuarea fenomenului **„căderii"**… spiritele pământene în loc să activeze, în loc să fie active… au stagnat în **LENE** şi **COMODITATE**, scăzând foarte mult: **RITMUL EVOLUTIV**. Scăderea ritmului evoluţiei a avut serioase urmări asupra activităţii facultăţii gânditoare a spiritelor, care, în loc să fie active, au lâncezit au început să comită erori în gândire, care i-au condus la acţiuni contrare Legilor. Lenea şi comoditatea au născut tendinţa spre huzur, tentaţia unei vieţi comode a generat minciuna şi furtul, după care nu a întârziat să apară şi crima. Spiritele pământene „au uitat" de unde au venit. În loc să lupte cinstit pentru depăşirea greutăţilor materiale, au recurs la mijloace necinstite. În loc să se străduiască pentru realizarea cinstei, dreptăţii şi echităţii, au inventat bată şi pumnalul; în loc să lupte pentru armonie şi dragoste, au recurs la invidie şi ura, toate pentru un singur scop: huzurul în bunurile materiale.

Aceasta a însemnat ceea ce putem numi **„procesul decăderii umane"**. **„Căderea"** nu a însemnat o simplă „muşcare" dintr-un mar. Aceasta „muşcare" poate fi privita ca un simbol al unui proces lent de decădere, de depreciere a facturii spirituale a fiinţei umane.

OPALUL – Cetatea Divinităţii – a observat dintr-un început acest proces, acest fenomen al „căderii" lente, aceasta panta înclinata pe care se angajau spiritele pământene. Acestei căderi specifice a pământenilor, s-a adăugat prezenta spiritelor luciferice, care au exercitat o influenţa nefasta asupra pământenilor. Tocmai din aceste cauze majore, speciale, Opalul a privit de timpuriu şi a observat conturarea **DRAMEI PĂMÂNTENE** izvorâtă din adevăratul **„păcat originar" LENEA** şi **COMODITATEA**. Acestea au generat spirite deformate, oameni care, având o gândire deformată, comiteau şi faptic abateri de la Legile armoniei universale, bazate pe iubire şi

dăruire, pe munca şi efort. **DRAMA PĂMÂNTULUI** n-a fost de nimeni prescrisa, n-a fost de nimeni voita. Ea s-a conturat lent, în decursul mileniilor, abaterile de la Legile armoniei universale constituind tocmai rezultatul nerespectării **ORDINII şi DISCIPLINEI** pe care trebuiau să le respecte spiritele în evoluţia lor.

OPALUL – spuneam – a observat din cele mai vechi timpuri începutul acestei **DRAME**, care mai târziu, avea să ia proporţii considerabile. De aceea, Opalul a intervenit de nenumărate ori şi în repetate rânduri în evoluţia umanităţii prin **TRIMIŞI**, prin **MISIONARI,** care aveau menirea sa opereze asupra **GÂNDIRII** pământenilor, să „călăuzească" şi să „corecteze" **MODUL DE A GÂNDI** al oamenilor.

Hristos însuşi trebuie privit, în esenţă, ca un **„Mare Călăuzitor"** şi în acelaşi timp, ca un „Corector" al MODULUI de a GÂNDI al oamenilor. Vom preciza însă, ca Hristos, în calitatea Sa de **TRIMIS şi MISIONAR**, are calitatea de a fi **„cel din urma CORECTOR" al GÂNDIRII** pământene.

Desigur, cititorul, poate că va fi surprins de aceasta denumire inedita cu care **„îndrăznim"** să-L definim pe Hristos, dar cititorul care este şi cunoscător al celorlalte religii ce au precedat religia creştină, va fi de acord cu atributul de **CORECTOR al GÂNDIRII** pământene, având în vedere varietatea concepţiilor pe care le-au oferit religiile pana la venirea **MARELUI TRIMIS: IISUS HRISTOS.**

Ce reprezintă celelalte religii care au dominat milenii de-a rândul perioada de dinainte de Hristos?

Vom da un răspuns care merita privit cu toată atenţia de cititor: toate religiile prechristianice sunt rodul intervenţiei opalice pe Pământ, toţi iniţiatorii religiilor au fost **TRIMIŞI** din iniţiativă Opalului, pentru a participa la CONSTRUCŢIA UNUI UNIC SISTEM DE GÂNDIRE, care avea să se DESĂVÂRŞEASCĂ ÎN TIMP. Cercetaţi religiile în amănunt – îndeosebi India şi Egiptul – şi veţi constata necontenite REFORME ale unei UNICE GÂNDIRI: GÂNDIREA OPALICA. „TRIMIŞI" nu au fost doar Buddha, Zoroaster, Iisus şi Mahomed! Numărul lor este nespus de mare. Cine ar putea atribuie Scrierile Vedice hinduse vreunui filosof sau mare iniţiat? Tradiţiile spirituale indiene se pierd în negura mileniilor de dinainte de Hristos. Buddha, Marele Iniţiat şi filosof, Buddha, n-a fost decât un

RE-FORMATOR care a REGÂNDIT tradiţia hindusa. Ce au fost brahmanii, decât nişte RE-FORMATORI care REGÂNDEAU trecutul, adaptându-l prezentului. Ce a însemnat întreaga istorie a religiei egiptene de-a lungul a şapte milenii, decât un neîntrerupt şir de REFORME, menite să stilizeze FORMELE de exprimare ale unui conţinut în continua perfecţionare.

Hristos, la rândul Său, îşi expune învăţătura, care, spre deosebire de ceilalţi iniţiaţi, tinde să creeze un sistem de simboluri, în care să se poată regăsi şi celelalte religii, prin tot ceea ce aveau ele mai preţios, mai adevărat. Ceea ce deosebeşte „limbajul" lui Hristos de celelalte „limbaje" ale celorlalte religii, este simplitatea exprimării, acurateţea, claritatea. Hristos foloseşte însă şi El două limbaje: unul direct, deschis, pe înţelesul tuturor; altul indirect, simbolic, acoperit, care se cere tradus, explicitat, lămurit. Hristos, uneori explica simbolurile, parabolele, alteori nu le explica, ne lasă pe noi să înţelegem, să descifram. Dar totul se exprima, totul este la îndemâna tuturor. Învăţătura lui Hristos nu este un „bun" împărtăşit unei caste de iniţiaţi, ci este un „bun" ce se împarte tuturor, în egala măsură. Sub acest aspect, învăţătura lui Hristos se deosebeşte net de cele două mari spiritualităţi: indiana şi egipteană, care, prin excelenta, erau nişte „religii" ale căror adevăruri erau ţinute în „secret" de o casta sacerdotala ce nu divulga oricui „secretele", „tainele" deţinute de cei mai dotaţi, de cei mai iniţiaţi în cele ascunse.

Aşadar, o primă calitate a „LUCRĂRII" lui Hristos, este caracterul universal accesibil, al limbajului, însuşirea de a se putea comunica, de a se putea transmite oricui este dornic să afle, să se ridice, să evolueze. Hristos – este adevărat – nu introduce noţiuni noi. Este – poate – ceea ce îl deosebeşte radical de tradiţia hindusa, care foloseşte prin excelenta nenumărate noţiuni ce o fac greu accesibila, înţelegerea Vedantei*, de pilda necesitând introducerea unui adevărat dicţionar, care să traducă termenii şi noţiunile folosite. Hristos se exprima la un mod de simplitate surprinzătoare dar… şi aici paste pericolul „iluziei" de a înţelege totul de la prima vedere, de la primul contact cu textul evanghelic. De aici, cea de a doua fata a „limbajului christianic", care are nenumărate NIVELE DE ÎNŢELEGERE. Textul evangheliilor prezintă un conţinut practic, inepuizabil şi realmente, de necuprins – tocmai pentru ca, în

simplitatea limbajului christianic domneşte cea mai mare adâncime şi în acurateţea lui, cele mai nebănuite înălţimi. Textul evanghelic, este aparent, ca o apă curgătoare… În realitate, este un univers ideatic, cu un relief variat, în care adâncimile se succed piscurilor, formând o adevărată Lume de concepte, idei şi valori, corelate într-o indestructibila unitate.

Dar să revenim la evenimentul apariţiei învăţăturii lui Hristos, raportat la stadiul la care se afla spiritualitatea pe Pământ, spiritualitate care se cerea RE-FORMULATA, reactualizata, potrivit condiţiilor istorice din acea vreme.

Vedanta: tradiţia filosofică hindusa, de cea mai mare adâncime, cu cele mai multe implicaţii metafizice.

EGIPTUL

— Leagănul „uceniciei" lui Iisus Hristos – După cum rezulta din Lucrarea noastră: „Cercetări în Lumea nevăzută", Hristos nu s-a „născut", ci s-a „pozitivat", prin „pozitivare" înţelegând materializarea lenta a corpului spiritual al lui Iisus, impregnarea lenta a substanţei negative spirituale cu elemente pozitive, fenomen ce s-a petrecut lent, în cursul a doi-trei ani, perioada în care Hristos a rămas numai lângă Fecioara Georgina – mediumul cărui Hristos l-a datorat climatului favorabil întrupării Sale. În Lucrarea noastră amintită, sunt cuprinse declaraţiile atât ale Georginei, cât şi ale lui Iisus Hristos, care a argumentat pozitivarea sa astfel: „niciun corp pozitiv pământean nu ar fi rezistat radiaţiilor Mele spirituale, care erau de peste douăzeci de ori mai mari decât materia", corpul pozitiv pământesc nu ar fi putut suporta puternicele radiaţii ale corpului spiritual al lui Hristos.

Hristos a crescut şi a înaintat în ani în compania preoţilor egipteni, ascultând, învăţând şi meditând. Hristos s-a comportat realmente ca un adevărat ucenic avid de „cunoştinţe pământene".

Afirmând acestea, ştim, intram în conflict cu opinia teologica tradiţională, care a văzut în Hristos pe Fiul lui Dumnezeu „atotştiutor" şi care prin urmare, nu avea nevoie „să înveţe" nimic, deoarece ştia, cunoştea totul.

Noi nu formulam, însă, propria noastră „opinie", ci relatam

ceea ce am aflat din expunerile unor spirite din Opal, care au subliniat „prăpastia” ce desparte lumea Opalica de lumea pământeană, cufundata în întuneric şi neştiinţă.

Este necesar să înţelegem aici realitatea. Drama coborârii lui Hristos dintr-o Lume Divina, perfecta, lume a „vederii” şi a „cunoaşterii” desăvârşite, drama coborârii Lui într-o Lume înapoiată, situata pe o treaptă inferioara de evoluţie, care „nu vedea”, „nu înţelegea”, „nu ştia”. Hristos a avut cea mai dificilă sarcina dintre toţi misionarii, aceea de a „se adapta” mai întâi condiţiei gândirii pământene, o gândire, care după cum ştim era realmente, PRIMITIVA. Hristos fusese „atotştiutor”, dar în Lumea sa Opalica. Odată pozitivat, odată intrat în corp pozitiv, Hristos a suferit ca orice om procesul unei „izolări” de Lumea Sa. Ar fi fost simplu şi nespus de uşor dacă „atotştiutorul” ştia sa descifreze hieroglifele egiptene şi alfabetul iudaic. Nu! Hristos a trebuit, El însuşi să studieze, să înveţe limba egipteană, să descifreze hieroglifele, să se adapteze gândirii pământene, modului de exprimare specific pământean, să se familiarizeze cu stadiul primitiv, neevoluat al îngustimii gândirii pământene.

Aici, în Egipt, Hristos îşi face „ucenicia” nu pentru a afla „adevărul”… ADEVĂRUL Hristos îl cunoştea, dar avea nevoie „să coboare” şi cu mintea la nivelul pământenilor, pentru ca mai târziu, El să poată exprima, să poată vorbi pe înţelesul pământenilor, să le explice, să le arate drumul, calea spre ADEVĂR. Pământenii nu erau suficient de evoluaţi ca să poată primi adevărul întreg şi direct. Ei aveau nevoie încă de mult timp, pana să poată ajunge apţi să primească o FILOSOFIE. Hristos nu a prezentat o FILOSOFIE, ci o ÎNVĂŢĂTURĂ care să ducă spre FILOSOFIE. CUNOAŞTEREA cere mai întâi o perfecţionare morala, cere mai întâi o curăţire şi apoi, încă mult efort pana ce omul să ajungă să „VADĂ”, adică să „CUNOASCĂ”.

VEDEREA = CUNOAŞTEREA este atributul esenţial al Divinităţii. Dumnezeu se poate defini în primul rând ca Cel ce VEDE, ÎNŢELEGE şi CUNOAŞTE TOTUL.

Pentru ca Hristos a coborât şi a rămas 30 de ani în Egipt, să vedem, în mod succint, care era simbolica egipteană şi în ce mod îşi găseşte ea continuitatea în simbolica christianica.

Zeul HORUS este ŞOIMUL care TRONEAZĂ peste întregul

Univers. El „sta” pe un TRON cu PATRU picioare şi VEDE totul prin ochii săi: Soarele şi Luna. Horus este Cel ce VEDE, deci, depozitarul CUNOAŞTERII desăvârşite. Să reţinem ca El nu „conduce”, ci „domina” Întregul Univers prin cifra PATRU, care exprima stabilitate perfecta, echilibru.

Cuplul următor de Zei care sunt activi în Lume, sunt: ISIS şi OSIRIS – Isis – zeiţa Luminii şi a gândirii, Osiris – zeul acţiunii, întrupat în Lumea fenomenelor; Osiris revarsa apele Nilului, el seamănă, el încolţeşte, el moare şi renaşte.

Zeul Seth, întruchiparea răului, prinde pe Osiris şi îl taie în bucăţi, împrăştiind părţile în întreaga Lume. Isis, sotia şi sora lui Osiris, reuşeşte să strângă bucăţile în care a fost tăiat Osiris, reface unitatea şi-i reda viaţa.

Acest mit cuprinde o simbolica demnă de toată atenţia: Osiris reprezintă multitudinea, Isis – Unitatea; Osiris reprezintă multitudinea părţilor, multitudinea fenomenelor disparate pe care Isis

(Gândirea) le aduna într-un tot redându-le viaţa, unitatea, prin gândire. Relaţia Isis – Osiris, exprima procesul efortului de gândire care se străduieşte să pătrundă multitudinea fenomenelor, să le coreleze şi să le dea sens.

Dacă Osiris reprezintă Lumea fenomenala, Isis reprezintă Lumea nuomenala. Dacă Osiris este ACŢIUNEA manifestata pe plan orizontal, Isis reprezintă efortul GÂNDIRII, al concentrării pe vertical.

	Zeul					Zeiţa	
	OSIRIS					ISIS	
	„ACŢIUNEA”.					„GÂNDIREA”.	
	Lumea fenomenala					Lumea nuomenala	
	(părţile)					(unitatea)	

Gândirea este izvorul acţiunii. Lumea nuomenala face posibila

Lumea fenomenala.

Părţile se asociază într-un întreg gratie: GÂNDIRII.

Facem un salt aducând în discuţie: TRUPUL şi SÂNGELE lui Hristos, respectiv: PÂINEA care se frânge şi se împarte, şi VINUL unitar care se preschimba în sânge pentru da viaţa părţilor, pentru a le uni într-un tot unitar şi coerent. TRUPUL este alcătuit din parţi: membre şi organe. El devine, însă, un întreg, îşi cauta unitatea şi integritatea (viaţa) datorită SÂNGELUI. Deci, ACŢIUNILE pe care le întreprinde TRUPUL sunt dirijate şi capătă sens gratie GÂNDIRII – SÂNGELUI ce circula dând viaţa, făcând posibila ACŢIUNEA.

ÎNVĂŢĂTURA lui Hristos este un noian de PARŢI (pilde şi parabole). Aceste PĂRŢI trebuie integrate, sudate prin efortul GÂNDIRII, al meditaţiei şi contemplaţiei.

Nu este suficienta RAŢIUNEA PURA pentru a înţelege ÎNVĂŢĂTURA lui Hristos; e nevoie de SÂNGE, de GÂNDIRE, şi de ACŢIUNE – de VIRTUTE, pentru a învia TRUPUL = ÎNVĂŢĂTURA Christianică.

Învăţătura Christianică se aseamnana trupului sfârtecat al lui Osiris pe care Isis – Gândirea – trebuie să-l adune, să-i dea VIAŢA. Învăţătura Christianică nu se supune unei cunoaşteri reci, pur raţionale, ea se cere aprinsa în focul gândirii şi al virtuţilor, în focul iubirii.

Sfinxul este un Leu, având capul Zeiţei Isis. Leul – virtuţile – sunt dominate de CAPUL Zeiţei Isis, al GÂNDIRII. Virtuţile – vedem din Apocalips – sunt PATRU: Înţelepciunea (VULTURUL), bărbăţia şi curajul (LEUL), supunerea şi slujirea (TAURUL), şi creaţia (OMUL). Dintre acestea PATRU, VULTURUL domina, el exprima înălţimea gândirii care se înrudeşte cu HORUS – ŞOIMUL, ce tronează peste întregul Univers.

Sfinxul este corespondentul desăvârşirii umane a lui Horus pe Pământ. Sfinxul statorniceşte CHIPUL desăvârşirii umane, simbolizate de puterea virtuţilor, asemenea Leului – conduse de capul Zeiţei Isis, a GÂNDIRII. Dacă ne amintim ca Sfinxul (măreaţa realizare sculpturala, de proporţii gigantice), avea ochi de rubin – piatra care pe întuneric emana sclipiri roşiatice – ne putem imagina grandiosul efect al acestui magistral simbol al desăvârşirii umane.

PIRAMIDA, însă reprezintă o obsedanta tentaţie de

performanta a filosofiei şi ştiinţei egiptene, care a dominat gândirea iniţiaţilor. De ce Piramida? Pentru ca piramida înseamnă evoluţie, ierarhie, fundament puternic raţional (PĂTRATUL) şi efort multilateral pe vertical (TRIUNGHIUL), pentru ca piramida uneşte parţi disparate şi realizează un VÂRF, o culme odihnitoare care încununează efortul. Baza – PĂTRATUL – constituie virtuţile, acţiunile întreprinse şi corelate de triunghiul: GÂNDIRE – AFECT – ACŢIUNE.

IRAMIDA reprezintă **UNITATEA COMPLEXA** şi plurivalenta a triunghiurilor care dau sens acţiunilor pătrate. Pentru ca faraonul era o încarnare a lui Horus, Piramida reprezintă însăşi **CASA lui HORUS** – Casa Celui ce **VEDE** şi **CUNOAŞTE** în timp şi spaţiu. Forţă spirituala a concepţiei piramidale a gândirii egiptene a reuşit să zămislească colosale realizări materiale din piatra, performante tehnice care uimesc şi nu îşi găsesc explicaţii nici azi.

Forţă spirituala filosofica egipteană a supus şi a dominat imensele piramide alcătuite din blocuri de piatra, tăiate cu o perfecţiune şi o precizie care uimesc şi depăşesc chiar performanţele noastre moderne.

Nu vrem să extindem expunerea noastră în universul simbolistic egiptean, care este nespus de vast. Am vrut doar să sugerăm cititorului climatul simbolic în care a coborât Hristos. Egiptenii L-au numit pe Hristos: IZMOR, care se traduce: Fiul lui Isis, Fiul Luminii, al GÂNDIRII.

Ioan Evanghelistul se apropie de egipteni, numindu-L pe Iisus:

CUVÂNTUL-LOGOSUL-RAŢIUNEA-GÂNDIREA:

„ŞI CUVÂNTUL s-a întrupat şi a locuit între noi şi am văzut slava lui…" (Ioan I., 14)

Singurul, Ioan Evanghelistul, evita sa prezinte „Naşterea" lui Hristos în iesle, în peştera din Betleem. Aceasta succinta relatare: „ŞI CUVÂNTUL S-a întrupat… „demonstrează faptul că Ioan – Apostolul iubit de Hristos, cunoştea TAINA ÎNTRUPĂRII SALE.

Dacă Hristos şi-a făcut „ucenicia" în Egipt, aceasta nu înseamnă ca El a fost influenţat în gândirea Sa de gândirea egipteană. Dimpotrivă, ingregul Egipt a simţit influenta gândirii christianice. Istoria dovedeşte ca Egiptul a dat primul cel mai mare număr de sihaştri, călugări şi anahoreţi. Egiptul a fost cel ce cu adevărat l-a

primit pe Hrisos şi i-a asimilat învăţătură, fiind realmente, Leagănul Christianismului. Tradiţia creştină păstrează şi astăzi o Culegere de întâmplări şi performante ascetice pe care le-au realizat primii Sfinţi ai Bisericii creştine. Cartea se numeşte „Pateric" şi ea a stat şi sta şi astăzi la baza vieţii monahale a Bisericii de Răsărit. Cum putem explica explozia de sihaştri egipteni, cum putem explica celebritatea teologiei din Alexandria, decât prin succesul pe care l-a repurtat Hristos în cei 30 de ani cât a stat în Egipt? Cei ce au considerat ca Hristos a fost „instruit" în India, s-au înşelat – cu toate că, în esenţă învăţătura Christianică are vădite asemănări cu doctrinele buddhiste şi brahmane. Dar asemănările se datorează nu unei pretinse instruiri a lui Iisus în India, ci ESENŢEI SPIRITUALITĂŢII, care este UNA singură.

Precizam: Hristos nu s-a „instruit" în Egipt, ci „S-a adaptat", s-a acomodat gândirii şi modului de exprimare specific pământean. Ce s-ar întâmpla astăzi, dacă un om de cultura s-ar duce în misiune la triburile de negri din Africa Centrala? Nu ar avea nevoie să înveţe limba şi expresiile, spre a se putea face mai târziu înţeles? Acelaşi lucru – am putea spune – s-a petrecut şi cu Hristos. Provenit din Opal, Fiu al Părintelui Luminilor, Fiinţă ce aparţinea celei mai înalte vieţi, spirit situat pe cea mai înaltă treapta a cunoaşterii şi gândirii, coborât într-o Lume primitiva, nu ar avea nevoie, oare, de o perioadă de acomodare?

Nu mai insistam în faţa unor evidente!

IUDEII

Ca egiptenii au fost cel mai evoluat popor… aceasta ne-o demonstrează cu prisosinţă cultura, civilizaţia şi toate realizările Egiptului, care constituie cea mai vie mărturie. Dar nu este numai atât. Din „Cercetările" noastre întreprinse şi incluse în Lucrarea amintita mai înainte, rezulta ca Egiptul a dat cel mai mare număr de spirite care au populat straturile superioare, până în Oraşul de Aur, unde egiptenii deţin recordul ca număr şi calitate superioara.

Trecem acum la alta idee.

Spiritele pământene, în vechime, se împărţeau în trei categorii din punctul de vedere al stadiului evolutiv: spirite avansate, medii şi înapoiate.

Vom face acum o precizare de maxima importanta, cu

implicaţii adânci asupra întregii evoluţii spirituale pământene, şi anume: spiritele „avansate" din zona aparţinând Pământului, au reuşit să evolueze foarte rapid în perioada de dinainte de venirea lui Hristos, astfel încât, spiritele avansate, au reuşit să ajungă în straturile de la V în sus, scăpând astfel de revenirea pe Pământ, ieşind din ciclurile naştere – moarte.

Deci: Pământul, deja la vremea coborârii lui Hristos, nu mai avea decât rare spirite evoluate, cele mai multe, marea lor majoritate, reuşind să urce pe o treaptă înaltă a Spiralei Universului Spiritual Nevăzut.

Hristos, aşadar, coborâse pe un Pământ, pe care cei „superiori" deja erau salvaţi, plecaţi, scăpaseră de mizeria pământeană. Hristos a venit într-un Egipt „mediocru", căci cei avansaţi, cei superiori, nu mai erau în trup, erau în Împărăţia Luminilor, în straturi. În Egipt, Hristos nu a chemat pe oameni la „pocăinţă" pentru că nu era un neam „păcătos"... i-a chemat la EFORT, spre cucerirea Luminii.

MISIUNEA SPECIALA a lui Hristos – spre deosebire de cea a altor misionari, a fost cea mai dificilă: să vină în mijlocul unui popor „bolnav" (Matei IX, 9 – 12) ca să-l vindece de crunta „boala" de care suferea. Hristos avea MISIUNEA să propovăduiască în mijlocul unui popor „păcătos", deformat, care spre a e salva, avea nevoie de POCĂINŢĂ... avea nevoie de lacrimi şi durere. Iudeii se credeau „drepţi" înaintea lui Dumnezeu şi un popor „ales", menit să stăpânească Pământul, conform promisiunii făcute lui Avraam.

Hristos apare între iudei ca un luptător cu sabia scoasa: să mustre, să lovească – pe de-o parte – să cheme la pocăinţă, pe de altă parte.

„Nu am venit Sa chem la pocăinţă pe cei drepţi, ci pe cei deformaţi (păcătoşi)" (Matei IX, 13).

Abia în mijlocul poporului israelitean Hristos îşi dezvolta viziunea sa, adresându-se cu precădere „deformaţilor", „oilor pierdute ale casei lui Israel".

Într-adevăr, poporului israelitean i se acordase o deosebită atenţie de către Opal, tocmai pentru că era un popor de spirite deformate, de provenienţa luciferica. Israelul avusese o istorie zbuciumată, dar nu lipsită de personalităţi marcante, MISIONARI, ca: Abraham, David, Solomon, Moise etc, care avuseseră menirea sa le

corecteze evoluţia, să-i îndrume, să le arate drumul refacerii spirituale. Cu toate personalităţile trimise, cu toate că proroci iluştri ca: Miheia, Osie, Daniil, Iezechil, Isaia (şi alţii) le atrăseseră atenţia că dacă nu se vor îndrepta, vor fi nimiciţi, cu toate acestea israelitenii, la ora când Iisus venea în mijlocul lor, se prezentau ca un popor plin de vicii, cu o reliozitate de faţadă, exterioara, meschina, care era condusa de o clasa sus-pusa de cărturari şi saduchei, o clasa preoţeasca făţarnica şi deformată, care era asemenea „mormintelor văruite pe dinafară, iar înăuntru pline de stricăciune". (Matei XXIII; 27)

Împotriva cărturarilor, saducheilor şi fariseilor, Hristos deschide un război pe fată.

Cel mai surprinzător lucru este ca Hristos nu-i cheamă pe aceştia la pocăinţă, la refacere, ci îi acuza şi le prevesteşte distrugerea totală.

Paginile din Matei, cap. XXIII, sunt realmente uluitoiare: „vai vouă, cărturari şi farisei făţarnici..." se repeta pana la versetul 29, iar pe apostoli Hristos îi sfătuieşte să se ferească de „aluatul fariseilor", adică de înVĂŢĂTURA IUDAICA. (Matei XIV, 6)

Capitolul XXIII din Matei vorbeşte în amănunt despre schimonosirile de caracter ale vârfurilor iudaice, care „pe dinafara par oamenilor că sunt drepţi, iar înăuntru sunt plini de nelegiuire" (Matei XXIII, 28). Ei sunt „povăţuitori orbi", „nebuni şi orbi...", „şerpi, pui de vipere, cum veţi scăpa de osânda gheenei?" (Matei XXIII, 33)

Acuzaţia culminează cu versetul 34 şi îndeosebi 35, unde iudeii se vor face răspunzători de: „... TOT SÂNGELE DREPT CARE S-A VĂRSAT PE PĂMÂNT".

Această afirmaţie a lui Hristos este de maxima importanta, ea atesta ceea ce noi am afirmat atât în această Lucrare, cât şi în „Tainele Universului Negativ" şi anume ca spiritele luciferice, întrupate în poporul iudeu, sunt răspunzătoare de SÂNGELE CELOR DREPŢI care s-au jertfit pentru credinţa şi adevăr. Acuzaţia lui Hristos, bineînţeles nu trebuie înţeleasă unilateral şi exclusiv, referindu-se numai la iudei, ci la toate spiritele luciferice care au invadat Pământul, fiind cauza tuturor crimelor şi fărădelegilor istorice.

Asupra iudeilor a căzut, însă, blestemul lui Hristos: „Iată, vi se

va lăsa casa voastră pustie…" (Matei XXIII, 38) şi într-adevăr, iudeii au fost risipiţi în toate ţările, pe întreg Pământul. Privind la templul lui Solomon, Hristos exclamă: „Adevărul va grăiesc, nu va rămâne aici piatra peste piatra, care să nu se risipească!" (Matei XXIV, 2) Şi într-adevăr, templul şi întreg Ierusalimul a fost dărâmat sub împăratul Titus, la câţiva zeci de ani după mişeleasca ucidere a lui Hristos.

Cine mai poate crede ca Hristos ar fi fost iudeu? De ce iudeii nu l-au primit? De ce iudeii nu s-au creştinat? Din mulţimile care L-au ascultat, cine a luptat să-L salveze de la moarte? Cinci mii – se spune – au fost saturaţi în pustie. De ce nu şi-au aparat învăţătorul? În Ierusalim Hristos a vorbit de nenumărate ori mulţimii. Unde a fost aceasta mulţime când Hristos a fost judecat? A venit, desigur, dar ca să strige: „să se rastigenasca!", pentru ca masele aveau nevoie de un rege care să-i conducă, să stăpânească Lumea, dar nu de un TRIMIS al CERULUI. Totul pledează împotriva acestor caractere deformate care deşi L-au avut în mijlocul lor pe Iisus, deşi Acesta le-a vorbit ca nimeni altul, totuşi masele iudaice au rămas reci şi împietrite la jerbele de foc ale învăţăturii Christianice.

Actul mişelesc, tâlhăresc, monstruos, săvârşit împotriva lui Iisus, vorbeşte întregii istorii despre mârşăvia spiritelor luciferice. Istoria, omenirea sa citească şi să înţeleagă bine rostul mesianic al lui Hristos, care a venit special trimis de Părintele Luminilor ca ultim MESAGER al CERULUI, ca ultima mana de ajutor pe care Opalul a întins-o luciferienilor spre a se putea salva. Luciferienii au refuzat aceasta mana întinsă prin Hristos.

Prin aceasta, legământul încheiat cu Avraam a fost rupt, desfiinţat, Opalul şi-a retras ambasadorii, iar poporul iudeu apăsat de supremul blestem s-a împrăştiat printre popoare ducând cu el făţărnicia, vicleşugul, minciuna şi falsitatea.

Hristos i-a dat în vileag. Însuşi Hristos, nu noi, spune despre iudei: „voi sunteţi din tatăl vostru, diavolul, şi faptele tatălui vostru voiţi să le faceţi. Acela din început a fost ucigaş de om şi n-a rămas în adevăr, ca adevăr nu este în el; când spune minciuna, din ale sale o spune, căci e mincinos şi tata al minciunii". (Ioan VIII, 44)

Textul citat este prea clar ca cineva să mai poată contesta originea luciferica a poporului iudeu, căci Lucifer, cu ceata lui, nu a

vrut „să rămână în adevăr”, devenind prin aceasta tata al minciunii.

Din cele enunţate mai sus, putem mai bine înţelege îndrăzneala diabolica pe care au avut-o evreii de a falsifica pe însuşi Hristos, zicând ca şi Hristos ar fi evreu. Încercarea de a-L face pe Hristos evreu, aparţine tot iudeilor, care au introdus în Noul Testament, texte dubioase referitoare la genealogia lui Hristos. (vezi Matei cap. I)

Asupra acestui capitol am cercetat cu toată seriozitatea şi el este o pura născocire iudaica, inventata tot de cărturari şi farisei, ulterior, spre a se mândri cu o personalitate, care totuşi nu putea fi contestata.

Chiar dacă acum suntem primele glasuri care strigam aceste adevăruri, viitorul, cu siguranţă va aduce confirmări în sprijinul nostru. Oricum, cei ce au un „simt spiritual” dezvoltat, vor fi în perfect acord cu noi.

Cea mai concreta şi indiscutabila dovada a falsificării genealogiei din capitolul I al lui Matei, este însuşi textul versetului 16 care spune ca un „oarecare” Iacov ar fi născut pe Iosif, „BĂRBATUL MARIEI DIN CARE S-A NĂSCUT IISUS, CARE SE NUMEŞTE HRISTOS”. Teologii nici măcar nu au observat ca textul minte cu neruşinare, făcându-l pe Iosif „BĂRBATUL MARIEI”. Iosif nu a fost „BĂRBATUL MARIEI”, şi nu din Iosif descinde Hristos, ci din Maria. Deci, în mod logic, din moment ce Hristos S-a „născut” din Fecioara Maria, genealogia trebuia să se refere la Fecioara Maria şi nu la Iosif, care nu a fost decât protectorul Fecioarei şi nicidecum „bărbatul” Ei, cum spune textul Evangheliei de la Matei I, 1.

Acest ultim argument al nostru – credem – nu mai necesita comentarii. Autenticitatea celor afirmate de noi, privind „pozitivarea” lui Hristos în Egipt, lângă Fecioara Georgina, nu se mai poate pune la îndoială. Comunicările noastre primite prin Veronica se demonstrează de la sine.

Nu ne oprim însă cu argumentarea. Cea de a doua dovada a falsităţii textelor privitoare la „rudele” lui Hristos, ne-o oferă genealogia după Evanghelia de la Luca (cap. III, 23 – 38). Luca ne prezintă o cu totul alta genealogie: astfel Iosif nu mai este fiul lui Iacob (după cum spune Matei), ci fiul lui Heli. Eroarea şi confuzia se oferă în lanţ.

Astfel înşiruirea părinţilor din care a descins Iosif are următoarea înfăţişare (vom prezenta doar şase generaţii de părinţi):

După Matei (cap. I)		După Luca (cap. III)
Sadoc		Iosif
Ahim		Iona
Elind		Melchi
Eleazar		Levi
Mâţan		Matat
Iacov		Heli
Iosif		Iosif

După cum se constata: nicio asemănare între cele două genealogii, ceea ce demonstrează LIPSA TOTALĂ DE AUTENTICITATE.

Să vedem acum ce ni s-a comunicat noua privitor la redactarea textelor evanghelice.

Toţi cei întrebaţi asupra autenticităţii textelor, vorbesc despre „unele" modificări introduse fie cu intenţia denaturării şi compromiterii, fie adaosuri sau schimbări de termeni, făcute din evlavie sau ca „i se părea" mai corect spus. Între aceştia, cei mai vinovaţi sunt rabinii Amram şi Nehtah, care au măsluit în mod vădit texte care eliminau completamente toate criticele aduse de Hristos iudeilor. Din fericire Sfinţii Părinţi, care în primele secole s-au văzut pusi în faţa unor numeroase variante de texte evanghelice, au eliminat textele lui Amram şi Nehtah, din care se constata clar că fuseseră scoase acuzaţiile împotriva iudeilor.

Prezenta actuala a acestor genealogii false se datorează tot cărturarilor iudei şi anume, chiar celor din timpul lui Iisus, care au căutat să combată „miracolul întrupării", demonstrând cu nume paternitatea iudaica a lui Hristos.

Cum a apărut însă „mitul" naşterii lui Hristos în Betleem?

Hristos – conform datelor corecte, îşi face apariţia în Iudeea, la vârsta de 30 ani, însoţit de „Mama" Sa Georgina, din Egipt, şi începe propovăduirea recrutându-şi primii Apostoli şi luând contact îndeosebi Marele Ioan Botezătorul. Lumea, însă nu ştia cine este, de unde vine şi din ce neam se trage. Iisus însuşi şi Georgina (care între

timp îşi luase Numele mascat de „Maria”, spre a nu-şi trăda proveniența egipteană), au păstrat tot timpul o totala tăcere asupra „Naşterii” Sale, tăcere pe care o găsim în cel mai autentic evanghelist: Ioan. Hristos însuşi, care în Egipt fusese numit IZMOR, în Iudeea nu-şi spune niciun nume. Primul este Ioan Botezătorul care îl „cunoaşte” şi vede în El pe „Cel ce botează cu FOC”. Iudeii – mai precis Apostolii, i-au spus „Iosua”, dar numele acesta nu I se spunea direct, ci în convorbirile lor. Numele curat de „Iisus” apare târziu, în textele greceşti.

Deci, de reţinut, ca Iisus, nu avea propriu-zis un Nume, nimeni nu îndrăznea SĂ-L NUMEASCĂ! I se spunea scurt: „ÎNVĂŢĂTORUL”!

Lumea însă „vorbea” şi „şuşotea” pe la colţuri, iar „gurile rele” vedeau în Georgina – respectiv Maria – pe însăşi Mama Sa naturală. Desigur, Hristos trebuia să locuiască undeva, şi apelează la bătrânul Lazăr (cel pe care Hristos avea să-l învie mai târziu). Astfel Hristos „a locuit” practic, la bătrânul şi evlaviosul Lazăr, vizitând des şi pe Elizabeta (mama lui Ioan Botezătorul), cu care Fecioara Maria a legat o strânsă prietenie, bucurându-se din plin de ospitalitatea ei (Zaharia preotul – tatăl lui Ioan Botezătorul, murise între timp).

Elizabeta, (mama lui Ioan Botezătorul) nu locuia singura, ci cu un frate al ei, pe nume Iosif, de meserie tâmplar, care o şi ajuta la gospodărie. Fecioara Maria, care locuia cu Elizabeta, bineînţeles, făcea unele treburi prin casă, fiind mai tânără, ajutata de Iosif.

La rândul sau Iisus când venea pe la Elizabeta, şi pe la Mama Sa, se intanlea şi cu Iosif tâmplarul pe care îl simpatiza pentru vrednicia şi puritatea lui sufletească, familia lui Ioan Botezătorul era realmente, o familie sfântă. Iisus ţinea atât de mult la bătrânul Iosif, (fratele Elizabetei) încât deseori lucrau alături în atelierul de tâmplărie, mai ales în primii ani ai propovăduirii sale, lucru cu care însuşi Hristos îşi câştigă existenta (acest important fapt lipseşte din Evanghelii). Iisus aşadar, nu a fost un parazit care să trăiască din „pomeni”! Iisus a muncit alături de Iosif, împletind munca cu meditaţia şi opera de propovăduire.

Prin prezenta lui Iisus alături de Iosif, uşor lumea a plăsmuit o variantă verosimila: Iosif I-ar fi putut fi tata, iar Maria Mama. Şi-n felul acesta, cărturarii uşor au putut scorni genealogii imaginare, dar care se vădesc lipsite de veridicitate.

Iisus însă îi spunea Fecioarei Maria „Mama”… Apostolii, pe de altă parte, se convinseseră de puritatea Mariei, astfel încât ideea „Fecioarei care naşte” este opera însăşi a apostolilor care au devenit astfel autorii unuia din cele mai frumoase culte: cultul fecioriei, sprijinit substanţial de celibatul lui Iisus şi al apostolilor.

Precizam însă: nici Fecioara Maria, nici Iisus, nu au vorbit niciodată despre adevărul „pozitivării”. Întruparea lui Iisus a rămas două milenii o taină, aşa după cum o numeşte frumos, un imn bisericesc: „TAINA CEA DIN VECI ASCUNSA ŞI DE ÎNGERI NEŞTIUTĂ!”

Noi, autorii acestei lucrări suntem printre puţinii pământeni – poate care am aflat adevărul asupra realei coborâri a lui Hristos pe Pământ. Cei ce au parcurs Lucrarea noastră „Cercetări în Lumea nevăzută” s-au convins de aceasta. La 20 septembrie 1964 am avut timp de aproape trei ore o comunciare memorabila la care, pentru prima oară a intervenit însuşi Hristos pentru a mărturisi deschis adevărul asupra pozitivării Sale într-o casă cu o minunată grădina situata la marginea oraşului din Egipt.

20 septembrie 1964, ora 11, va rămâne o dată plină de semnificaţii la care se adăugă splendidele declaraţii ale Doamnei Luminii, Georgina din 28 septembrie ale aceluiaşi an, completate cu data de 8 octombrie, ora 22, 30 când Doamna Luminii ne descoperă supremaţia spirituală a egiptenilor în Împărăţia Luminilor, când ne prezintă pe marii apostoli egipteni necunoscuţi: Arconomus şi Muoni-Talan.

Ne oprim aici cu acest capitol, considerând că am reuşit să dovedim cititorului temeinicia susţinerilor noastre. Cei liberi de prejudecăţi vor avea întâietate în satisfacţia ce le-o poate aduce argumentarea noastră. Dar şi cei înlănţuiţi de „absolutismul” textului evanghelic – credem – vor putea paşi într-o zonă mai libera, mai detaşată fata de „robia literei”. Robindu-ne literelor textelor ne vom îneca în „contradicţii şi mistere”. „Zburând” deasupra textelor, vom culege lumina adevărului, parfumul înălţimilor şi muzica adâncurilor din „CUVÂNTUL” dătător de viaţă al Marelui nostru învăţător…

OAN BOTEZĂTORUL

„Adevărul va grăiesc: dintre cei născuţi din femeie, nu s-a

ridicat niciunul mai mare decât Ioan Botezătorul". (Matei XI, 11) Sunt cuvintele rostite de Hristos despre Ioan Botezătorul apostolilor săi.

Despre Ioan Botezătorul Hristos ştia încă din Egipt, dar nu numai atât: Ioan Botezătorul era şi el un TRIMIS al Opalului, care să joace rolul de „punte de legătură" între Hristos care nu era cunoscut în Palestina, şi Iudeea.

Botezătorul era deja vestit prin predicile sale şi prin atitudinea sa ostila fata de religia iudaica. Retras în pustia Iordanului, Ioan era un veritabil protestatar, un revoltat ce se ridicase împotriva superficialităţii şi fariseismului cultului iudaic, un necruţător şi aspru observator, ale cărui critici se îndreptau cu vehementa împotriva cărturarilor şi fariseilor. Ioan era „glasul care striga în pustie". El era acel care vestea apropiata Venire a MARELUI TRIMIS, să salveze poporul iudeu din prăpastia căderii şi a blestemului. Ioan amintea iudeilor teribilele prorociri ale lui Iezechil şi Isaia care vesteau pedepsirea cu foc a celor ce nu aveau să asculte CUVÂNTUL dătător de viaţă al MARELUI TRIMIS. Ioan anunţa sfârşitul şi abolirea ritualurilor iudaice, suspendarea practicilor şi jertfelor specifice cultului iudaic şi apariţia unei NOI ÎNVĂŢĂTURI care avea să aducă FOC în GÂNDURI şi SIMŢIRI.

Ioan Botezătorul era un spirit ce descinsese din Oraşul de Aur, (stratul IX). L-am cercetat în 1965 şi l-am găsit argintiu luminos cu potir şi triunghi mare luminos. Numele ce-l are în Oraşul de Aur este FAUR. Ne spunea „când vorbeam mulţimii nu spuneam multe. Nu eram prea meşter la cuvânt. Vorbeam puţin dar concentrat. Îndemnăm pe cei ce veneau la mine, la pocăinţă şi lacrimi, căci poporul iudeu era un popor plin de fărădelegi. Le spuneam ca păcatul nu poate fi iertat prin jertfe de vietăţi ci prin lacrimi şi frângerea inimii.

Eram şi eu iudeu, dar mă simţeam străin de neamul meu şi obiceiurile lui. Practicile lor religioase mă respingeau şi îmi provocau dezgust, iar tăierea împrejur o consideram o barbarie.

Simţeam în inima mea ca totul în iudaism era putregai, de aceea doream desfiinţarea religiei iudaice, mai ales ca ştiam că era aproape Venirea Celui ce va aduce ceva nou care va schimba totul. Însetat de schimbări, dornic de ceva nou, în simplitatea mea, am

creat un ritual… un singur ritual: BOTEZUL, convins ca în simbolul acestui ritual oamenii vor înţelege ca esenţialul pentru om este: CURĂŢIREA de PĂCATE.

Dacă botezam în pustie, nu o făceam pentru ca apa botezului meu curata păcatele. Apa simboliza pentru mine: meditaţia şi rugăciunea minţii, care asemenea unui râu trebuie să curgă necontenit în mintea fiecăruia, spre a se curăţi de păcate.

Nu botezam pe toţi; botezam numai pe aceea care vedeam ca înţeleg, pe cei ce veneau mereu la mine şi pe cei ce mărturieseau sincer ca cred în cele ce eu învăţam".

Acestea ne-a mărturisit FAUR-IOAN din 18 septembrie 1976.

El adăugă: „veneam uneori la mine şi cărturari sau preoţi. Când îi vedeam, mă cuprindea scârbă şi dezgustul. Ştiam cum îl vor primi ei pe Hristos. Presimţeam dispreţul cu care îl vor întâmpina pe Hristos şi ştiam ca îl vor ucide pe Acela care venea să-i salveze. Nu-i primeam; îi alungam şi le prevesteam pedepsele ce aveau să cadă peste ei pentru nelegiuirea lor. M-ar fi ucis şi pe mine, dar se temeau de popor căci mereu veneau la mine în număr mare cei ce erau însetaţi de un cuvânt de viaţă dătător…"

Într-adevăr, în privinţa combativităţii, Ioan excela. Textul evanghelic păstrează un verset edificator asupra modului cum se adresa Ioan saducheilor şi fariseilor: „pui de vipere, cine vă va scăpa de mania ce va veni asupra voastră?!" (Matei III, 7)

Tonul este deosebit de vehement, dar după cum se poate constata, şi el anunţă pe Cel ce mai târziu îşi va atrage şi moartea.

Să revenim însă la subiectul nostru.

Hristos din Egipt, vine în primul rând la Ioan în pustie. Ioan îl vede de departe, îl recunoaşte şi anunţă mulţimile ca: „… vine Cel ce este mai mare decât mine şi eu nu sunt vrednic să-i dezleg nici încălţămintea… Eu v-am botezat cu apa, dar Acela vă va boteza cu FOC şi cu Duh Sfânt!" (Matei III, 11)

Am spus mai înainte ca Ioan Botezătorul era spirit din Oraşul de Aur. Subliniem înalta sa provenienţă, deoarece din Oraşul de Aur nu veniseră pe Pământ decât Buddha, Zoroaster, Fecioara Maria (Georgina) şi Zamolxes, deci numai MARII MISIONARI.

Precizam acest fapt ca Ioan Botezătorul – magistral clarvizionar – atribuie lui Hristos două expresii de maxim conţinut

simbolic. Hristos este denumit mai târziu:

„MIEL”… (Vezi Ioan I, 36) apoi

„MIRE”… (Vezi Ioan III, 29)

Ioan Botezătorul este primul care VEDE adevărata proveniența divină a lui Hristos:

„Cel ce vine din Cer, este deasupra tuturor” (Ioan III, 31)

„Acesta este Cel TRIMIS de Dumnezeu. Tatăl îşi iubeşte Fiul, iar cel ce va crede în FIUL, va avea viaţa veşnică”. (Ioan III, sinteza pentru 34, 35, 36).

Importanta lui Ioan se amplifica şi capătă proporţii în momentul în care însuşi Hristos cere lui Ioan să fie botezat. Ioan ezita… Dar Hristos îl convinge s-o facă şi în clipa în care Hristos se SUPUNE ACESTUI NOU RITUAL, un glas se face auzit din cer care confirma ceea ce văzuse Ioan:

„Acesta este FIUL MEU CEL IUBIT CARE ÎMPLINEŞTE VOIA MEA!”

Evenimentul este major căci acel moment a fost singurul în care TATĂL – Părintele Luminilor – şi-a făcut auzit glasul! A fost singura dată când Cerul a vorbit. În restul timpului, Cerul avea să tacă cu desăvârşire…

Momentul este, de-a dreptul grandios!!!…

Să reţinem însă ca botezul lui Hristos s-a săvârşit în trei – şi aici intervine cea de-a treia persoana – iar în expunerea noastră, pentru prima dată, tânărul ucenic al lui Ioan Botezătorul, cel ce avea să fie „cel mai iubit” dintre apostoli: IOAN EVANGHELISTUL care la acea vreme avea numai 23 ani…

Relatam aceasta deoarece Ioan Evanghelistul, care în Evanghelia sa da cele mai multe detalii despre Ioan Botezătorul, nu face menţiunea ca el asistase la Botez ci se ascunde aşa cum o va face de nenumărate ori. De altfel şi în iconografie, Botezul este înfăţişat în doi: Hristos şi Botezătorul. Realitatea – mărturisita noua de DENŞI – alias Ioan Evanghelistul – este ca Ioan Evanghelistul fusese martor la Botez, dar fiind o fire foarte tăcută şi tainica, a spus foarte puţin despre sine.

Mai mult, în cercetările noastre am vrut să aflăm de la Denşi (astfel se numeşte Ioan Evanghelistul în Opal) detalii privitoare la originea sa, la părinţii săi, la educaţia sa, cu atât mai mult cu cât el

este VULTURUL TEOLOGIEI, a scris cea mai profundă Evanghelie – ca să nu mai vorbim de enigmaticul şi fabulosul Apocalips. Ei bine, Denşi a refuzat să ne furnizeze detalii despre sine. Găsim însă suficient faptul (de altfel cel mai important) ca Denşi ne-a dezvăluit că este spirit opalic. Aceasta înseamnă enorm de mult şi explica „Vulturul" gândirii şi viziunilor sale şi de neegalat. Dar să nu anticipam personalitatea Evanghelistului şi să ne reîntoarcem la Botezătorul.

Prin Ioan Botezătorul, Hristos şi Fecioara Maria, (renunţăm la numele real de Georgina, şi vom uza de denumirea tradiţională) au ajuns să locuiască în casa părintească a acestuia, la mama lui: Elizabeta care locuia împreună cu Iosif. Timp de câteva săptămâni Hristos rămâne în preajma lui Ioan Botezătorul luând astfel contact cu mulţimea.

Recomamdat de Ioan Botezătorul, Hristos procedează la recrutarea apostolilor care făceau parte din adepţii lui Ioan, fapt important pe care textele evangheilice nu l-au menţionat, dar pe care noi îl subliniem. Desigur este important să ştim ca Ioan Botezătorul era, într-un fel, şeful unei „comunităţi" care forma o grupare ostila castei de cărturari, saduchei şi farisei, grupare care este acum polarizata şi atrasa de prezenta noului venit, anunţat şi recomandat de Ioan Botezătorul.

Mai înainte de a lua cunoştinţă cu prima tematica cu care Hristos îşi începe propovăduirea, să ne oprim la o idee mult discutata şi controversata, ideea care este legată de persoana lui Ioan Botezătorul, şi anume, ideea: REÎNTRUPĂRII. Ca să ne exprimăm corect, REÎNTRUPAREA, din punct de vedere filosofic, nu este o idee, ci un FENOMEN, propriu existentei spiritului.

Din punct de vedere istoric, noţiunea de REÎNTRUPARE o găsim prezenta din timpuri străvechi în tradiţia hindusa, ca fenomen indispensabil evoluţiei spiritului. REÎNTRUPAREA o găsim apoi prezenta în doctrina buddhistă unde capătă o importanţă deosebită, constituind fenomenul crucial de care este legat indisolubil, spiritul, concretizat în teoria asupra SAMSAREI, care vede în existenta corporală a omului, cicluri succesive de reîntrupări dictate de structura spirituala a fiecăruia.

Buddha este autorul ideii de „vad" pe care trebuie să şi-l

construiască omul spre a reuşi să se smulgă din SAMSARA şi să depăşească astfel precara existenta pământeană.

În vasta eterogenitate a concepţiilor care s-au succedat de-a lungul mileniilor în India se poate afirma ca singura concepţia REÎNTRUPĂRII a fost aceea care a fost prezenta totdeauna constituind de altfel, caracteristica şi specificul religiilor din India.

REÎNTRUPAREA este proprie de asemenea, Egiptului, fără însă ca ea să constituie un concept fundamental cunoscut doar de cei iniţiaţi. La egipteni reîntruparea o înţelegeau doar iniţiaţii, marea masa a oamenilor neputând să înţeleagă acest fenomen.

Dacă pentru indieni reîntruparea, succesiunea ciclurilor naştere-moarte era ceva ce era pe înţelesul tuturor, tradiţia iudaica este în schimb totalmente lipsită de înţelegerea fenomenului reîntrupării, Vechiul Testament neoferind decât câteva citate din care s-ar putea „deduce" preexistenta spiritului, dar despre reîntrupare nu se pomeneşte niciodată.

Hristos însuşi în învăţătura Sa se ocupa de acest fenomen. Teologia consecventa îl evita şi găseşte argumente să-l combată, dar Hristos punctează cu claritate acest fenomen când se referă la persoana lui Ioan Botezătorul în care Hristos vede pe prorocul Ilie revenit în trup: „şi dacă voiţi să înţelegeţi, el este Ilie, cel ce va reveni… (şi adăugă) cel ce poate să înţeleagă, să înţeleagă!" (Matei XI, 14). Formularea este revelatoare ca şi stilul în care Hristos se exprima: circumspect, rezervat, fără să fie dispus să insiste. Surprinzător este nu numai faptul ca Ilie este în Ioan Botezătorul, ci faptul ca Hristos precizează ca încă va mai veni odată pe Pământ!…

Versetul citat nu este unicul. Tot la Matei, cap. XVII, 12, 13, găsim:

12. „… Ilie iată a venit dar nu l-au cunoscut, ci au făcut din el ce au voit…"

13. „Atunci au cunoscut apostolii ca El grăia de Ioan Botezătorul".

(Pentru cititorul pedant oferim confirmări la Luca I, 17 şi Marcu VIII, 28)

Textul este clar, fenomenul reîntrupării este afirmat în mod incontestabil de însuşi Hristos. Dacă mai adăugăm referirea la Ioan Evanghelistul, de la Ioan XXI, 22, 23, găsim o certa confirmare ceea

ce ne îndreptăţeşte să intrăm şi noi în acord, mai ales ca REÎNTRUPAREA este total confirmată şi de cercetările noastre, şi constituie pentru noi un FENOMEN ESENŢIAL şi NECESAR ce susţine însăşi noţiunea de EVOLUŢIE şi fără de care, aceasta nici nu ar putea exista.

Asupra fenomenului REÎNTRUPĂRII însă vom mai reveni la momentul potrivit.

EI TREI MUNŢI

În acest capitol vom schiţa doar ideea succesiunii a TREI MUNŢI care constituie pentru noi momentele-cheie care marchează tocmai ceea ce spuneam mai înainte:

EVOLUŢIA…

Primul este: **PREDICA DE PE MUNTE**

Al doilea este: **SCHIMBAREA LA FATA DE PE MUNTELE TABOR**

Al treilea este: **CRUCIFICAREA DE PE MUNTELE GOLGHOTA.**

— CEI TREI MUNŢI exprima evoluţia în conţinut şi idei a învăţăturii Christianice;

— CEI TREI MUNŢI reflecta, pe de altă parte, fazele evoluţiei spirituale ale omului;

— **CEI TREI MUNŢI** ilustrează cele trei urcuşuri ale structurii noastre spirituale, fiecare latura a triunghiului spiritual fiind chemata sa se desăvârşească pe rând, gradat, ierarhizat.

I. FAPTELE – acţiunea pe orizontal

II. GÂNDIREA – acţiunea pe vertical

III. IUBIREA – acţiunea spaţială

I. PREDICA DE PE MUNTE: chemarea la faptele iubirii şi slujirii aproapelui

II. MUNTELE EXTAZULUI: chemarea la extazul rezultat din meditaţie şi contemplaţie

III. CRUCIFICAREA: chemarea la jertfa suprema – FOCUL continuu al GÂNDIRII şi IUBIRII care rodesc LUMINA = VEDEREA = CUNOAŞTEREA.

Din ultima schema rezulta o nouă schema:

FAZA I: FAPTE-GÂNDIRE-IUBIRE

FAZA îi GÂNDIRE-IUBIRE

FAZA III: LUMINA (FOCUL), CUNOAŞTEREA

Ajungând la „FOC” dam cuvântul lui Hristos, care, ca un glas de trâmbiţa face să vibreze întreaga sa învăţătură, prin cea mai magistrala afirmaţie care da SENS întregii sale MISIUNI:

„FOC AM VENIT SA ARUNC PE PĂMÂNT… şi aş vrea ca toţi să aRDEŢI!” (Luca XII, 51)

Iată deci, SENSUL!

SENSUL este APRINDEREA… ARDEREA… LUMINA!…

Dar ce este LUMINA?

— Rodul FOCULUI!

Ce semnificaţie are FOCUL? MISTUIREA continua, COMBUSTIA continua în UNIVERSUL CUGETĂTOR!

Cel ce ARDE… iradiază LUMINA!

Cel ce iradiază LUMINA: VEDE… ÎNŢELEGE… CUNOAŞTE!

În capitolul I al Evangheliei de la Ioan, Hristos este în primul rând:

I”. CUVÂNTUL” – „GÂNDIREA” (alfa)

În al doilea rând Ioan îl numeşte:

ÎI”. LUMINA” (omega) – „CUNOAŞTEREA” (Ioan I, 9)

Am făcut aceasta incursiune în FOC şi LUMINA spre a arăta succint, acum înainte de a analiza CEI TREI MUNŢI – SENSUL CELOR TREI MUNŢI, SENSUL CONCRET, LIMPEDE ŞI CERT AL ÎNVĂŢĂTURII MARELUI TRIMIS:

LUMINA

— CUNOAŞTEREA

Dar după ce Ioan Evanghelistul îl prezintă ca: LUMINA, ce „venise să lumineze pe tot omul”… remarca acelaşi Ioan cu tristeţe:

„LA AI SĂI A VENIT, DAR EI NU L-AU PRIMIT!”… (Ioan I, 11)

RIMUL MUNTE

„Fie ca FAPTELE voastresa se facă văzute înaintea oamenilor!” (traducere la Matei V, 16)

De ce nu l-au primit pe Hristos oamenii? Pentru ca în întuneric fiind, nu puteau întrezări superba înlănţuire a CELOR TREI MUNŢI!

De ce nu vedeau? Pentru că erau leneşi şi comozi iar CEI TREI MUNŢI cereau strădanii şi efort!

Nu l-au primit pe Hristos pentru că erau egoişti, robii bunurilor materiale, robii grijilor, ai poftelor şi ai dorinţelor meschine.

Nu l-au primit pe Hristos pentru că erau deformaţi şi orbi, laşi

şi fricoşi.

Şi pe deasupra tuturor acestora mai trona:

CONFUZIA

unor false credinţe, a unor false obiceiuri, a unor inutile ritualuri şi jertfe, credeau într-un Dumnezeu deformat care cerea oamenilor închinarea la FORME şi slujirea exterioară.

Domnea în mase credinţa ca Dumnezeu cere slujbe şi sacrificii de animale, ca Dumnezeu ar avea nevoie de închinăciuni şi osanale, ca Dumnezeu da porunci absurde, pe care omul trebuie să le împlinească orbeşte, pentru ca altfel, Dumnezeu se răzbuna şi loveşte.

Domnea între oameni o atitudine meschina fata de Dumnezeu: cereau lui Dumnezeu holde, turme şi bogăţii… huzur pământean… totul, tot spre împlinirea setei nestăvilite de bunuri materiale.

Hristos, în discuţia cu femeia samarineanca vorbeşte despre adevăraţii închinători de care are nevoie Dumnezeu, şi anume: de „cei ce se închina în DUH şi în ADEVĂR" (Ioan IV, 23), „cei ce se închina în MINTE şi în INIMA", de „cei ce se închina în GÂNDURI şi în FAPTELE IUBIRII"…

Care este începutul?

Care este semnificaţia PRIMULUI MUNTE?

Vom răspunde clar: FAPTELE IUBIRII izvorâte din VIRTUŢI!

„PREDICA DE PE MUNTE" (Matei cap. V, VI, VII) marchează începutul învăţăturii lui Hristos. Ea cuprinde un adevărat MUNTE de sfaturi ce tind să cultive în amănunt virtuţile necesare PURIFICĂRII.

„Predica de pe Munte" începe cu celebrele „FERICIRI" (Matei V, 3 – 12) care, desigur, sunt prea bine cunoscute de cititor.

Vom puncta doar începutul lor care pledează pentru ideea „SIMPLITĂŢII" suava însuşire a celor curaţi sufleteşte, a celor puri. Urmează apoi blândeţea, milostenia şi răbdarea în suferinţe, alături de veşnică sete de echitate şi dreptate sociala. Privite prin prisma momentului istoric, „fericirile" par să aducă alinare celor exploataţi, celor nedreptăţiţi, celor ce sufereau datorită stadiului înapoiat al civilizaţiei, dar şi a nedreptăţilor orânduirii sclavagiste.

Impresia ce o dau „fericirile" este ca Hristos îndeamnă la supunere şi răbdare şi nu la revolta… şi nu greşim. Dar sărim peste câteva capitole şi ne oprim la capitolul X; 26 – 28. Aici Hristos

pledează pentru curaj şi bărbăţie şi acuza cu vehementa pe cei ce se tem de moarte. Mai mult „ADEVĂRUL – spune Hristos – *TREBUIE SPUS LA LUMINA, STRIGAT DE PE ACOPERIŞURILE CASELOR*”… Dar curajul, bărbăţia, pana unde poate merge? Cel nedreptăţit, cel oprimat şi exploatat pana la sânge, este îndreptăţit să scoată spada? Un popor pasnic are voie să ridice scutul şi să încordeze arcul spre a se apăra de invadatori? Raţiunea ne răspunde cu claritate: DA! Hristos însă tace! Nu răspunde la această întrebare! de ce?

Şi aici exista un răspuns logic şi pentru aceasta trebuie să înţelegem STILUL lui Hristos în care prezintă virtuţile prin prisma propriei Sale vieţi, potrivit şi strict MISIUNII Sale.

Logic vorbind, Hristos însuşi a trebuit să rezolve MISIUNEA Sa printr-un compromis menit să nu impieteze ideea majora a învăţăturii Sale. Hristos – am văzut – venise să aducă FOC şi LUMINA! Misiunea Sa era de a aduce ORDINE în IDEI, să arate calea ce duce spre desăvârşirea spirituală. El era MIELUL, PasTORUL, MIRELE… MARELE ÎNVĂŢĂTOR şi nu MARELE RĂZBOINIC. Hristos a optat pentru pasivitate politica în mod deliberat pentru a nu stânjeni rolul, menirea Sa de LUMINATOR SPIRITUAL!…

Problema fusese pusă încă din Opal mai înainte de a veni pe pământ şi atunci s-a hotărât ca Hristos să vină de două ori pe pământ. Să ne reamintim ce-a spus: „Mă duc dar iarăşi voi veni!” (Ioan XV, 28) Hristos astfel şi-a arătat la prima Sa venire prima fata: cea de MIEL… va pleca şi la „plinirea vremii” va veni a doua oară arătându-şi cea de a doua fata, cea de LEU. În acest sens vorbeşte teribila viziune din Apocalips a Evanghelistului Ioan (cap. V; 5, 6) în care Hristosul – LEU desface cele 7 peceţi ale cărţii care face să se dezlănţuie mania răzbunătoare a Cerului pentru a pedepsi pământul, pentru nedreptăţile lui şi a instaura ORDINEA pe toate planurile şi la toate nivelele.

Hristos ca Fiu al lui Dumnezeu, ca persoana divina, nu se poate erija într-un oarecare politician să înceapă să refuze birurile cerute de Cezar şi să aţâţe poporul la revolta împotriva stăpânirii romane!… Ar fi fost nedemn şi absurd şi ar fi compromis scopul suprem al MISIUNII Sale – astfel încât „volens nolens” Hristos era – într-un fel – nevoit să predice supunerea şi răbdarea pentru ca acestea erau valabile în primul rând pentru propria Sa persoana

menita sa se ocupe de problemele pe care avea DATORIA să le rezolve. Hristos de fapt a declarat, şi noi am precizat dintr-un început că El trebuia să se conformeze unui PLAN DE LUCRU stabilit, iniţiat de MARELE FOR OPALIC: „căci Eu împlinesc voia Celui ce m-a trimis, spune Hristos în alt loc, cu alta ocazie.

Dar, să revenim la predica de pe munte.

O alta tema abordata de Hristos în continuare este cea referitoare la cele 10 porunci proprii tradiţiei iudaice. Hristos amplifica gravitatea „faptei" indicând oprirea păcatului încă de la nivelul GÂNDULUI. Astfel, referitor la păcatul desfrâului – păcatul porneşte din gând şi ca atare cel ce doar a gândit la desfrânare, deja a comis o abatere, înscriindu-se pe panta căderii. De la gând pana la fapta nu mai este decât un pas. De aceea, Hristos nu mai subliniază gravitatea uciderii… vinovata este „mania" cea de la care porneşte uciderea… şi Hristos din nou pledează pentru atenţia asupra gândurilor, subliniind gravitatea insultelor şi ale injuriilor.

Alta tematica abordata în predica de pe munte este postul şi rugăciunea. Hristos atrage atenţia asupra acestora două ca fiind nişte activităţi tainice, pe care omul trebuie să le practice în ascuns, să se ferească de a fi văzut sau ştiut de asemeni. Rugăciunea prin excelenta trebuie oficiata în „cămara cea mai dinăuntru" a sufletului.

„RUGA VOASTRĂ SA FIE SCURTA ŞI CONCENTRATĂ".

(Matei VI, 7)

Nu în mulţimea cuvintelor sta valoarea rugăciunii, ci în intensitatea dorului de lumina, de comuniune cu Cerul…

Am lăsat la urma una din cele mai importante tematici asupra căreia Hristos insista în mod deosebit. Este vorba de cea mai serioasa piedica ce sta în calea omului legat de bunurile materiale: GRIJA!…

GRIJA este lanţul ce subjuga spiritul făcându-l inapt de ascensiune;

GRIJA este prăpastia necredinţei în care zace cel robit de lux şi confort, despărţindu-l de esenţe;

GRIJA este monstrul ce stinge orice licărire a FOCULUI spiritual, pentru ca grija echivalează cu o robie a întunericului şi orbirii.

Trebuie să recunoaştem ca scoaterea în relief a GRAVITĂŢII

GRIJII este o acţiune de adâncă subtilitate metafizica.

Liturghia îşi începe partea sa de taina şi mister printr-o cantare:

„… TOATĂ GRIJA CEA LUMEASCĂ SA O LEPĂDĂM!”

(Imnul Heruvic din Liturghia Sf. Ioan Hrisostom).

După ce a recomandat simplitatea, blândeţea, răbdarea, după ce a pledat pentru curaj şi bărbăţie; după ce a epuizat toate trăsăturiLE DE CARACTER necesare

PURIFICĂRII Hristos se opreşte asupra ultimei bariere ce desparte pe om de *CEL DE-AL DOILEA MUNTE: GRIJA!*

A alunga GRIJA din suflet înseamnă cucerirea LIBERT – ăţil de mişcare spirituală.

Dar – din păcate – GRIJA – aceasta întunecată meteahna, acest hidos viciu al spiritului uman, se aseamănă unui vulcan în clocot, a cărui funingine şi fum întunecă vederea, ucide simţul sacrului.

TREBUIE FălUT TOTUL pentru a cuceri LIBERTATEA pentru a scăpa de *HIDOASA GRIJA!*

„De-ţi cere cineva haina, dă-i şi cămaşa!” „De te sileşte cineva să mergi cu el o mila… mergi două!” „De-ţi cere cineva ceva de împrumut – dăruieşte-i ceea ce îţi cere!” „De te vrăjmăşeşte cineva, tu să-l iubeşti!” „De te blesteamă cineva… tu să-l binecuvântezi!”…

Sfaturile lui Hristos tind pana la realizarea ABSURDULUI! Hristos – se simte că vorbea APRINS, depăşind parca logicul şi firescul. Dar tocmai aici este „pragul” pregătitor ascensiunii MUNTELUI TABOR…

Caracteristica primului munte este: LARGA ACCESIBILITATE.

Predica de pe primul munte este ampla, vasta, multidirecţionala atotcuprinzătoare. Putem afirma ca într-un procent de 90% învăţătura lui Hristos se adresează celor mulţi, celor confuzi, celor rătăciţi, celor „puţini credincioşi”, celor ce sunt ORBI şi NU VĂD!

„Luminatorul” (Hristos) vine tocmai pentru orbi!

Expres pentru cei bolnavi, pentru cei ce au nevoie de doctor.

Hristos este cu precădere SALVATORUL ce vrea să ridice pe cei căzuţi. Toate pildele şi parabolele sunt menite să deschidă ochii celor ce nu Vă d, să-i facă să înţeleagă ca *SENSUL VIEŢII este ASCENSIUNEA* spiritului!

Trei munţi trebuie urcaţi! „Trebuie" este un fel de a spune!

Ascensiunea este SENSUL EXISTENTEI! Toate cele trei etape ale evoluţiei spiritului: PURIFICAREA-ÎNNOBILAREA şi TRANSFIGURAREA sunt TREI MUNŢI – TREI CICLURI cu caracter ASCENDENT! Or, cel ce urca un munte trebuie să nu aibă bagaje multe cu sine, căci ascensiunea nici nu ar fi posibila. De aceea ASCENSIUNEA implica:

LEPĂDAREA de SINE!

Aceasta „lepădare de sine" este prin excelenta expresia: JERTFEI…

noutatea ce o aduce Hristos, pecetea ce dezleagă filonul ideatic CHEIA SALVĂRII!

Prin pledoaria lui Hristos ce o face pentru abolirea GRIJII, El vorbeşte în fond de prima treapta a jertfei care este dezbrăcarea de egoism, alungarea GRIJII din suflet.

Ce am văzut că este HRISTOS? FOC! „FOCUL" părăseşte „lumea FOCURILOR" coborând în întunericul celor stinşi spre a-i APRINDE!

FOC AM VENIT SA ADUC PE PĂMÂNT ŞI VREAU CA TOŢI SA ARDEŢI!

(Luca XII; 51)

Hristos nu se adresează celor ce ARD, ci celor STINŞI.

predica de pe munte este o chemare adresata celor STINŞI, celor ce nu ştiu şi nu cunosc ce este FOCUL. Pilda „fiului risipitor" exprima tocmai starea de dezechilibru a celui împrăştiat în lumea materială, a celui ce risipindu-se în plăceri şi distracţii, se întoarce şi vrea să reintre în ORDINE.

Primul munte „predica de pe munte" este în fond:

O CHEMARE LA ORDINE.

Ordinea elementara este TRIUNGHIUL, armonizarea laturii gânditoare, cu latura afectiva şi punerea în acord a acestora două cu cea de a treia latura: latura activa, a faptelor, a acţiunilor. Cele trei formează o unitate care constituie primul stadiu spiritual ce se cere împlinit:

PURIFICAREA…

Predica de pe munte este, deci, chemarea la purificare. Acesta este un PROCES EVOLUTIV care cere râvnă şi efort continuu.

Hristos nu porunceşte! El cheamă!

Hristos nu ordona! El sfătuieşte!

TRIMISUL nu obliga pe nimeni, nu forţează, nu e dictator. De ce? Pentru ca ASCENSIUNEA nu se poate realiza decât printr-o libera opţiune!

Oricine a parcurs textele evanghelice a rămas cu acel leit – motiv specific christianic: Cine are urechi de auzit să audă!", cu care Hristos îşi încheie toate cuvântările şi cu care subliniază libertatea ce o are fiecare de a alege între FOC şi CENUŞA, între LUMINA şi ÎNTUNERIC, între LIBERTATE sau ROBIE.

Acest TRIUNGHI de care vorbeam mai înainte este specificul şi sensul către care tind chemările lui Hristos.

Teologia a considerat ca trăsătura dominanta a învăţăturii lui Hristos: IUBIREA… Din punctul nostru de vedere, consideram aceasta o uşoară unilateralitate! Hristos nu a fost unilateral. Prin conţinutul ei, predica de pe munte pledează pentru

ARMONIE!

Consideram aceasta noţiune superioara IUBIRII care, după cum am văzut este UNA din laturile triunghiului

GÂNDIRE-IUBIRE-ACŢIUNE.

A afirma că Hristos este în esenţă Iubirea contravine însăşi conceptului lui Ioan Evanghelistul care vede în Hristos: CUVÂNTUL: GÂNDIREA care este FOCUL ce naşte LUMINA.

VULTURUL-LEU domina TAURUL – OM şi dintre toate, cel ce domina înălţimile este VULTURUL!

Aşadar, dorinţa noastră majora este de a aduce corecţia necesara la nivelul conceptelor care trebuie citite în ansamblu, corelate şi nu unilateral.

Când noi am optat pentru TRIUNGHIUL:

1. GÂNDIRE – 2. IUBIRE – 3. ACŢIUNE le-am şi ierarhizat adică le-am aşezat într-o succesiune lineara pe orizontal, dar care mai corect s-ar preta la o ierarhizare pe vertical:

I. GÂNDIREA (TATĂL)

II. IUBIREA (DUHUL SFÂNT)

III. ACŢIUNEA (FIUL)

Prin paranteze am vrut să facem apel la ideea Sfintei Treimi care ne solicita la o nouă reprezentare (pe care deja o cunoaştem din capitolele anterioare) TRIUNGHIUL echilateral.

care ne sugerează:

ARMONIA

celor trei valori care atesta sursa energiilor spiritului.

PRIMUL MUNTE deci este un triunghi al armoniei dintre cele trei laturi, ale celor trei direcţii, prin care se manifesta spiritul.

Dar tot Hristos este cel ce indica izvorul faptelor: *GÂNDIREA*. El este cel ce ierarhizează valoric conceptele dând întâietate Gândului care este cel ce zămisleşte, cel din care izvorăsc FAPTELE.

„AŞA SA LUMINEZE GÂNDIREA VOASTRĂ ÎNAINTEA OAMENILOR ÎNCÂT SA SE FACĂ VĂZUTE FAPTELE VOASTRE!"

(Matei V; 16)

„PE OAMENI ÎI VEŢI CUNOAŞTE DUPĂ FAPTELE LOR!"

(Matei VII; 16 – 20)

„... ŞI VOR IEŞI CEI CE AU FĂCUT FAPTE BUNE INTRU ÎNVIEREA VIEŢII, IAR CEI CE AU FĂCUT FAPTE RELE INTRU INVIREA JUDECĂŢII!"

(Ioan V; 29, Matei XXV; 3646)

Iată deci o nouă pledoarie care răstoarnă valorile iniţial ierarhizate astfel şi acorda întâietate FAPTELOR, care în triunghiul nostru constituie latura orizontala ultima...

Să ne oprim şi să reflectam:

În tot acest capitol care tratează despre *PRIMUL MUNTE* asistam la o teribilă manevra a ideilor şi conceptelor, ordonări temporale, sistematizări pe orizontal şi vertical. E ca şi cum un dirijor inspirat vine în mijlocul unor instrumentişti le implica fiecăruia cate un loc şi apoi îi pune să cânte. Ciudăţenia este ca acest dirijor face din „contrabas (FAPTA) instrumentul solist ca şi cum aceasta, ar fi cea mai importantă, iar „vioara întâia" (GÂNDIREA) discreta în fundul scenei, cu toate că ea este cea care realizează tonurile cele mai înalte şi ea este cea care expune tema!

Manevra ideilor şi conceptelor, ierarhizarea lor aşa după cum

am căutat să o expunem în acest capitol, îmbină ORDINEA fireasca cu o RĂSTURNARE VALORICĂ.

VOITA şi PREMEDITATA.

care ne fac pe drept cuvânt să ne întrebăm de ce? DE CE „*fapta*".

să primeze când ea, în fond, e ultima? DE CE JUDECATA DE APOI SA SE FACĂ DUPĂ CRITERIUL faptelor? De ce TAURUL înaintea VULTURULUI?

prin aceasta ORDONARE şi în acelaşi timp RĂSTURNARE, Hristos poate fi privit ca ARHITECTUL care construind un edificiu impunător afirma după aceea ca edificiul este totul şi nu GÂNDIREA lui care a conceput edificiul! Unde este VALOAREA?

Ce este mai de preţ, CONCEPŢIA?... SAU edificiul? GÂNDUL sau FAPTA? Desigur cititorul va răspunde odată cu noi ca FORUL care CONCEPE, MINTEA care CREEAZĂ ŞI ZĂMISLEŞTE FORME este ESENŢIALUL. „FAPTA" este o formă de manifestare a esenţei, FAPTA constituie o categorie valorica subordonata GÂNDIRII şi deci inferioara ei!...

Am expus până acum cu claritate – speram – amploarea acestui PRIM MUNTE care, de fapt, e un simplu TRIUNGHI (prin aceasta contradicţie intram şi noi în acord cu „specificul" predicii de pe munte)

Am putut constată că acest *PRIM MUNTE* este o construcţie paradoxala, scandaloasa chiar căci, în loc să respecte ierarhia valorilor o răstoarnă TOTUL ESTE VOIT! Acest *PRIM MUNTE* este conceput de însuşi MARELE ARHITECT din necesitatea de a se adapta la condiţiile pe care le dicta stadiul spiritual al umanităţii la acea vreme. *Acest PRIM MUNTE este o CREAŢIE A GÂNDIRII ÎNTRUPATE A OMULUI IISUS ARHITECT* care prin predica de pe munte pune bazele *RELIGIEI CREŞTINE* de mai târziu...

(Facem o precizare: am spus RELIGIE nu FILOSOFIE...

Între acestea două este o distanta apreciabila! Un „religios „are un îndelungat drum de parcurs până să ajungă să fie un „filosof".

Toate la timpul lor. Expunerea ne obliga la o prezentare succesiva. Vine rândul şi FILOSOFIEI!)

RELIGIA = PRIMUL MUNTE

Cititorul înţelege desigur ca în prezentarea noastră RELIGIA

reprezintă o fază, o primă etapa în evoluţia spirituală.

Religia creştină – ca orica religie de altfel are marea calitate de a fi accesibila, la îndemâna maselor, a mulţimilor neinitate, dar dornice de iniţiere. şi religia creştină – ca oricare religie – este un univers tributar FORMELOR EXTERIOARE: În religie avem un lăcaş „sfânt", obiecte de cult, procesiuni, slujbe, ritualuri.

Hristos este cel ce a CONCEPUT BISERICA CREŞTINĂ, cel ce a pus bazele ei, prin sistematizarea conceptelor. Iată BISERICA CREŞTINĂ reflectând concepţia lui Hristos în care FAPTELE au prioritate. Biserica în evutia ei, începând cu primele secole, demonstrează dominaţia faptelor credinţei în Hristos: milostenia, mila pentru cei săraci, grija fata de cei bolnavi şi mai ales propovăduirea cuvântului evanghelic care răspândeşte cu repeziciune în cele trei zone mediteraneene: Egipt, Roma, Grecia şi Asia Mica. De timpuriu Egiptul realizează monahismul, asceza fiind forma de dăruire de limita pe care o atesta scrieriile păstrate de Pateric.

Dar SPIRITUALITATEA CREŞTINĂ evoluaza în continuare.

Secolele IV şi V sunt secole de aprige dispute ideologice între diverse biserici. Textele evanghelice – după cum ştim – sunt apte de diverse interpretări, dar interpretările erau prea variate, astfel încât apare necesitatea punerii în acord a interpretărilor, apare necesitatea unei autorităţi care, bine documentate să indice linia ce trebuie urmata în interpretarea textelor evanghelice. În mod inevitabil a fost necesar să se creeze:

DOGMELE, CANOANELE şi REGULILE.

Odată cu acestea apar MISTERELE şi TAINELE! De ce?

Pentru ca Hristos nu prezentase o FILOSOFIE care să dea toate explicaţiile, care să elucideze totul; Hristos venise pentru scurt timp, ca să prezinte o ÎNVĂŢĂTURĂ, El era „Semănătorul „venit să împrăştie seminţele care erau doar seminţe: simboluri, pilde, parabole, un limbaj simbolic, ermetic, ce se cerea descifrat…

Biserica creştină apare gata organizata abia în secilele V-VI, dar încă nu apăruseră marii gânditori, încă nu-şi făcuse loc propriu-zisă teologie mistica… Pe măsură ce trecea timpul teologii erau din ce în ce mai mult confruntaţi cu nivelele diferite pe care se situase Hristos în cuvântările sala, textul Evangheliei de la Ioan fiind din ce în ce mai

aprofundat.

Sfinţii Părinţi ai bisericii de răsărit şi îndeosebi cei trei ierarhi Vasile, Grigore şi Ioan Hrisostom avuseseră un rol hotărâtor în cristalizarea ritualurilor şi a slujbelor în biserică. Ritualurile, însă, gravitau toate în jurul Tainei Euharistiei care constituia taina centrala a slujbei liturgice care se oficia în secret, în taina, momente în care credincioşii asistau smeriţi, îngenuncheaţi.

Dar cine erau aceşti SFINŢI PĂRINŢI? Ei constituiau ceata monahilor, ceata călugărilor, a celor ce reuşiseră să facă ceea ce „bogatul „din evanghelie nu reuşise:

LEPĂDAREA de SINE!

AL DOILEA MUNTE

„Fericiţi cei curaţi în gânduri şi simţiri ca aceia vor „vedea" pe Dumnezeu

(test interpretat din Matei V; 8)

„Ce să fac să moştenesc viaţa veşnică?" întreabă cineva pe Hristos.

„Respecta poruncile!"

Îi răspunde acesta: „Toate acestea le-am păzit din tinereţea mea. Ce-mi lipseşte?" întrebă în continuare tânărul.

Iar Iisus i-a zis:

„De voieşti să fii DESĂVÂRŞIT, vinde-ţi averile şi le da săracilor. Apoi vino de-mi urmează Mie!" (Matei XIX; 16)

„Cel ce va lăsa casă, bogăţii, părinţi, sotie, fraţi pentru numele Meu, acela va moşteni împărăţia Cerurilor" (Matei XIX; 29)

Aceasta este CHEMAREA rostita de Iisus de pe un nou MUNTE, muntele ce-l au de urcat cei ce vor mai mult, cei însetaţi de adevăr, cei ce vor să fie DESĂVÂRŞIŢI.

Ce înseamnă a fi desăvârşit?

A fi desăvârşit înseamnă a pătrunde în „împărăţia Cerurilor".

Pentru a pătrunde însă în aceasta „împărăţie" trebuie să realizezi totala LEPĂDARE DE SINE…

Renunţarea la toate „plăcerile" vieţii, la toate bunurile şi satisfacţiile materiale. Pentru a urca MUNTELE DESĂVÂRŞIRII este necesar să lepezi total, să urci singur fără nicio greutate, să nu iei cu tine nimic, pentru a putea urca acest MUNTE de zeci de ori mai abrupt ca primul.

Dar, unde se afla aceasta „împărăţie a Cerurilor?”

„ÎMPĂRĂŢIA CERURILOR ESTE ÎNĂUNTRUL VOSTRU”.

Indica cu precizie Hristos, inaugurând cu această temă adâncimilor spiritului uman, ideea universului lăuntric, a OCHIULUI MINŢII, care întorcându-le să-l conducă pana la înălţimile:

TAINELE MUNTE TABOR!

Iată-l pe dirijorul nostru schimbând acum locurile instrumentiştilor: (FAPTA) – contrabasul este proiectat în fundul scenei sfătuit eventual să tacă. În prim plan se aduce la loc de cinste GÂNDIREA – vioara întâia ca solista, secondata de viola (latura afectiva: IUBIREA!)

„LUMINATORUL TRUPULUI ESTE OCHIUL – MINTEA – GÂNDIREA…!”

(Matei VI; 22)

Iată cum Hristos restabileşte ORDINEA şi IERARHIA VALORILOR. De această dată ARHITECTUL corectează edificiul. VALOAREA PRINCIPALA nu este construcţia în sine, ci MINTEA, GÂNDIREA este valoroasa căci ea este cea care CONCEPE, care ZĂMISLEŞTE, care CREEAZĂ!

Suntem în faţa unui nou MUNTE care de data aceasta nu mai este un TRIUNGHI ci o PIRAMIDĂ!

Aceasta este cel de al doilea MUNTE al nostru, menit să indice treptele ce trebuie urcate până la vârful care marchează *STADIUL VEDERII FEtEI LUI HRISTOS!*

„FERICIŢI CEI CURAŢI CU INIMA CA ACEIA VOR VEDEA PE DUMNEZEU!”

(Matei V; 8)

Acest al doilea MUNTE este, deci, în realitate o PIRAMIDĂ interioara cu trepte concrete ce se cer urcate cu mult EFORT!

„ÎMPĂRĂŢIA CERURILOR SE CUCEREŞTE PRIN EFORT ŞI NUMAI

CEI CE SE STRĂDUIESC, REUŞESC SA PĂTRUNDĂ ÎNTR-ÎNSA!"
(Matei XI; 12)

Desigur, abia acum suntem în faţa unui veritabil urcuş, în faţa unei reale ASCENSIUNI, a unei EVOLUŢII în gândire care necesita retragere, introspecţie, concentrare, studiu şi informare, analiza şi din nou studiu şi cercetare.

Aceasta PIRAMID a – spre deosebire de RELIGIE nu mai este oricui accesibila. Accesul către universul interior care este propriu-zisă „împărăţie a Cerurilor „nu-l poate avea decât cei ce au realizat TRIUNGHIUL. Numai cei ce au ascultat predica de pe munte şi au împlinit-o capătă PUTERILE necesare acestei splendide ascensiuni ce o oferă PIRAMIDA. Cei slabi, cei fricoşi, cei legaţi de dorinţi şi plăceri trupeşti… nu pot… GRIJILE nu-i lăsa să se dedice acestui sacru URCUŞ…

Cei ce zac prinşi, înlănţuiţi în lene şi comoditate… nici măcar nu Vă ci că exista aceasta PIRAMIDA măiastră. Aceasta este reala tragedie a comozilor: nu pot vedea şi nu pot crede într-o PIRAMIDA care poate să le aducă mult dorita de ei FERICIRE. Şi cei comozi vor să fie fericiţi… numai ca ei caută fericirea în plăcerile trupului, în bunurile materiale, în distracţii, în lux şi-n confort… E tragic!

libertatea însă e LEGE… LEGE proprie evoluţiei şi nimeni din cer şi de pe pământ nu o poate anula. Ascensiunea spirituală nu poate începe decât prin libera opţiune. Trebuie să vREI, să dOREŞTI mai întâi de toate:

„Cel ce VREA să vină după MINE – să se IEPEDE de SINE – să-şi ia CRUCEA să… şi să-mi urmeze Mie!" (Luca IX; 23)

Şi acest text vine să confirme condiţia ce trebuie împlinită pentru a fi apt de ascensiune: LEPĂDAREA de SINE! Textul însă introduce şi CRUCEA… dar crucea deocamdată nu o analizam căci – după cum am spus la început – CRUCEA este prezenta pe cel de al TREILEA MUNTE DE CARE NE VOM OCUPA ÎN ALT CAPITOL.

Teologia a extins CRUCEA atribuind-o şi celui de al doilea munte. Şi lepădarea de sine este într-un fel tot o greutate, tot un efort însoţit de suferinţă… S-ar putea spune… dar noi avem un mod foarte precis de a privi, de a înţelege mesajul christianic, astfel că ne reţinem, promiţând cititorului că vom defini cât se poate de strict conceptul de CRUCE!

Lepădarea de sine putem însă spune că este o JERTFĂ de nivel mediu – prima forma de jertfa fiind aceea ce se cere primului MUNTE al realizării FAPTELOR iubirii şi ale slujirii aproapelui.

Să revenim la PIRAMIDA noastră, la treptele ei ce se cer urcate cu grijă, cu râvnă şi necontenite strădanii. Treptele pe care le-am numit mai înainte: raţiunea, meditaţia, contemplaţia se recomanda de la sine. Specificul PIRAMIDEI este viaţa meditativ – contemplativa. Dar, începutul este la nivelul RAŢIUNII. Aici se afla începutul; de seriozitatea cu care RAŢIUNEA cauta, cercetează, studiază şi se informează, depinde meditaţia şi respectiv contemplaţia.

Repetam schema PIRAMIDEI noastre spre a uşura cititorul în înţelegerea importantei pe care o acordam RAŢIUNII cu toate cele ce ea implica: studiu, informare, analiza, cercetare etc.

Schema vorbeşte pentru a doua oară despre rolul determinant al RAŢIUNII cu multitudinea ei de operaţiuni specifice. După cum se constata trapezul RAŢIUNII susţine întreaga PIRAMIDA. De bogăţia şi vastitatea cuprinderii raţionale prin informare, studiu şi cercetare depinde trapezzul MEDITAŢIEI, care este un fel de proces de analiza a celor culese anterior, în timp ce CONTEMPLAŢIA este un fel de sistetizare şi sistematizare a datelor rezultate din procesul analitic al MEDITAŢIEI!

Iată-ne ajunşi în vârful PIRAMIDEI!

Ce este EXTAZUL? EXTAZUL nu mai este un EFORT, nu mai este un proces dinamizat de râvnă şi strădania noastră cum s-a întâmplat până acum cu celelalte trepte… EXTAZUL este realmente un FENOMEN… UN miracol… O revelaţie… intrarea spiritului într-o

stare excepţională, parapsihologica care surprinde şi-n acelaşi timp uimeşte pe ostenitorul care a parcurs treptele PIRAMIDEI.

Dacă ar fi să comparam PIRAMIDA noastră cu o floare – rădăcinile ar simboliza căutările raţiunii; frunzele: meditaţia; florile: contemplaţia iar EXTAZUL ar fi parfumul, mireasma, frumuseţea, splendoarea… Dar… e prea puţin spus.

EXTAZUL e satisfacţia celui ce a vâslit îndelung şi a stins mult doritul ţărm;

EXTAZUL e bucuria celui ce, plecat fiind într-o lunga călătorie, s-a întors la ai săi;

EXTAZUL este fericirea celui ce, trăind nenumărate vieţi într-un labirint întunecos, reuşeşte să scape şi să vadă lumina zilei.

EXTAZUL este beţia celui ce, însetat fiind milenii de-a rândul, reuşeşte să afle într-un vârf de munte un nesecat izvor cristalin;

EXTAZUL este încântarea celui ce. surd fiind secole de-a rândul, se trezeşte deodată ascultând „Missa Solemnis „a lui Bee-towen;

EXTAZUL este uimirea orbului din naştere care, ajungând la adânci bătrâneţi, vede în miez de noapte FAtă zeului necunoscut, căruia i s-a închinat o viaţă întreagă…

Dar – poate –, cele spuse sunt prea neputincioase, prea slabe spre a ilustra starea pe care o TRĂIEŞTE spiritul, mintea, inima când ajunge în vârful acelei PIRAMIDE…

Apostolii, cei trei: Ioan, Petru şi Iacob „aleşi" de Hristos, au urcat pe MUNTELE TABORULUI şi acolo Hristos şi-a arătat adevărata lui strălucire pe care cei prezenţi nu au putut-o descrie decât foarte lapidar*: „… FATA SA A LUMINAT CA SOARELE, IAR VEŞMINTELE LUI S-AU FĂCUT ALBE STRĂLUCITOARE!"*

(Luca IX; 29) (Matei XVII; 2).

EXTAZUL este semnul intrării în împărăţia cerurilor, naşterea cea de-a doua de care vorbea Hristos lui Nicodim, singurul fariseu care credea în Iisus (Ioan III; 5).

Despre extaz însă – avem suficiente mărturii – vorbesc cu deosebita măiestrie Părinţii filocalici şi as cita în primul rând pe favoritul nostru: Isihie Sinaitul căruia i-am adăuga pe Diadoh al Foticei, Maxim Mărturisitorul (marele gânditor şi fondator al teologiei mistice), Grigorie Sinaitul, Simeon Noul Teolog cu al său

ucenic Nichita Stithat, ca să nu mai vorbim de Ioan Damaschin, Dionisie Areopagitul său, mai ales, Grigore Palama.

Iată cum explica Grigore Palama starea extatica. „Starea aceea – spune Palama – este ca o VEDERE doi ochi sufleteşti: cu unul vedem puterea şi înţelepciunea lui Dumnezeu;… cu celălalt privim Slava sfintei Lui firi când binevoieşte El să ne introducă în tainele duhovniceşti". (Filocalie vol. VII pg. 282, paragraful 15)

Din acest text reiese cu claritate ca EXTAZUL nu este static, nu se reduce la încântare, bucurie, farmec… etc. El înseamnă şi ceva „practic „şi anume – după cum se exprima Palama – ne introduce în tainele ascunse ale lumii spirituale. Extazul, deci este un izvor de revelaţii şi în acelaşi timp, o înaltă sursa de inspiraţie.

Adesea EXTAZUL este de neînţeles însuşi pentru cel ce îl trăieşte: „uneori te ridica din trup, ca să te înalte pe culmi negrăite; alteori preface trupul adaptându-l (acelei „lumini") şi-i comunica şi lui din propria ei strălucire…" (idem pg. 274; 9).

Părinţii filocalici se numesc astfel ca urmare a constituirii FILOCALIEI: culegere a scrierilor acestor părinţi care au cunoscut EXTAZUL prin meditaţie, contemplaţie şi rugăciune. FILO-CALIE se traduce din greceşte: „iubire de frumuseţe". Ei se mai numeau şi „isihaşti" de la grecescul „isihia" care înseamnă „linişte", condiţie ceruta pentru producerea fenomenului extatic.

Părinţii aşa – zişi filocalici aparţin bisericii de răsărit. Filocalia, isihasmul se conturează din secolul XIV în care a trăit Grigore Palama. După căderea Bizanţului, părinţii filocalici nu dispar, centrul, focarul devenind Sf. Munte Aţos care până în zilele noastre continua sa pulseze viu în lumina taborică. Tradiţia filocalică nu a rămas doar în Grecia; isihasmul s-a răspândit şi în Serbia, România şi Rusia

(Faptul ca în aceşti ani Filocalia se tipăreşte în ţara noastră, aceasta are o adevărată semnificaţie simbolica: scrieri cu caracter eminamente mistic… în plina perioada dominată de un materialism împins la limita! Pare un fenomen anacrotic dar în realitate el demonstrează persistenta unui puternic flux spiritual ce se anunţă discret dar cert: palpabil!)

În occident (Filocalia se tipăreşte prima data la Veneţia în secolul XVIII dar fără un răsunet deosebit. Aceasta nu înseamnă ca

occidentul nu a cunoscut PIRAMIDA cu EXTAZUL ei de care aam vorbit. Deopotrivă, marii mistici Ignatio de Loyda, Ioan al Crucii, Ieronim şi mulţi alţii confirma ascensiunea PIRAMIDEI şi în occident.

Cel ce pune bazele concepţiei filocalice, gânditorul care a explorat primul treptele PIRAMIDEI a fost Maxim Mărturisitorul. Ne deosebim de terminologia sa prin aceea ca, în timp ce pentru noi PIRAMIDA – TABORUL este etapa *de înNOBILARE*

a spiritului, pentru Maxim, aceasta poartă numele de etapa transfiguratoare, de „unire „cu Dumnezeu.

Pentru noi abia CRUCEA (cel de al treilea Munte) reprezintă faza *TRANSFIGURATOARE,* adică etapa în care spiritul accede *MUNTELE FILOSOFIEI* atingând pe culme stadiul de „asemănare" cu Dumnezeu, păstrându-se diferenţa neta în lumina şi energie.

PIRAMIDA, deci, (**EXTAZUL**) reprezintă procesul **de înNOBILARE** spirituala; spiritul realizează puritatea absoluta, iar **MINTEA** pătrunde pe primele trepte ale **CUNOAŞTERII**.

Începutul „alfa „al PIRAMIDEI este în **GÂNDIRE! GÂNDIREA** la rândul ei cunoaşte trei etape pe care le-am putea numi **IPOSTAZE** ale **GÂNDIRII**. Succesiunea **IPOSTAZELOR GÂNDIRII** apare ca un proces de ***METAMORFOZA***

care culminează cu ***EXTAZUL!***

Dar ca **„ESENŢA"**… ce este în esenţă **EXTAZUL**?

Ca esenţa extazul este **DRAGOSTE, IUBIRE**!

„IUBIREA DE DUMNEZEU… PE MĂSURĂ CUNOAŞTERII LUI ESTE!"

(Sf. Teodor al Ierusalimului)

Este logic! NU POŢI IUBI DACĂ NU CUNOŞTI! sau: iubeşti în măsura în care cunoşti! Firesc şi logic. Extazul este o formă superioară a iubirii, o manifestare însăşi a iubirii de adevăr, de lumina, a setei de miezuri şi esenţe. Iubirea nu este un simplu fenomen, nu e concept, nu e lege, nu e idee, nu e ceva concret. Iubirea este piscul abstracţiunii pana într-atât încât, fiind prezenta în tot şi toate, ea este mai mult decât un sens… IUBIREA este însăşi ESENŢA VIEŢII ŞI A EXISTENTEI!

„Extaticul „este, prin excelenta, un îndrăgostit, însetat de:

ARMONIE, FRUMUSEŢE şi SUBLIM!

Urcând aceste trei trepte „extaticul „experimentează zone înalte ale CUNOAŞTERII! „Extaticul „e o figură retrasa, solitara, modesta, tăcută… Caracteristica lui e TĂCEREA… Nu-i place să discute, nu propovăduieşte, nu critica, nu face apologia valorilor şi a împărăţiei în care a pătruns. Are nevoie de linişte ca să poată CUNOAŞTE în tihna, universul în care a intrat.

Aceasta descriere corespunde celor ce în budhism au cunoscut aşa-numita: NIRVĀṆA – stare care este identica stării EXTATICE de care noi ne-am ocupat. Toate statuile care îl reprezintă pe Buddha, îl prezintă în stare de concentraţie lăuntrică, de vedere, de pătrundere cu ochii minţii în lumea frumuseţii şi armoniilor.

Din cercetările întreprinse de noi în lumea nevăzută şi aşa cum rezulta şi din lucrarea noastră „Tainele universului spiritual negativ", cei ce au cunoscut starea extatica sunt spiritele ce au ajuns albe, adică propriul corp spiritual a ajuns să emită un vizibil camp luminic de minimum 20 – 30 cm ca o aureola în jurul capului. Sunt spirite care au pătruns în stratul cinci, adică în zona superioară a universului luminos – sau propriu-zisă Împărăţie a Cerurilor", cum o numeşte Hristos. Extaticii sunt repartizaţi ierarhic – proporţional cu energia lor şi cu câmpul luminic – pe trei straturi: V, VIsi VII. În stratul VII deja sunt puţini extatici. Cei mai mulţi fac parte din aceia care au urcat cel de al treilea MUNTE de care noi încă nu ne-am ocupat.

Din categoria „extaticilor „fac parte marea majoritate a „sfinţilor" celor două biserici – ortodoxă şi catolică. Dar nu numai aceştia. Foarte multe spirite sunt din budhism, brahmanism şi chiar din mahomedanism care, totuşi, nu a excelat în spirite extatice. Nu vrem să denigrenam mahomedanismul dar trebuie să fim sinceri şi să mărturisim ca nu prea au avut culmi în materie de spiritualitate. De altfel, însuşi Mahomed se afla doar în stratul VI.

Cel mai mare număr îl au inşi tot egiptenii care deţin – după cum am mai spus – recordul numeric în popularea straturilor superioare. Desigur, fiecare popor a avut culmi spirituale, nu exista naţiune lipsită de spirite alese, dar în cercetările noastre nu am putut sonda toate popoarele. (Ne-ar fi trebuit trei vieţi).

„EXTAZUL" trebuie şi el bine înţeles, în sensul că nu are o evoluţie simpla, monotona, lineara. Şi el se desfăşoară şi are o linie

evolutiva ascendenta, cunoscând treptele enunţate mai înainte: ARMONIA, FRUMUSEŢEA şi SUBLIMUL.

Revenind la cercetările noastre am mai reţinut un detaliu: extaticii care au cunoscut zonele înalte, cei ce au făcut paşi concreţi în CUNOAŞTERE primesc din partea Părintelui Luminilor o pecete interesanta, sugestivă şi simbolica în acelaşi timp; aceştia primesc pe piept în dreptiaul inimii, fie un semn în forma de CUPA, fie – în cazuri mai deosebite: un POTIR! Semnul exprima titlul de „preot" adevărat, propriu numai celor ce au atins realmente stadiul de *„PREOŢI AI FOCULUI".*

Prezenta POTIRULUI pe piept mai are o semnificaţie: vrednicia şi puterea de a se angaja în urcuşul ultim, pentru parcurgerea ultimei faze de evoluţie, urcarea celui de al treilea MUNTE. Mai înainte de a deschide un nou capitol, însă, e necesar să mai aducem o lămurire în privinţa stării extatice. Trebuie să precizam ca prima dată când un om traoeste câteva clipe de extaz, toţi trăitorii mărturisesc la unison un fenomen „Vad „o lumina interioară. E ca şi cum nişte ochi lăuntrici se deschid şi vad nişte fascicole luminoase. În acele clipe trăitorul vede de fapt propriul sau camp luminic care vibrează, propria sa aureola. Repetându-se însă clipele, ştarole de extaz, de la un moment dat, trăitorul are conştiinţa ca divinitatea însăşi i se arata în chip de raze de lumina şi simte o bucurie atât de mare încât are impresia ca însuşi Dumnezeu se apropie de el şi-l luminează, şi-l îndumnezeeste. Precizez, aceasta este „impresia „... Realitatea este ca trăitorul, extaticul a recepţionat preţioasele RADIAŢII EROSONICE emanate de însăşi cetatea luminilor – OPALUL. Radiaţiile EROSONICE sunt surprinzător de tonifiante şi conţin atâta energie încât extaticul capătă CERTITUDINEA AUTENTICIT – ăţil intrării în legătură cu însuşi DUMNEZEU. Cu trecerea timpului, obişnuinde-se cu aceste stări, trăitorul se linişteşte şi încet, încet începe să înţeleagă ci nu este vorba de prezenta lui Dumnezeu ci de împărtăşirea cu LUMINA Lui care este alcătuită din RADIAŢII EROSONICE.

AL TREILEA MUNTE

„Celui ÎNSETAT Îi voi da în dar apa din izvorul vieţii".

(Apocalipsa XXI; 6)

Cel de al treilea MUNTE în expunerea noastră se referă la

CRUCEA de pe muntele Golgotei, acolo unde Hristos a dat ultimul examen, acolo unde a oferit întregii istorii proba autenticităţii propriei sale învăţături.

CRUCEA capătă astfel semnificaţia supremei JERTFIRI, emblema supremă a MARTIRILOR, al celor ce închinându-şi viaţa pentru un IDEAL, au înţeles ca idealul merită să fie plătit cu propriul SÂNGE, ca însăşi moartea nu mai are nicio importantă, MARTIRUL oferind propria sa viaţă în semn de slujire al acelui mult iubit IDEAL. De aceea MARTIRI nu au putut fi decât idealiştii puri care au realizat acel cuvânt ce spune:

„Cel ce-şi va da viaţa pentru Mine se va regăsi, iar cel ce-şi va menaja viaţa, mă va pierde…" (Luca IX, 24)

Dar cine sunt în fond aceşti MARTIRI?

Aceştia pot fi nmai cei ce sunt *„PREOŢI AI FOCULUI"*, numai cei ce au biruit PIRAMIDA şi au primit pe inima POTIRUL, pecete a Tatălui Ceresc, a Celui ce împărăteşte în lumea luminilor.

Deci numai cel pecetluit cu POTIR poate urca GOLGOTA şi-şi poate vărsa de bunăvoie SÂNGELE pentru supremul IDEAL: instaurarea ORDINII pe pământ.

Să reţinem relaţia:

POTIR – SÂNGE

CRUCE – IDEAL

— *CRUCE… pentru ca CEL CE VREA SA FIE ALĂTURI DE MINE* (în opera de instaurare a ORDINII pe pământ) *ACELA SA SE LEPEDE DE SINE SĂ-ŞI IA CRUCEA SA ŞI SĂ-MI URMEZE!"*

(Luca IX, 23).

— IDEAL… pentru ca aceasta este idealul pentru care s-a coborât (şi va reveni din nou) Hristos pe pământ: INSTAURAREA ORDINII şi RESTABILIREA IERARHIEI VALORILOR şi pe această planetă a confuziei şi dezordinii.

— Pe primul MUNTE: Hristos cheamă pe toţi la realizarea faptelor slujirii aproapelui şi la curăţie;

— Pe al doilea MUNTE (Tabor): Hristos îi cheamă pe cei ce s-au purificat şi s-au lepădat de griji să guste din razele Luminii Divine;

— Pe al treilea MUNTE: la MARTIRAJ, la CRUCE, la JERTFA

suprema pentru IDEALUL suprem, Hristos cheamă pe cei ce ard, pe *PREOŢII FOCULUI!*

Totul este limpede, totul este clar, firesc şi logic. Nu poate fi altfel. Se confirma în expunerea noastră existenta unei indiscutabile IERARHII VALORICE a spiritelor, o incontestabila scara a PUTERILOR spirituale, a ENERGIILOR, a LUMINILOR.

Diferenţele de PUTERI şi ENERGII spirituale exprima diferenţe în INTENSITĂŢI DE ARDERE, diferenţe în INTENSITĂŢI de IUBIRE. IUBIREA ÎNSĂ – am văzut în urma unei analize – este rezultatul diferenţei stadiilor de CUNOAŞTERE. Exista o matematica proporţionalitate între aceste valori…

Astfel: unei extinse şi largi CUNOAŞTERI îi corespunde direct proporţional o intensă IUBIRE, un intens FOC lăuntric. Acestui FOC îi corespund PUTERI şi resurse ENERGETICE mari, manifestate prin virtuţi aprige bomine!

Dacă CUNOŞTI mult, IUBEŞTI INTENS şi ai puterea necesară sa înfrunţi moartea şi să-ţi verşi sângele pentru o cauză. Cu adevărat te poţi, în acest caz, numi PREOT al FOCULUI, căci tu însuţi eşti foc şi para şi-n furia dezlănţuită a iubirii unui ideal strigi adevărul de pe acoperişurile caselor şi punând mâna pe bici izgoneşti cu curaj „vânzătorii” din templu!…

Ce-am demonstrat? Ca totul porneşte de la CUNOAŞTERE!

De GÂNDIRE, de efervescenta şi ascuţimea gândului depinde totul! GÂNDIREA este sursa noastră de ENERGIE şi LUMINA, cea care rodeşte puteri nebănuite în virtuţi, cea care da forţa cuvântului rostit şi consistenta cuvântului scris.

Dar GÂNDIREA – rădăcina – din ce îşi trage seva?

Din informare multilaterala, din studiu perseverent, din cercetare adâncă şi din analiza detaliata! Numai aşa ajungi să-ţi sistematizezi ideile, să ierarhizezi conceptele şi valorile şi să ajungi la CONCLUZII care să-ţi aducă *CERTITUDINEA!*

Dacă eşti comod şi nu te informezi, nu studiezi asiduu şi nu analizezi în profunzime devii unilateral! Unilateral fiind, cunoşti parţial ideile şi conceptele şi devii un om care CREZI în existenta valorilor dar nu ajungi la CERTITUDINE!

Gândeşti puţin, iubeşti puţin. Arzi… doar când şi când, rar şi cu intermitente şi atunci nu ai putere să lupţi, nu ai suficiente resurse ca să te jertfeşti! Te temi de moarte căci eşti slab şi las şi de aceea nu eşti vrednic să primeşti pecetea adevăratei preoţii, căci nu eşti

vrednic să treci prin uşile împărăteşti şi să ţi se cânte: „vrednic este!…”

Nu, nu! Evlavioşii sunt slabi, sunt firi comode şi comozii… săracii comozi! Nu văd, nu aud, nu simt, nu se înfioară când aud că exista acel „ÎNTUNERIC CEL DINAFARA” în care se arunca cei ce nu au haina de nunta, cei ce nu au candelele aprinse!

…

Cerem scuze cititorului pentru aceasta divagaţie. Nu vrem să ne erijam în acuzatori. Consideraţi ultimele paragrafe o oarecare meditaţie scrisa, inspirata din relaţia ***GÂNDIRE-IUBIRE – PUTERI – ENERGII – POTIR – SÂNGE – CRUCE***, într-un cuvânt**:** ***GOLGHOTA*** pusă sub semnul **POTIRULUI** şi al **SÂNGELUI**, al celor apţi de **JERTFA** pentru idealul christianic al aprinderii **FOCULUI** şi pe pământ.

Din nou avem tentaţia unei meditaţii asupra **FOCULUI**!

FOCUL ne sugerează mereu candela aprinsa şi aceasta ne aduce aminte de pilda fecioarelor celor înţelepte care au fost primite de **MIRE**!… (Matei XXV, 1 – 13).

Dar cine sunt vrednice de a fi *MIRESE?*

Cei ce ARD în cele cinci simţuri interioare şi sunt STINŞI în cele cinci simţuri exterioare! Cine sunt aceste MIRESE, decât MARTIRII… PREOŢII FOCULUI, cei vrednici de a merge alături de MIRE pe GOLGOTA şi de a primi şi ei răstignirea pentru sublima cauza a MIRELUI care visează de milenii ca şi cei de pe pământ să ajungă să ardă şi în felul acesta toţi să ajungă dessavarsiti, toţi să primească însemnul POTIRULUI!

Totul este posibil… dar în timp, gradat pe rând, fiecare la rândul său, proporţional cu EFORTUL, cu STRĂDANIA pe care o depune fiecare în parte. Pentru aceasta nu este suficient să doreşti:

„NU CEL CE ZICE MEREU: DA-MI DOAMNE! DA-MI DOAMNE!… DEVINE VREDNIC DE POTIR… CI CEL CE FACE ŞI SE STRĂDUIEŞTE SA URCE PIRAMIDA!”

Posibil este! Totul este posibil! îndumnezeirea este un proces posibil, de aceea şi răsună chemarea lui Hristos:

„FIŢI DESĂVÂRŞIŢI PRECUM TATĂL VOSTRU DIN CERURI DESĂVÂRŞIT ESTE!” **(Matei V, 48)**

Deci toţi putem fi *PREOŢI AI FOCULUI*, apţi de jertfa suprema,

toţi cei ce am parcurs treptele PIRAMIDEI şi fazele EXTAZULUI ajungând în cele din urmă sa primim însemnul POTIRULUI!...

POTIR – SÂNGE

Iată o relaţie stabilita mmai înainte, care neaminteşte de **TAINA EUHARISTIEI**, de preoţia noastră tradiţională, a religiei creştine, dar ne face să ne gândim mai ales la originea Euharistiei: ***CINA CEA DE TAINA*** ritualul în care în chip tainic pâinea devine **TRUP** iar **VINUL SÂNGELE LUI HRISTOS**! Mister Euharistic!

Mărturisim cititorului ca autorii acestei lucrări sunt din frageda copilărie părtaşi ai tainei Euharistice, ca din frageda copilărie ambeneficiat de taina împărtăşaniei în care am văzut, înţeles şi simţit că se ascunde un **MISTER SACRU**, cu atât mai mult cu cât Euharistia a constituit pentru Sfinţii Părinţi ai Bisericii taina centrala în jurul căreia gravitează întregul noian de slujbe şi ritualuri, LITURGHIA însemnând ritualul care asigura continuitatea şi autenticitatea comuniunii tainice cu Hristos.

Luate ca simboluri, **PÂINEA şi VINUL** ne-a sugerat multiple traduceri cu diverse semnificaţii care le-am dezvoltat în lucrarea noastră „Nunţile necesare", o prezentare a unei sistematizări a relaţiilor ce apar între simboluri.

Viziunea catolicului Pierre Theillard de Chardin, referitor la Liturghie ne-a surprins şi ne-a uimit...

Pierre Theillard de Chardin, acest preot catolic şi om de ştiinţă al secolului XX a simmtit şi a văzut ca însuşi universul trăieşte la nivelul lui o Liturghie, cosmosul întreg oficiază o Liturghie ce intra în rezonanta cu cea pe care preotul o oficiază la altar.

După o îndelungată perioada de meditaţii obsesive referitor la ideea „Liturghiei cosmice" a sus-numitului abate catolic, s-a adăugat interpretarea unui renumit astrolog roman Armand Constantinescu care constată că prima venire a lui Hristos a fost sub semnul **„PEŞTELUI"** (a suferinţei). Astrologul nostru – după calcule matematice – constată că cea de-a doua venire a lui Hristos va fi sub semnul zodiei **„VĂRSĂTORULUI"** care anunţa puternica explozie pe planul creaţiei filosofiei şi artei, dezvoltate sub semnul reînvierii **SPIRITUALITĂŢII** pe pământ.

Inspirat deopotrivă de Theillard de Chardin cât şi de Armand Constantinescu, pe de altă parte tributar fiind exegezelor noastre din

„Nunţile Necesare” ne-a venit ideea de a reprezenta Cina Cea de Taina astfel:

Schema nr. 1.

(pâinea) şi (vinul)

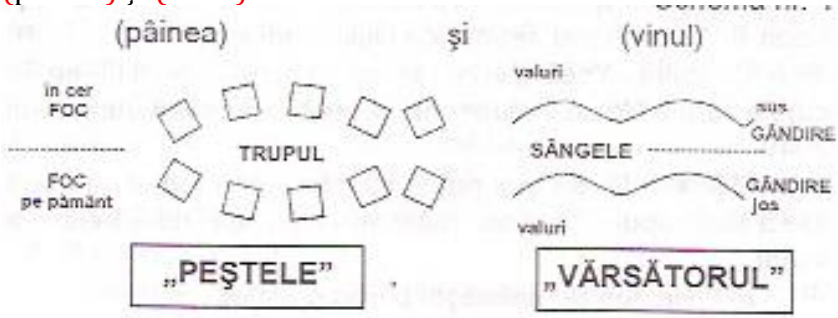

I. Referitor la „pâine” „TRUP”.

1. În aceasta schema PÂINEA am reprezentat-o rupta în 12 bucăţi, conform numărului apostolilor.

(Conform acestei reprezentări am exprimat ideea ÎNTREGULUI ce a fost rupt în mai multe părţi care împreună alcătuiesc un TOT UNITAR).

2. Bucăţile în număr de 12 le-am reprezentat pe două nivele:

6 bucăţi sus – 6 bucăţi

(Conform acestei reprezentări am obţinut de două ori cifra 6 care simbolizează FOCUL şi a reieşit FOC în Cer – FOC pe pământ, deci ascultarea rugăciunii: „precum în Cer şi pe pământ”).

3. Aceleaşi 12 bucăţi nu le-am pus „la întâmplare” ci le-am aranjat astfel încât ele să sugereze un PEŞTE.

(Conform acestei reprezentări am obţinut PEŞTELE ce exprima zodia respectiva dar, în acelaşi timp, Peştele era simbolul lui Iisus la primii creştini căci PEŞTE-IHTIS (în greceşte) exprimă iniţialele: „Iisus Hristos al Dumnezeului (Teu), Nostru (Ios), Fiu (Sotir).

4. „TRUPUL LUI HRISTOS” exprima prima Biserica proprie primei veniri a lui Hristos, biserica formelor, a ritualurilor şi slujbelor tradiţionale vechi, biserica a cărui Arhipăstor a fost numit apostolul Petru.

Deci *„BISERICA TRUPULUI LUI HRISTOS”* (Ioan II; 21)

pe care Hristos spune că o va dărâma şi-n trei zile va zidi alta (Ioan II; 19). Ţinând seama că ciclul zodiacal numără 2040 de ani,

rezultă ca cele trei zile se referă la mileniul al III-lea în cursul căruia Hristos va reveni – probabil – imediat după anul 2040.

Mileniul III se mai poate confirma prin faptul că două zile a stat trupul său în mormânt şi-n zorii celei de a treia zi a înviat.

5. Hristos se defineşte pe sine astfel:

— *„EU SUNT PÂINEA VIEŢII…” (Ioan VI; 35).*

— *„EU SUNT PÂINEA CE S-A POGORÂT DIN CER” (Ioan VI; 41).*

Deci Hristos ca „PÂINE” vine pe pământ şi se rupe în bucăţi şi se multiplica. Dar noi ştim ca*: PÂINE = ACŢIUNE* iar *SÂNGE = GÂNDIRE*, Ioan îl defineşte corect ca fiind întruparea GÂNDIRII. Hristos însă face o derogare de la adevăr şi se defineşte ca *PÂINE-ACŢIUNE* cu toate că El este în fond *SÂNGE-GÂNDIRE*. Aceasta însă confirmă BISERICA TRUPULUI care are o ÎNVĂŢĂTURĂ a părţilor şi nu o Filosofie aşa cum va avea ulterior BISERICA SÂNGELUI.

II. Acum referitor la „vin” „SÂNGE”.

1. Am reprezentat „SÂNGELE” sub forma a doua unde de valuri care sugerează lichidul (apa) ce o varsă „VĂRSĂTORUL”, adică omul din zodiac.

(Conform celor două valuri de apa una sus, una jos: GÂNDIREA de pe pământ asemenea GÂNDIRII din Cer din împărăţia Luminii).

2. Dând să bea ucenicilor dintr-un unic POTIR, Hristos le spune:

„Acesta este sângele Meu al AŞEZĂMÂNTULUI CELUI NOU care pentru mulţi se varsă” (Luca XIV; 24).

„AŞEZĂMÂNTUL CEL NOU” este BISERICA SÂNGELUI, cea de a doua biserica noua ce o va ridica Hristos, aceasta biserica, acest „aşezământ” fiind de fapt mult dorita „piatra filosofala” filosofia care va fi unitara explicând totul – desfiinţând TAINELE.

(Din moment ce o TAINĂ primeşte explicaţii ea încetează de a mai fi TAINA (nepătrunsa) şi devine „fenomen” ce se poate înţelege).

Dorim să precizam ca prin explicaţiile pe care le va da mult dorita FILOSOFIE CHRISTIANICA noi nu înţelegem realmente abolirea religiilor tradiţionale. Acestea vor continua căci au rolul lor în societate. Dar, venind o FILOSOFIE universala, prin sinteza oferita, gratie explicaţiilor pe care le va aduce, va reuşi să desfiinţeze barierele dogmatice ale religiilor tradiţionale, realizându-se astfel

mult dorita UNIRE a tuturor într-o singură şi adevărata CREDINŢĂ.

Nu va trebui să se supere nicio religie, nicio confesiune şi nicio secta dacă ceea ce va aduce Hristos va fi ceva cu totul nou, neaşteptat şi neînchipuit de noi. Apocalipsul spune clar ca*: „IATĂ NOI LE FACEM PE TOATE”* (Apocalips XXI, 5).

Noi am afirmat dintr-un început ca toate religiile au fost inspirate de Opal şi zămislite de TRIMIŞII OAPLULUI. De aceea este cazul să nu ne mai aşteptăm propriu-zis la o nouă RELIGIE ci la o FILOSOFIE care va da satisfacţie şi Budhismului şi Mahomedanismului şi taoismului şi şintoismului etc. Desigur însă, ca dintre toate religiile – creştinii vor avea cele mai mari satisfacţii deoarece Lui îi aparţin şi-n El cred…

Propunem acum cititorului o suprapunere a celor două scheme şi să o citim într-o perspectivă care să sugereze care va fi conţinutul FILOSOFIEI CHRISTIANICE pe care o va zămisli Opalul în zorile celui de al treilea mileniu:

Schema nr. 2.

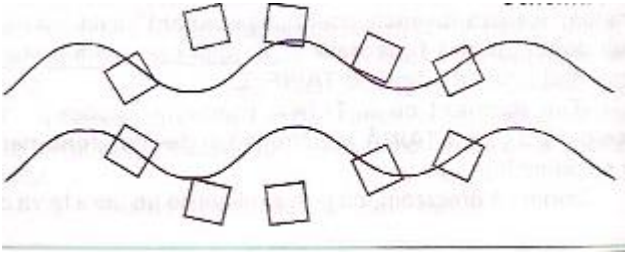

Să considerăm pătrăţelele fiecare ca fiind unul astronomia, altul fizica, altul chimia, respectiv: anatomia, biologia, geologia, sociologia şi, bineînţeles, inclusiv psihologia şi religia etc…

Deci să socotim fiecare pătrăţel ca fiind una din nenumăratele discipline de care se preocupa gândirea pământenilor. Peste toate acestea trec liniile ondulatorii ale GÂNDIRII OPALICE care realizează filonul ce corelează şi sudează între ele toate ştiinţele căci GÂNDIREA OPALICA va explica şi ce înseamnă SPIRITUL şi ce înseamnă MATERIA; va explica ce este electronul, ce este magnetul, ce este telepatia şi mediumnitatea; va dezlega ministerul cancerului şi al epilepsiei; al petelor solare şi al nebuloaselor; ne va vorbi despre apariţia vieţii şi despre treptele evoluţiei spiritului din cele mai vechi timpuri; va elucida problema vieţii pe alte planete şi

misterul farfuriilor zburătoare etc. etc., toate semnele de întrebare ale oamenilor de ştiinţă, ale filosofilor şi preoţilor vor fi dezlegate…

Acestea nu sunt vise frumoase! Nu ne aparţine aceasta prorocie noua, autorilor, ci lui Hristos care înainte de a fi prins de iudei spre a fi judecat spune apostolilor:

„MAI AM MULTE SA VĂ SPUN, DAR… NU LE PUTEŢI ÎNŢELEGE ACUM!"

(Ioan XVI; 12)

Şi tot Hristos spune în alt loc:

„ACUM V-AM GRĂIT ÎN PILDE ŞI PARABOLE, DAR VA VENI VREMEA CÂND NU VOI MAI VORBI ÎN PILDE ŞI PARABOLE, CI DIRECT ŞI DESCHIS VA VOI VORBI DESPRE TATĂL!"

(Ioan XVI; 25)

Pavel Apostolul neamurilor intuind magistral diferenţa dintre ÎNVĂŢĂTURA (proprii bisericii „trupului") şi FILOSOFIE (care va fi biserica „sângelui") scrie în epistola către Corinteni XIII; 9 – 12:

9. *„PENTRU CA ÎN PARTE CUNOAŞTEM ÎN PARTE ŞI VESTIM VOUĂ…* (Excepţional simt al adevărurilor ce existau ascunse în învăţătura lui Hristos).

10. *CÂND VA VENI ÎNSĂ CEEA CE ESTE DESĂVÂRŞIT ATUNCI CEEA CE ESTE ÎN PARTE SE VA DESFIINŢA!"*

(Remarcabila intuire a venirii Filosofiei Christianice care va „desfiinţa" cele spuse de religiile care au luat miturile drept adevăr fundamental).

11. *„CÂND SUNTEM COPII – VORBIM CA NIŞTE COPII CĂCI JUDECAM CA NIŞTE COPII… VA VENI ÎNSĂ VREMEA MATURIZĂRII CÂND LEPĂDĂM CHIPUL CEL COPILĂRESC"* (Magistrala sesizare a fondului „învăţăturii lui Hristos: limbaj ce se adresează copiilor la minte. Pavel (venit din Oraşul de Aur) profund gânditor, constatase ca oamenii an acea vreme „judecau" ca nişte copii. De aceea Hristos a şi vorbit oamenilor folosind comparaţii plastice, simple, accesibile).

12. *„ACUM VEDEM CA PRIN OGLINDA – GHICIM – ATUNCI ÎNSĂ VOM VEDEA DIRECT! ACUM CUNOAŞTEM ÎN PARTE – ATUNCI ÎNSĂ VOM CUNOAŞTE PE DEPLIN!"* (Corinteni XIII; 9 – 12). (Pavel îşi dovedeşte proveniența sa înalta – Oraşul de Aur.

— Acest verset cu o exprimare atât de simpla traduce nivelul gândirii acelui secol: înţelegeau parţial pe atunci căci şi gândirea era

neevoluata. Cei 2000 de ani care s-au scurs au provocat o rapida dezvoltare a gândirii. Deşi boala „stientismului" propriu epocii actuale nu vădeşte un avans real al facultăţilor intelectuale, totuşi aceasta moda a gândirii „stientiste" (preţuim gândirea serioasa „ştiinţifică") domina „turma" care cere explicaţii clare „pe concret".

Să revenim la tema acestui capitol: *CEL DE AL TREILEA MUNTE* pe care îl are de urcat spiritul urmând linia sa evolutiva ascendenta.

Aşadar şi EXTAZUL – spuneam – are de parcurs fazele sale interioare, treptele sale specifice care stau în faţa extaticului.

Prima treapta extatica este contactul nemijlocit cu:

ARMONIA VALORILOR şi când spunem „VALORI" înţelegem prin aceasta lumea ideilor, şi a conceptelor.

Atingerea treptei extatice a ARMONIEI implica, în general, multe, mmulte reîntrupări, multe cicluri de naştere-moarte, mult efort, multe strădanii… multe renunţări… multă suferinţă…

Atingând EXTAZUL, ajungând să emane lumina spiritele o dată intrate în unul din straturile superioare – V sau VI – obosite… se opresc. Vor să se odihnească. S-au saturat de mizeriile vieţii în corp pozitiv şi refuza să mai coboare să-şi continue evoluţia. Da, este posibil! în straturile superioare (de la V în sus) nimeni nu vine să mai oblige un spirit armonios să revină pe pământ spre a-şi continua evoluţia. Spiritul o dată ajuns în acel univers spiritual de VIS, poate să se declare mulţumit şi poate să opteze pentru rămânerea mai departe în RAIUL celor armonioşi, să se delecteze, să trăiască farmecul unei vieţi lipsite de griji şi probleme, să opteze definitiv şi pentru totdeauna pentru rămânerea într-o lume de flori, miresme, deantec şi voie bună.

Lumea celor ce se opresc la treapta*: ARMONIEI, ESTE O LUME CU DOMINANTA AFECTIVA, LUMEA CELOR „SIMPLI", BLÂNZI ŞI DOCILI, LUMEA CELOR CE SUNT SUB SEMNUL: ÎNGERULUI ŞI TAURULUI ACESTE DOUĂ „SEMNE" INDICA LUMEA CELOR CE SUNT POLARIZAŢI DE RELIGIE şi ARTE* căci *TAURUL* (simbolul evanghelistului Matei) *ESTE SEMNUL RELIGIEI iar ÎNGERUL CE CANTA DIN LIRA ESTE SEMNUL ARTELOR.*

Prezentam spre clarificare STEAUA sau STEMA, sau… SIMBOLUL GRAFIC al *ACESTEI CATEGORII DE SPIRITE* cu dominanta extatica, pe care am putea-o defini, folosind o noţiune cu adânci

rezonante tradiţionale.

STRUCTURA SPIRITUALA A ÎNGERILOR

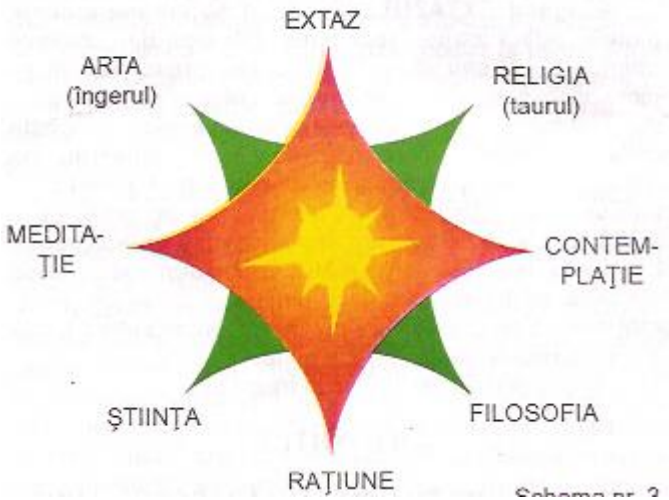

Schema Nr. 3

Această schemă a structurii spirituale a spiritelor angelice exprima cu claritate ce? Tocmai dominaţia ce o exercita ARTA şi RELIGIA asupra celorlalte domenii de cunoaştere: ŞTIINŢELE şi FILOSOFIA.

Să explicam însă schema:

I. VERDELE: exprima conform uzanţei bizantine „CUNOAŞTEREA". Acest „romb" al cunoaşterii, constatam ca cuprinde cele patru ipostaze ale gândirii – care se succed într-o ordine pe care noi am analizat-o în PIRAMIDA – raţiunea, meditaţia şi contemplaţia, dominate cu autoritate de EXTAZ!

II. ROŞUL: exprima conform aceleiaşi tradiţii bizantine „IUBIREA". Acest al doilea „romb" este rombul iubirii ce se manifesta prin cele patru virtuţi capitale analizate de noi în alt capitol. Rombul acesta roşu vedem că este dominat de ARTA şi RELIGIE, adică de marile virtuţi care vorbesc de slujirea aproapelui, efortul de slujire al taurului, blândeţea şi sfinţenia îngerului care în acelaşi timp simbolizează şi creativitatea în cant şi poezie.

Dacă vreţi – structura sppiritului angelic am putea să o găsim în acel zeu din pantheonul Greciei antice ORFEU „cântăreţul zeilor" care reuşeşte să-şi poarte cântecul până în cele mai adânci hăuri ale infernului, Orfeu – îngerul este expresia atotbiruitoare a forţei

universului POEZIEI şi al MUZICII.

Cerem permisiunea cititorului să facem o scurta digresiune spre a ne referi la un autor francez modest şi discret, un Orfeu prea puţin cunoscut al timpurilor noastre moderne care, din păcate, a trecut ca o cometa, necunoscut chiar de cei în mijlocul cărora a răsărit.

Acest Orfeu genial al secolului XX se numeşte MANUEL DE DIEGUEZ. Mi-a căzut în mâna cartea sa de maxima concentraţie: „Essai sur l'avenir poétique de Dieu" („Eseu asupra viitorului poetic al lui Dumnezeu"), tipărită în editura „Plon" în 1965. Această lucrare este un tumult de idei plin de rezonante metafizice, care scot în relief pe multiple şi nebănuite planuri, multilateritatea şi extraordinara plurivalenta a acţiunii „divinului" în toate formele de manifestare a spiritului cu dominanta religioasă – artistica. MANUEL DE DIEGUEZ ca şi Pierre Theillard de Chardin da dovada unei înalte culmi de trăire extatica intelectualizata, care nu numai cânta, ci şi înţelege cântecul lui. Dacă cele două nume sunt străine acum spiritualităţii noastre răsăritene, ele vor străluci cândva şi pe firmamentul universului nostru, cândva când lumea se va trezi şi va şti să citească, să pătrundă şi să înţeleagă mesajul orfeic, focul „îngerilor în trup" care, prin cântarea lor discreta, modesta, tăcută, lina au reuşit să atingă cele mai înalte piscuri care îi apropie de „esenţe" într-atât încât au ajuns să se identifice cu ele…

Ciudat acest capitol al nostru!…

Ne-am propus ca tema cel de-al treilea munte şi, totuşi, batem pasul pe loc, căci… tot la al doilea munte suntem… Cititorul însă – speram – înţelege… PIRAMIDA este inepuizabila! Este şi ea în felul ei un fel de „omega", un fel de sfârşit al unui

CICLU EVOLUTIV... căci India şi Egiptul au realizat – ca şi creştinismul medieval – epoca teologiei mistice, au realizat, au parcurs, au consumat semnificaţia PIRAMIDEI. Egiptul ne-a lăsat probele materiale ale avansului pe care l-au realizat în istorie căci au populat straturile superioare cu spirite extatice. Piramidele şi Sfinxul mărturisesc aceasta. Ele sunt realizări urmateriale, mute… Au trecut milemii de a rândul fără ca niciun exeget să înţeleagă de ce egiptenii s-au luptat cu blocurile de piatra pentru a realiza Keops, Kefren, Mikerinos, Karnak, Luxor, Gizeh, Deir-el Bahari şi mai ales:

SFINXUL!

Să iasă din tăcerea lui SFINXUL şi să vorbească lumii de măreţia lui!

Să iasă din tăcerea lui SFINXUL şi să explice lumii întregi ca el exprima EXTAZUL miilor de egipteni care s-au ridicat prin meditaţie şi contemplaţie la inaaltimea extazului mistic şi au cunoscut sublima muzica a împărăţiei luminilor!

Să iasă din tăcerea lui SFINXUL care de milenii a tăcut pana ce nisipurile l-au acoperit aproape în întregime! Să iasă şi să vorbească lumii întregi ce semnificaţie au cifrele:

1 – 2 – 4 (vezi nota de la sfârşitul lucrării)

Să iasă din misterul lui şi SFINXUL grecilor antici şi să mărturisească şi el ca esenţa lui este tot:

1 – 2 – 4 (vezi nota de la sfârşitul lucrării)

SFINXUL este simbolul îngerilor extatici, celor ce au urcat treptele PIRAMIDEI. Secretele lor au rămas îngropate pe totdeauna căci învăţăturile lor erau orale. Nu scriau; se preda prin viu grai pe atunci şi clocoteau templele de mulţimea iniţiaţilor. Hristos însuşi nu a scris nimic. Predania sa a fost tot prin viu grai, Ioan a scris o evanghelie ce pare sumară, săracă în date exterioare dar s-a dovedit cea mai adâncă în conţinut.

Ne-am oprit la SFINX să demonstrăm ca pământul a dat cerului mii, zeci de mii de îNGERI. Dar nu numai Karnak, Luxor şi Gizeh (cele trei mari temple şi piramide din Egipt) dar şi marile temple din India de la Sanchi, Palitana, Phubanesvar, Tanjore şi mai ales complexele de la Madura şi Borobudur vorbesc despre cohortele de extatici care au populat acele timpuri, acele locuri.

Dacă nu aţi parcurs „vedele" (Cele trei cărţi: Rik-Veda, Sama-Veda, şi Atharva-Veda care conţin tradiţia spirituală hindusa ce datează din mileniul…), dacă nu aţi aprofundat metafizica din „Vedanta" priviţi măcar statuia lui Buddha din templele din Adjanta, Bilwara, Chittorgarh sau Ellora şi veţi găsi în atitudinea, în ţinută lui Buddha poziţia EXTATICULUI fata de viaţă. EXTATICUL este un „mort" pentru lumea materială, pentru lumea exterioară. Buddha este înfăţişat gol, cu ochii închişi, fără sex, cu o mână binecuvântează pe cei ce se apropie de el, cu cealaltă învaţă, strecoară, picura ucenicului „tainele" ce le deţine…

În localitatea Konarak din aceeaşi Indie, într-un complex sculptural arhitectural, veţi găsi la loc de cinste „roata cea cu opt raze" şi în care veţi putea regăsi astfel „steaua" schema noastră de mai înainte, proprie extaticului (vezi schema nr. 3).

Dacă budhiştii „concurează" cu succes pe egipteni, nici brahmanii nu se lasă mai prejos!

În ţinuta zeului Vişnu vom regăsi astfel cifra 1 – 2 – 4. Vişnu (1) sta cu ochii închişi (2): nu-l interesează lumea materială, este în totala interiorizare, cufundat în contemplaţie în lumea gândurilor. Expresia fetei este liniştea, echilibrul, armonia care îi conferă un zâmbet abia perceptibil. El are patru (4) mâini (Deci 1 – 2 – 4): cu o mână binecuvântează, cu a doua tine un toiag, cu cea de-a treia mana tine în două degete roata legilor şi cu cea de-a patra mana tine:

***O SFERĂ* ce poarta flăcări în trei direcţii:**

Schema Nr. 4

Ne-am permis prin cele trei noţiuni înscrise pe direcţia celor trei flăcări, să anticipam cele trei faze proprii celui de al TREILEA MUNTE: luciditatea, calrviziunea şi ideogonia. Poate nu era cel mai indicat să începem direct prin a dezvălui cele trei trepte ale acestui ultim munte, dar statuia lui Vişnu „cel ce conserva" „cel ce dăinuieşte" ne-a prilejuit-o, şi atunci am profitat de ocazie.

Cel de-al TREILEA MUNTE este specific celor ce vor să înŢELEAGĂ, celor însetaţi de CUNOAŞTERE, celor ce nu se mulţumesc cu bucuriile extazului şi vor mai mult: vor să înţeleagă lumea văzută şi nevăzută, vor să pătrundă în tainele vieţii şi ale existentei. Aceştia sunt spirite cu dominanta RAŢIONALĂ dominaţi cu un deosebit spirit analitic, dar însetaţi în acelaşi timp de sinteze care să explice şi să clarifice. Aceste spirite sunt sub semnele LEULUI şi ale VULTURULUI – în care primul defineşte ŞTIINŢELE, iar cel de-al doilea FILOSOFIA…

Să încercăm şi de data aceasta să reprezentam: structura

acestor spirite care din punct de vedere valoric şi energetic depăşesc – e firesc – pe primele:

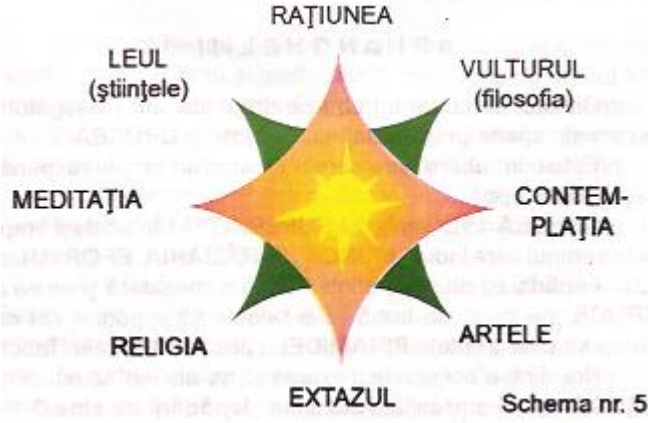

Schema Nr. 5

Să explicam şi aceasta schema:

VERDELE: exprima – după cum deja ştim – *CUNOAŞTEREA.* Rombul cunoaşterii este dominat de RAŢIUNE care, în acelaşi timp exprima săgeată care trage în sus întreaga STEA! Ea este cea care impune ritmul, care bate măsură. Extazul este pe un loc secundar, spiritele raţionale nu sunt „statice" ci „dinamice", veşnic active, veşnic în căutare, mereu ibnsetate de mai mult şi mai mult. Ele nu au linişte! Mereu cauta, mereu întreabă, mereu se informează şi cercetează, mereu analizează şi cauta să sintetizeze. Acesta este cu precădere „stilul" oamenilor de ştiinţă şi mai ales al filosofilor. Aceste structuri nu sunt „reci" din punct de vedere afectiv! Dimpotrivă au şi ele sensibilitatea necesara sesizării frumosului; dar sunt mai puţini adepţi ai poeziei şi ai religiei. Pe ei îi interesează mai mult matematica şi fizica, astronomia şi electronica. Artele şi religia sunt un univers cu o importantă secundara, dar dacă se apropie de acestea ei devin renumiţi „CRITICI" apţi de explicaţii surprinzătoare fenomenelor artistice şi religioase. Aceştia sunt, ca să folosim tot o noţiune tradiţională: *ARHANGHELII!*

Cititorul se poate întreba pe drept cuvânt: Ce legătură au aceste spirite „raţionale" cu Golghota şi cu CRUCEA?

Este o întrebare care cere nu numai un simplu răspuns, ci şi o explicaţie!…

CRUCEA este simbolul SUFERINŢEI! în acelaşi timp este semnul care indica MUNCA, STRĂDANIA, EFORTUL…

Lepădarea de sine, Sfinţii Părinţi o considerau şi pe ea o CRUCE pe care de bunăvoie trebuie să o poarte cel ce doreşte să urce treptele PIRAMIDEI specifice muntelui Tabor. Noi, dintr-o economie a expresiei, ne-am ferit să aducem CRUCEA şi să o asimilam stadiului „lepădării de sine". Am păstrat aceasta noţiune pentru axcum, pentru cel de AL TREILEA MUNTE, tocmai pentru a sublinia, tocmai pentru a da contur mai puternic noţiunii de SUFERINŢĂ proprie celor însetaţi de ADEVĂR, de CUNOAŞTERE!… căci trebuie s-o spunem clar: sensul adevărat al existentei ummane este CUNOAŞTEREA! Divinitatea prin excelenta este definita ca cea care VEDE, ÎNŢELEGE şi CUNOAŞTE! De aceea divinitatea conduce şi crează! Tocmai pentru ca VEDE şi văzând ÎNŢELEGE, înţelegând CUNOAŞTE şi cunoscând este apta de cele mai dense creaţii…

Spiritul cu dominanta „raţională" este o „victima" a propriei sale sete de cunoaştere. Setea de cunoaştere este cea mai grea CRUCE din toate crucile posibile. Ea cere sacrificiul suprem, cea mai dura jertfa de sine. Setea de cunoaştere cere nu numai lepădarea de sine! E puţin spus! Ea cere renunţarea la însăşi bucuriile înalte ale EXTAZULUI şi opţiunea pentru revenirea pe pământ, spre a urca cel de AL TREILEA MUNTE:

MUNTELE CUNOAŞTERII!

Sunt spirite ca Galilei, Copernic, Giordano Bruno, Newton, Hegel, Kant şi multe altele care, deşi în stratul VIII fiind, totuşi au coborât pe pământ pentru a studia, pentru a cerceta, au renunţat la sublimul lumii lor spirituale din sete de mai mult. Sunt cei ce vor, VOR cu orice preţ, cu orice sacrificiu să înţeleagă şi de aceea sunt în stare să-şi vândă şi sufletul diavolului numai să-şi linisstească setea arzătoare de CUNOAŞTERE!

Când spunem Goethe ne gândim la tragicul destin al lui Faust, acel singuratic cercetător, acel sihastru retras într-o mansarda, care o viaţă întreagă a studiat şi cercetat pentru a găsi răspunsul la marile întrebări ale vieţii. Faust s-a jertfit şi totuşi nu a găsit răspunsul. Obsedantei întrebări: „Ce este mai de preţ în viaţă?" nu i-a găsit niciun răspuns. Mefisto profita de aceasta şi îi oferă iubirea Margaretei… dar, vai… aceasta nu e decât o cursă întinsă bietului

Faust ca Mefisto să intre în posesia sufletului nefericitului căutător… Prin faust, însă, Goethe îşi povesteşte drama propriului sau destin. Goethe venise din stratul VI însetat de cunoaştere. Era un spirit dinammic, efervescent, un om al literaturii, însă nu mai puţin al filosofiei. El este considerat un filosof, dar noi am spune mai curând, el era un gânditor ce frământa problemele dar nu reuşea să le găsească un răspuns. E drept: pentru un gânditor dragostea e o dilemă… dar pentru un filosof nu! Newton a fost celibatar; la fel şi Kant Immanuel, dar operele lor dovedesc meritul ca ei să reintre în stratul VIII de unde ei şi veniseră. Goethe nu a reuşit să urce decât o treptat: a intrat în V – a realizat un progres, dar el mai are mmult de lucru, va mai trebui să vină de mai multe ori pe pământ pentru că este o structură raţională şi toţi cei ce au asemenea structuri sunt sortiţi unor relativ dese călătorii pe pământ.

Istoria filosofilor şi a oamenilor de ştiinţă dovedeşte ca destinul acestora era în genere suferinţa şi zbuciumul. Dar istoria pe deasupra citeşte suferinţa sau tragicul lor destin. Dacă Giordano Bruno a fost ars pe rug, iar Galileea fost silit de inchiziţie să-şi retracteze afirmaţiile, aceasta demonstrează suferinţa, supliciul ce l-au avut de îndurat unii, din pricina societăţii în care au trăit. Dar Copernic, dar Newton? Newton nu a fost ars pe rug, dar cât de mult a suferit nu numai de pe urma bisericii, dar chiar din pricina colegilor lor fizicieni! Am spus de suferinţă ce o provoacă societatea, cercetătorilor; dar de suferinţa lor interioara cine va putea vorbi? Cine va putea expune chinurile la care supune un spirit „onstrul" ce se numeşte „întrebare"? Cine? Cercetătorul nu suferă fizic, ci psihic, nu an trup, ci în minte! Chinul lui e interior, lăuntric şi-aceste chinuri sunt asemenea unor valuri ce izbesc nemilos stanca raţiunii…

Bizantinii au reprezentat chipul sfinţilor nu rotunde şi zâmbitoare ca cei din renaştere, ci au reprezentat chipurile lor palide şi supte, cu ochii mari şi disperaţi! Da! în cel ce cauta „răspunsul" e o disperare, o alerta în întreaga sa făptura… Cel ce cauta nu are linişte, nu are odihna, nu are somn pana ce nu afla răspunsul. Cel ce cauta trăieşte realmente un coşmar… Parcă e ars chiar de flăcările iadului! De aceea cei mai mulţi au preferat să renunţe la întrebări. Ba mai mult: experimentând chinurile întrebărilor au decretat ca „întrebarea" este o ispita luciferica, o

ispita a satanei! Sancta simplicitas! O, sfânta simplitate! Pentru un extatic însetat de frumos şi armonie desigur ca „întrebarea" îl tulbura, îl disloca din culcuşul lui dulce! Desigur ca întrebarea zbuciuma întreaga raţiune inapta sa înţeleagă şi-atunci fiinţă întreagă se întunecă. Aci sta urmarele merit al cercetătorului: el nu se teme de întuneric, nu se teme de zbuciumul raţiunii, ci le înfruntă cu curaj pe acestea!

Tentaţie CUNOAŞTEREA? Da! Cea mai înaltă şi sublima tentaţie este aceea de a afla adevărul, de a-l înţelege, de a-l cunoaşte în amănunt şi cu lux de detalii. Cei ce afirma ca „întrebarea" este de la satana… nu-i învinovăţim; sunt extaticii; cei ce iubesc armonia şi liniştea, cei ce se mulţumesc cu poezia şi muzica, cei ce au parcurs PIRAMIDA şi s-au oprit crezând că au realizat totul! Ei nici nu văd ca mai exista un MUNTE de urcat: MUNTELE CUNOAŞTERII! Ei văd doar piramida în vârful cărora sunt ei; îşi rotesc privirile în plina zi cu soare şi vad toate cum strălucesc multicolor la lumina îmbietoare a soarelui, cel ce da viaţa şi sens…

Ei, extaticii, nu privesc însă şi la cerul înstelat ce străluceşte discret în întuneric! Ei privesc doar în ei înşişi, în Împărăţia dinlăuntru, unde au găsit desăvârşită ordine şi armonie. În interior totul este simetric şi ordonat: 1 – 2.

Greşesc eu? Nu! În lumea interioară este greu de pătruns dar cu atât mai greu e de înţeles şi de pătruns în Tainele Universului înstelat, cufundat în noapte şi întuneric. Dar Horus-şoimul are simbolul: 1 – 2 – 4

(1) Un cap, (2) doi ochi pe un tron cu (4) picioare. Ca şi Sfinxul, de altfel, care conţine şi „1 – 2" dar şi „1 – 2 – 4". Esenţialul la Horus-şoimul este ca ochii sunt Soarele şi Luna. Cu Soarele vede Universul vizibil, cu luna vede Universul cufundat în întuneric: invizibil.

Horus-şoimul egiptean este cel mai reuşit simbol al Divinităţii şi al tuturor timpurilor, al tuturor relgiilor. Dacă creştinismul are o carenţa este tocmai ca… „Dumnezeul" creştin este cel mai anemic conturat. E drept, Hristos însuşi a tăcut, nu a descris pe Dumnezeu în niciun fel. E scuza de fapt, însuşi a teologilor, şi pe drept cuvânt ne întrebam: de ce aceasta tăcere despre Dumnezeu?

Tot Hristos răspunde: „va veni vremea când va voi vorbi

deschis despre Tatăl" (Ioan XVI, 25) Aici este discreţia sobra a lui Hristos „Filosoful" care la prima sa venire se retine să abordeze probleme majore pentru care oamenii nu erau încă pregătiţi, problema pe care tot el o va clarifica la cea de a doua venire a sa.

Să revenim la tema noastră: spiritele cu dominanta raţională cu strădania lor, cu chinuitoarele lor întrebări, cu dorinţa lor de a se înţelege nu numai pe ei ci şi Universul cu toate tainele ce le ascunde. Lor, acestor spirite cu dominanta raţională, le datorează secolul nostru viteza cu care ştiinţa a înaintat. Lor, acestor spirite le datorează secolul nostru salvarea din mizeria şi din primitivismul secolelor lipsite de spirite cu dominanta raţională.

Dacă religiile şi artele sunt creaţia spiritelor „extatice", filosofia şi ştiinţele sunt datorate spiritelor „raţionale" care au operat cu logica şi raţiunea. Iată o metaforă pe care o oferim cititorului spre a ne clarifica mai bine asupra „diferenţei dintre extatici şi raţionali!"

„Extaticii" sunt fericiţi să privească o floare, să-i simtă parfumul, să-i inspire, să viseze, să reproducă apoi frumuseţea acestei flori în culori, în poezie sau cântec.

„Raţionalii" privesc floarea, o admira, îi sorb odată parfumul, apoi o smulg din rădăcini şi o supun microscopului şi eprubetelor. Îi numără petalele şi staminele, apoi îi explica existenta prin formule chimice o cataloghează şi o clasifica.

„Raţionalul", botanistul, în cazul nostru, nu poate fi acuzat de cruzime! El este un cercetător. El are grădina lui cu leandri, crini, ortensii, cactuşi şi tot felul de plante exotice. Are lumea lui. Are muzica lui. Are feeriile lui. El nu se desprinde de „concret", el şi admira, dar priveşte şi la microscop. Îl incanta şi culorile, dar căuta şi o formula chimică care să reamintească de parfumul lor. Şi el e un creator: face atlasuri cu toate speciile şi colaborează cu chimistul care vrea să găsească formula parfumului unei anumite flori…

Nu e metafora, ci exemplu, ceea ce am dat noi! Nu ne-am exprimat indirect ci direct, şi am reuşit, credem, să oferim o diferenţă clară între universul în care trăieşte extaticul şi cel în care trăieşte cercetătorul, spiritul raţional. Extaticul trăieşte într-un univers activ, e drept, dar comod, plăcut. Totul la el gravitează în jurul SENTIMENTULUI…

„Raţionalul" trăieşte într-un univers mult mai complex. Totul

se învârteşte nu în jurul „afectului" ci în jurul „intelectului". El se angajează într-o muncă de cercetare aspra şi laborioasa. Se complica, s-ar putea spune, dar cu folos. El este omul studiului, al analizei, al clasificărilor, al sistematizării valorilor pe toate planurile şi cu precădere, zăboveşte în procesul de CUNOAŞTERE profunda şi în detaliu a vieţii şi existentei.

„Extaticul" nu are probleme. El duce o viaţă liniştită, echilibrata, armonioasa, şi îşi permite chiar să persifleze pe cercetătorul obsedat de clasificări şi formule; extaticul îşi permite chiar să dispreţuiască omul de ştiinţă, zicând că se pierde în detalii lipsite de interes. Normal! Extaticul nu va înţelege niciodată frumuseţea CRUCII pe care o poartă omul cercetător! Extaticul va rămâne mereu un copil curat care, în naivitatea lui, vede că e perfect, frumos. El trăieşte mereu în lumina ce izvorăşte din propriul sau suflet şi nu cunoaşte frumuseţea misterelor nopţii. Are şi extaticul, desigur, greutăţile şi necazurile lui, dar el nu va cunoaşte niciodată nici CRUCEA cercetătorului, nici suferinţele lui, nici obsesiile lui, nici zvârcolirile lui. Extaticul pluteşte pe o barcă, pe o apă liniştită. El nu risca furtunile apelor adânci.

Cercetătorul este luntraşul ce se avântă în larg; el nu se teme de furtuni, nici de colţuroasele stânci ce-i pândesc luntrea sa i-o sfărâme.

Cercetătorul este albatrosul care zboară pe furtuna jucându-se cu valurile.

Cercetătorul este VULTURUL ce domina înălţimile cu gândirea sa.

Cercetătorul este ochiul stâng al Şoimului Horus care vede în întuneric tainele ce le ascund cerul înstelat, astrele, constelaţiile, galaxiile.

Cercetătorul este cea de a treia mana a lui Vișnu, „cel ce conserva", care ţine în mâna sa roata legilor ce dirijează fenomenele lumii văzute şi nevăzute.

Cercetătorul este cea de a patra mana a lui Vișnu, „cel ce dăinuie peste veci", care ţine în mâna sa sfera din care ţâşnesc cele trei făclii: luciditatea, clarviziunea şi ideogonia.

Cercetătorul este un „lucid" care citeşte, vede, înţelege încet, încet, lumea înconjurătoare, fenomenele fizice, stihiile Universului, îl

interesează deopotrivă spiritul şi materia, vrea să ştie deopotrivă ce e naşterea şi moartea, cum de Hristos s-a pozitivat şi cea a însemnat învierea lui.

Cercetătorul nu se mulţumeşte să „audă şi să vadă", el vrea să şi înţeleagă.

E un urcuş de la a fi lucid să ajungi clarvizionar.

E nevoie de timp, de acumulări, de selecţii calitative, şi mai mult decât atât, căci clarviziunea nu mai sta în putinţa noastră de a o descrie, întrece cu mult toate facultăţile intelectuale cunoscute în genere. Clarviziunea este un fel de intuiţie dar care nu este o bănuială, ci o vedere înainte, în timp şi spaţiu, a realităţilor ascunse însăşi raţiunii şi extazului. Dar ce este izvorul, torentul de aflări, de înţelegeri care de la un moment dat se transforma într-o ciudata percepţie însăşi a ideilor, a conceptelor? Este IDEOGONIA! Perceperea aceasta este inefabila, indescriptibila, nu se poate pune în cuvinte; e mai presus de litera şi limbaj. E un limbaj aparte, ciudat, bizar straniu, cu care trebuie să te obişnuieşti, să te familiarizezi în timp, căci numai timpul le rezolva pe toate.

Clarviziunea şi ideogonia operează la un mod indiscutabil divin: este o CUNOAŞTERE DIRECTA NEMIJLOCITA... „FATA CĂTRE FATA", cum spune într-un loc apostolul Pavel (Corinteni XIII, 12).

Clarviziunea şi ideogonia sunt bucuriile celui ce şi-a purtat CRUCEA cercetării până la capăt, darurile cele mai de preţ ale celui sfârtecat de întrebări căci clarviziunea aduce: RĂSPUNSUL!

Cercetătorul nu afla în cărţi răspunsul, dar porneşte de la cărţi!

Cercetătorul nu afla în „raţiune" sau prin pur raţionament răspunsul! Nu în logica şi nu în raţionament găseşte răspunsul cel însetat! Logica, raţionamentul, analiza, sunt instrumente periferice, primordiale care slujesc cercetarea. Clarviziunea este însăşi „aflarea"! Însăşi găsirea cheii care deschide porţile: CUNOAŞTERII DE CRISTAL într-o lume neaşteptată, nebănuita, doar intuita de cercetător.

Cel însetat cauta şi găseşte! Bate şi i se deschide! Cere şi i se da! Caută şi afla! Cel însetat primeşte să bea cea mai densa licoare din cel mai pur izvor:

„CĂCI APA PE CARE O DAU EU, ESTE APA VIE!" (Ioan IV, 10)

„ŞI TOT CEL CE VA BEA DIN APA PE CARE O DAU EU, SE FACE

ÎNTR-ÎNSUL IZVOR DE VIAŢĂ VEŞNICĂ!" (Ioan IV, 14)

Cercetătorul, căutătorul, vâslaşul înfrunta furtunile căci ştie că undeva îl aşteaptă un ţărm, un liman senin şi calm.

CUNOAŞTEREA prin clarviziune aduce ceva ce este mai presus de bucurie, farmec şi încântare.

Clarviziunea este starea pe care o trăieşti când o noapte întreagă ai privegheat într-un pustiu, când întunericul se risipeşte, când toate stelele se sting şi nu rămâne decât una singură: ALTAIR din constelaţia Vulturului!

„Cel ce poate înţelege, să înţeleagă!"

Clarviziunea este mai mult decât o bucurie.

Clarviziunea este mai mult decât un farmec!

Clarviziunea este mai mult decât o încântare!

Este intrarea în cel de-al doilea UNIVERS policrom, polimorf, polifonic! E culoare, forma, sunet şi parfum percepute deodată la un loc!

Sunt esenţe eterne care plăsmuiesc o lume ce viază cu perfect contur, de veacuri.

Sunt clipe de transparenta totala, în care edificii scânteietoare se percep fără ocol în timp şi spaţiu absolut!

Dar ce este IDEOGONIA?

Închipuiţi-vă, cercetătorul nostru ca fiind o capra neagră. O capra neagra este o bizererie a naturii. E un animal ciudat căruia îi place să se caţere; îi plac înălţimile, stâncile pleşuve, sfidează căderea şi prăpastia.

Aceasta capra neagra vede un munte înalt. E cel de AL TREILEA MUNTE al nostru. Îl vede şi o tentează acest munte stâncos şi arid; o tentează piscul pe care nu-l vede căci e ascuns în nori. Acolo vrea să ajungă şi porneşte în pas sprinten şi vioi. Dar urcuşul este din ce în ce mai greu. E nevoita sa se oprească la răstimpuri şi să se odihnească. Priveşte în sus şi dorinţa de a ajunge pe muntele pleşuv, îi da noi puteri, şi se avânta. Când s-a angajat în urcuş, era miez de zi. Acum se înserează. Setea şi foamea o mistuie, dar mai arzătoare este atracţia piscului. Porneşte cu curaj, se împiedică de o stâncă; căzând, îşi juleşte genunchii şi obosita se opreşte. E apus de soare. De sus priveşte în jur; totul e limpede şi clar pana la mari depărtări! Dar aceasta nu e totul pentru ea. Chinuita de foame, zăreşte câteva fire

de iarba cu care îşi minte foamea. Porneşte mai departe, mai sus, mai sus şi pe măsură ce se întunecă, se apropie de zona de ceţuri şi nori. În plin miez de noapte ajunge să înfrunte ceţurile. Nu mai vede nimic, urca doar din piatra în piatra, trece de nori, ceata se risipeşte, şi, la lumina lunii, zăreşte piscul mult dorit! E sfârtecata de sete şi în liniştea aceea, privind piscul, aude clipocitul unui firav fir de apă. La lumina lunii găseşte firul de apa care se prelinge pe o stâncă. Se apropie şi cu greu, cu limba, prinde a-şi potoli puţin arsura setei.

În sfârşit e aproape de pisc. Noaptea s-a risipit.

Când ajunge pe piscul mult dorit, se prăvăleşte, sfârşită de oboseală. Apoi se ridică şi priveşte minunata privelişte ce i se deschide. Satisfacţia e deplina. Stelele încă se mai văd, luna e încă pe cer, şirurile de munţi şi vai se zăresc pana la mari depărtări. Izvorul e acolo. Se apropie de el, soarbe, apoi priveşte. Mai ia o sorbitura şi iarăşi priveşte… Ar vrea mai sus dar nu mai are cum şi ar vrea să zboare. Ca prin miracol, simte cum îi cresc aripi, şi în câteva clipe îşi ia zborul! Face un ocol piscului, se opreşte la izvor şi mai ia o sorbitura. Ce simte ea nimeni nu poate şti. Nici ea nu poate să spună, nici noi nu încercam să exprimam, pentru ca nu exista limbaj care să poată exprima. Vom spune doar ca IZVORUL este IDEOGONIA, ZBORUL pe deasupra munţilor este CLARVIZIUNEA.

Nu exista ceva mai mult decât aceasta. Mai mult decât atât omul nu poate realiza, la mai mult nu poate spera, căci are totul: poate cobora între semenii săi, şi poate zbura printre stele.

Aceasta este ÎNDUMNEZEIREA!

Să poţi VEDEA totul, să poţi ÎNŢELEGE totul, să poţi CUNOAŞTE totul!

Aceste ciudate făpturi înaripate, ce vad necontenit, ce sorb necontenit, sunt acei care urcând cel de AL TREILEA MUNTE, au realizat „ASEMĂNAREA" cu Divinitatea. Cei ce o pot vedea, cei ce o pot asculta, cei ce direct I se supun, cei cu care însăşi Divinitatea colaborează.

Aceste ciudate „făpturi înaripate" au şi ele caracteristic acest semn cifric: 1 – 2 – 4.

(1) cap, (2) aripi, (4) picioare. Odată ajunse „făpturi înaripate" ele au însuşirea deopotrivă de a zbura asemenea extaticilor dar şi de a coborî între cei neevoluaţi spre a-i ajuta să zboare. Cifra „4" este

aceea care le da aceasta putere pe care extaticii nu o au.

Aceste ciudate făpturi sunt MISIONARII, TRIMIŞII pe Pământ care să aducă Foc şi Lumina.

Marele TRIMIS Hristos este şi el una din aceste „ciudate făpturi" căci şi între aceste făpturi exista diferenţe de vârstă şi, implicit, de cuprindere.

Marele TRIMIS Hristos face parte din cele mai înaintate în vârstă făpturi, un MARE ZEU, „Fiul lui Dumnezeu", „Fiul Luminii" a cărui MISIUNE, la sugestia Tatălui a fost împărţită în două:

— La prima sa Venire, să aducă FOC!

— La cea de a doua Venire, să aducă LUMINA!

A venit pe Pământ în prima noapte, în plin întuneric. Focul din El însă ardea. A ars tot timpul şi arzând, El a făcut şi pe alţii să ardă. Venise pe Pământ sperând, crezând ca toţi vor opta pentru FOC dar cu timpul au constatat că s-a înşelat în speranţe.

Vrem să înţelegi bine, iubite cititor, aceste rânduri, căci bine şi adevărat am scris.

Hristos, FOCUL, a crezut că-i va face şi pe farisei să aRDĂ. Dar nu a reuşit. A fost marea lui decepţie, marele lui insucces, care l-a făcut să sufere enorm.

În Împărăţia Luminii fiind, Hristos credea ca FOCUL DIVIN este ATOTPUTERNIC, ca poate face totul dar, coborând pe Pământ, în mijlocul cărturarilor, saducheilor şi fariseilor, a constatat cu stupefacţie ca FOCUL DIVIN nu poate face să ardă pe cei ce nu vor. Lucifer cu toate că el ceruse ajutor, n-a primit FOCUL, nu L-au vrut. FOCUL ÎNTRUPAT NU L-A PUTUT CONVINGE şi atunci L-au prins, L-au judecat după legea lor şi L-au condamnat la răstignire, ca pe un tâlhar, ca pe un rău făcător.

Pe Cruce nişte romani evlavioşi au scris patru litere: „I.N.R.I" – „Integra Natura Renovatur Ignis" care se traduce: „Unitatea Naturii se reface prin Foc!"

Înainte de a se sfârşi „FOCUL" a predat mandatul sau celui pe care „FOCUL" îl iubise cel mai mult, lui Ioan Evanghelistul: „Femeie, iată Fiul tău!" (Ioan XIX, 26).

„Şi în clipa în care FOCUL şi-a dat duhul, catapeteasma bisericii s-a rupt în două, Pământul s-a cutremurat, pietrele s-au despicat, şi multe morminte s-au deschis înviind cei sfinţi..." (Matei XVII, 51, 52)

Hristos – FOCUL – s-a înălţat la cer decepţionat, înfrânt, dezamăgit de propria sa misiune care nu reuşise în întregime. El coborâse cu speranţe, încrezător în FOCUL ce-l aducea cu sine.

După moartea sa, Hristos, ca spirit (ne-a spus Heruvide la 21 oct. 1977) nici nu a putut reintra în Lumea Divina.

„A zăbovit o perioadă îndelungată, rătăcind prin celelalte straturi şi într-un târziu, la insistentele noastre chemări, Hristos revine în sfârşit, în Opal, dar trist şi neîmpăcat". (Cuvântul lui Heruvide din 21 oct. 1977 – Tainele Universului Negativ)

Hristos a stat două zile în mormânt şi în zorii celei de-a treia zi spiritul sau coboară lângă mormântul său şi, aşa cum ne-a comunicat Denşi (Ioan Evnghelistul), Hristos şi-a pulverizat propriul sau corp pozitiv.

De ce nu a stat mai multe zile? Cifra „6" ar fi însemnat însuşi mesajul sau: FOCUL.

A înviat a treia zi pentru ca a vrut să arate ca ÎNVIEREA ÎNVĂŢĂTURII SALE se va împlini în cel de-al treilea mileniu, când noua sa Evanghelie va fi: FILOSOFIA CHRISTIANICA.

Semnul ce caracterizează pe cei ce s-au angajat în urcuşul celui de AL TREILEA MUNTE este TRIUNGHIUL. Aşa cum PREOŢII FOCULUI primesc ca însemn CUPA sau POTIRUL, cei ce au optat pentru cel de AL TREILEA MUNTE, primesc din partea Părintelui Ceresc, pecetea TRIUNGHIULUI pe frunte. Din cercetările noastre a rezultat ca prezenta TRIUNGHIULUI pe frunte este proprie celor din straturile VIII şi IX; dar şi mulţi din VII sau chiar din VI şi V pot primi un discret semn în forma de triunghi. Dar în timp ce în stratul V, de pildă, triunghiul începe pe frunte, pe măsură ce ne ridicam în straturi, triunghiurile se măresc, ajungând să cuprindă întreg capul în VII şi mai ales în stratul VIII unde triunghiul devine luminos având în centru un fel de bec ce face să lumineze întreaga făptura. Denşi (Ioan Evanghelistul, spirit Opalic) are aproape tot corpul spiritual prins într-un mare triunghi.

Cei la care triunghiul cuprinde întreg corpul, primesc titlul de: PREOŢI AI LUMINII, aşa cum o dovedesc „Cercetările în lumea nevăzută".

Încheiem, reamintind promisiunea pe care o face Hristos celor ce vor urca cel de AL TREILEA MUNTE: „CELUI ÎNSETAT, îl vOI DA

ÎN DAR APA DIN IZVORUL VIEŢII, (Apocalips XXI, 6)

Găsim în aceste cuvinte suprema satisfacţie a celor ce nu mai sunt simpli oameni, căci urcând acest ultim MUNTE devin nişte ciudate „făpturi înaripate" a căror viaţă este: ZBORUL ŞI IZVORUL!...

EVANGHELIA CEA VEŞNICĂ

Conform ciclurilor astrale era RELIGIILOR pe Pământ a cuprins trei cicluri a 2040 de ani. Deci, anul 6120 înainte de Hristos, marchează începutul erei Religiilor, an care marchează şi începuturile iniţierilor, al căror contur se poate descifra cu greu în zilele noastre.

Prima manifestare, însă, a religiilor, a prins forme în ATLANTIDA, cu circa 12.000 ani înainte de Hristos şi a durat aproape trei milenii după care a urmat scufundarea Atlantidei, totala ei nimicire. Rezonantele spiritualităţii Atlantidei se pot regăsi astăzi doar în Mexic, civilizaţia azteca fiind ultima spiritualitate care păstrase ceva din emblemele iniţiaţilor din Atlantida.

Anul 6120 i. H. marchează începuturile iniţierii în Egipt, iar anul 4080 i. H. Începuturile iniţierii în India. Grecia antică înregistrează începuturile de iniţiere la anul 2040 i. H.

Hristos venind pe Pământ, marchează ERA RELIGIEI CREŞTINE, care la anul 2040 îşi va încheia ciclul, urmând să intre într-o nouă faza, într-un nou ciclu ce între anii '2040 şi 4080, va realiza unificarea definitivă a tuturor concepţiilor într-o singură şi unica Filosofie.

Epoca „moderna" este proprie influentei astrale a constelaţiei CAPRICORNULUI, care se întinde între anii 1870 – 2040, anunţând venirea ultimului ciclu al „VĂRSĂTORULUI" care îşi va exercita influenta între anii '2040 – 2210. Deci, secolul XX se afla sub influenta puternică a Capricornului.

Pentru ca zodia capricornului este cea mai BIZARA, cea mai complexa şi cea mai tumultuoasa zodie, să încercăm să analizam caracteristicele esenţiale generate de aceste „capricorn" pe dublu plan: spiritual şi material.

Perioada 1870 – 2040 reflecta cea mai critica perioada din punct de vedere intelectual filosofic, perioada în care omenirea a fost pusă în faţa celor mai aprige evenimente generate de dominaţia spiritului mecanicist, crud, egoist şi rece.

Răceală, egoismul şi cruzimea au căpătat în această perioadă, contururi hidoase decretându-se supremaţia banului şi a armamentului asupra spiritului.

Negaţia spiritului se face pe fondul apariţiei maşinilor, ce polarizează interesul aproape unanim al maselor, precum şi al oamenilor de ştiinţă care ucid filosofia spiritualista.

Materialismul devine religia la moda, chiar dacă aceasta nu e îmbrăţişata oficial, iar creştinismul suferă cea mai crunta discreditare, căci nu mai găseşte argumentele necesare ca să convingă, nu mai are puteri decât abia să supravieţuiască.

Spiritualiceşte, omenirea modernă este stinsa şi tocmai aceasta stingere va atrage FOCUL pedepselor opalice asupra răcelii, trufiei şi egoismului contemporan.

Să citim constelaţia Capricornului şi să vedem cum cerul se pregăteşte să intervină aruncând energii nimicitoare asupra Pământului spre a-l purifica, spre a se împlini prevestirile din Apocalips, ce se referă la dramatica suferinţa prin care trebuie să treacă pământenii pentru toate nelegiuirile săvârşite.

Capricornul este o vietate ciudata, complicata, contradictorie, jumătate capra, jumătate delfin, jumătate pe uscat, în lumea materială, jumătate în apa, căutând salvarea în gândire, dar nu găseşte nicăieri nicio satisfacţie pentru că este o fiinţă nestatornica şi nu ştie nici ea ce vrea. Aceasta exprima zbaterea omului materialist care caută fericirea în bunurile materiale, şi nu o găseşte, şi criza ce o trăiesc filosofii care nu găsesc „Răspunsul”.

Capricornul exprima infatuarea omului orgolios care ajunge să dispreţuiască stihiile naturii, şi orb, neaga cerul, respinge spiritualitatea, negând atotputernicia Divinităţii.

Capricornul este în acelaşi timp, zeul Pan, care se refugiază pe bolta cerului de frica uriaşului Tiphon, dar revine pe Pământ sub forma unui monstru cu o sută de capete, înconjurat de aburi şi fum, scuipând foc nimicitor asupra Pământului şi scoţând urlete înspăimântătoare.

Capricornul poarta semnele prevestitoare de furtuna şi calamitaţi: pruncii lui sunt Hydra din Lerna şi Gorgona dar şi faimosul Sfinx.

Hydra din Lerna este un şarpe monstruos, cu şapte capete, pe

care nimeni nu îl poate răpune, căci dacă i se taie un cap, imediat monstrul şi-l regenerează.

Gorgonele sunt trei surori cu şerpi în loc de par care prefac în piatra pe cei ce le privesc.

Sfinxul, singurul, indica prezenta Divinităţii, care este prezenta şi în aceasta nefasta perioada.

Să vedem acum cum descrie Apocalipsul cele două fiare care chinuiesc Pământul: „Am văzut ridicându-se din mare o fiară cu şapte capete şi zece coarne. Ea semăna cu un leopard, picioarele erau ca de urs, iar botul de leu". (Apocalips XIII, 1, 2)

„Aceasta fiara grăia cu trufie, hulind pe Dumnezeu"... „I s-a dat să biruiască Sfinţii"... „Şi înaintea ei se vor închina toţi cei ce trăiesc pe Pământ, afară de cei ce au numele scrise în Cartea Mielului" (Îndemn 5, 8)

Imaginea este alegorica. Fiara este spiritul materialist al celor ce în lux şi desfrâu neaga spiritualitatea. Găsim aici doctrina orgolioasa a „stientiştilor", a celor ce au învăţat ceva carte, au o oarecare pregătire ştiinţifică, dar destul de superficiala pentru a-şi permite să nege spiritualitatea.

Fiara a doua apocaliptica se ridica din Pământ, are două coarne şi vorbeşte ca un dragon, făcând pe toţi pământenii să se închine primei fiare. (Idem 11, 12)

Cele două fiare se suprapun cu cele două părţi ale Capricornului: o parte pe uscat, cealaltă pe mare.

Apocalipsul descrie toate pedepsele ce vor veni asupra Pământului, în capitolele VI, VII, VIII, IX, pedepse menite să ardă tot ce este necurat în văzduh, pe Pământ şi în mare, o adevărată purificare a întregii zone pământene, purificare atât a stihiilor, cât şi a făpturilor. Cea mai importantă este arderea tuturor spiritelor luciferice, precum şi a celor ce au culori închise, care au pierdut şansa de a se mai putea reface.

Că aşa se va întâmpla... aceasta este sigur! Dar cu exactitate, când se va întâmpla, nimeni nu ştie. Este un secret opalic. Cert este ca zodia Capricornului, în care noi trăim, este favorabila unor intervenţii opalice capitale, este favorabila unor neaşteptate răsturnări, oferă condiţii de manifestare ale unor calamitaţi mari şi nu exclude pericolul unui al treilea război mondial... de data aceasta,

nuclear. Repetam, semnul capricornului indica groaza şi cutremur.

Întrebate de noi, câteva spirite s-au pronunţat ca FOCUL este aproape, ca ziua intervenţiei opalice nu va întârzia să se facă cunoscută. Noi nu vrem să ne erijam în proroci, nu avem acest dar. În schimb, consideram şi noi, în consens cu astrologii de specialitate, ca timpurile împlinirii apocaliptice, gravitează în jurul anului 2000 şi ca din punct de vedere astral, condiţiile sunt favorabile unor mari schimbări.

Capricornul, în timpul anului, se manifesta între zilele de 22 dec. şi 20 ian. care au caracteristicile FRIGULUI şi ÎNTUNERICULUI (este perioada anotimpului friguros, cu nopţile cele mai lungi).

Trecând mai departe la influenta constelaţiei „Vărsătorului", care va fi proprie anilor '2040 – 2210, semnul zodiacal al omului care vărsa apa dintr-un mare vas, aceasta ne indica o epocă plină de realizări spirituale, o debordanta activitate filosofica şi artistica, un real progres al filosofiei şi artelor.

Este firesc. Epoca noastră moderna, cu aceasta criza, cu aceasta stingere a filosofiilor şi artelor, nu poate dăinui mult timp, tot aşa după cum „întunericul" medieval nu a putut dăinui la infinit, iar Renaşterea şi-a spus cuvântul, reîntorcându-se la „stilul" clasic. Epoca modernă ilustrează o tendinţă spre suprarealism, o sete de esenţe şi chiar de clasicism.

Ne-am îndepărtat enorm de stilul clasic al gândirii, şi de aceea nici nu vom rezista mult spiritului care îşi va cere dreptul sau la viaţă, dreptul la ECHILIBRUL CLASIC…

Revenirea FOCULUI-HRISTOS pe Pământ, va însemna un nou Hristos**: HRISTOSUL LUMINA**, care va aduce Lumina unei noi filosofii care să unească toate ştiinţele la un loc, dându-le sensul firesc – spiritualizarea.

Modernii manifesta un real interes pentru echilibrul muzicii clasice. Dintre toate artele, muzica a rămas singura purtătoare a mesajului Christianic ce anunţa o nouă renaştere, după un întunecat şi sumbru secol XX, robit de materie. De data aceasta Hristos-Lumina nu se va mai adresa mulţimilor, ci va veni pentru cei avansaţi şi se va adresa îndeosebi celor ce au o minte disciplinata: oamenilor de ştiinţă, pentru ca filosofia Christianica va fi o filosofie ştiinţifică.

Dar ca şi la prima sa Venire când Ioan Botezătorul i-a fost

„Înaintemergător”, şi la a doua Venire va avea un „Înaintemergător”… acesta va fi Ioan Evanghelistul!

Ioan Evanghelistul are o misiune aparte. Aceasta o deducem din faptul ca Hristos a spus despre el că va avea de îndurat multe întrupări, trebuind să rămână în contact cu viaţa pământeană pana la a doua Venire a sa (Ioan XXI, 22)

În acelaşi sens vorbeşte şi un înger al lui Ioan, după ce acesta i-a dat să înghită o cărticică: „va trebui ca tu să proroceşti iarăşi la multe popoare, naţiuni şi regi” (Apocalips XI, 11). Însăşi acea cărticică ne face să înţelegem că este vorba de acea filosofie Christianica (sau cum i se mai spune: „Evanghelia veşnică”) – (Apocalips XIV, 6) pe care Ioan trebuie să o asimileze ca să o poată propovădui: „ea va fi dulce în gura dar amara în pântece” (idem X, 9) adică va fi plăcută la prima vedere dar greu de asimilat, căci va cere pregătire multilaterala, pregătire în multe direcţii.

Apocalipsul are o imagine în care un înger vesteşte din înaltul cerului „EVANGHELIA CEA VEŞNICĂ” la toate popoarele (Apocalips XIV, 6). Ioan, în mod clar, nu se referă la Evangheliile scrise de apostoli ci la o nouă „Evanghelie veşnică”!

Acest „veşnic” indica faptul ca ea se va impune de la sine, nemaiputând fi pusă sub semnul întrebării. EVANGHELIA CEA VEŞNICĂ va fi tocmai acea FILOSOFIE Christianica de care tot vorbim noi şi pe care însuşi Ioan o va scrie pe Pământ, întrupat fiind.

Într-una din discuţiile noastre cu Siu Karta acesta ne-a spus ca Ioan este deja pe Pământ şi la acea data (1965) ar fi avut în jur de 25 ani.

Cu alta ocazie, Denşi (Ioan Evanghelistul, spiritul de baza) ne-a dezvăluit taina ca din el s-au desprins două spirite, care amândouă sunt pe Pământ, urmând ca unul din ele să fie cel ce va scrie EVANGHELIA CEA VEŞNICĂ, pe care Hristos o va confirma în momentul când va reveni.

De propovăduirea acestei „EVANGHELII VEŞNICE” leagă Hristos Venirea „Judecăţii de Apoi”, arderea spiritelor căzute.

„Şi se va propovădui aceasta EVANGHELIE a Împărăţiei în toată lumea spre mărturie la toate popoarele şi ATUNCI VA VENI SFÂRŞITUL” (Matei XXIV, 14)

În noianul textelor evanghelice, exista un strigat dureros, o

exclamaţie plină de dor, care vădeşte o adâncă suferinţă a MARELUI TRIMIS. Acest strigat, aceasta durere exprima suferinţa celui ce se simte SINGUR. Este durerea geniului unui filosof, care ar dori un cerc de prieteni, în care să se poată regăsi pe sine… dar nu-i are. Este suferinţa celui ce „ştiind" şi „înţelegând" mult, nu are cui să împărtăşească ştiinţa sa:

„VULPIILE ÎŞI AU VIZUINA LOR, PĂSĂRILE CERULUI AU CUIBURI, IAR FIUL OMULUI (aici Hristos se referă la sine însuşi) NU ARE UNDE SĂ-ŞI PLECE CAPUL!"

Cititorul, desigur, se va întreba: „Hristos a avut apostoli?" Deci a avut un cerc de… ucenici… dar şi ei erau simpli „ucenici" ce nu au dat dovadă de o pregătire deosebita…

Din 12 apostoli, doar Matei şi Ioan au scris Evanghelii, ceilalţi nu au scris. Însuşi celebrul apostol Petru, nu a scris nicio Evanghelie, cu toate că apare ca cel mai activ, dar şi cu nişte greşeli. Să ne amintim doar faptul ca Petru s-a lepădat de trei ori de Hristos, şi ca Hristos l-a şi apostrofat odată zicându-i: „Înapoia Mea, satana, ca sminteala îmi eşti!" (Matei XVI, 23)

Singurul care dovedeşte ataşament total este Ioan Evanghelistul, apostolul pe care Iisus îl iubea cel mai mult, cel care, la „cina cea de taina" şi-a lipit capul pe pieptul lui Iisus, singurul apostol care l-a însoţit pe Iisus pe Golgota, cel pe care Iisus îl lasă în locul sau când pe Cruce a zis Fecioarei Maria: „Femeie, iată Fiul tău!"

Mai exista în Evanghelie o scenă care pare bizara pentru un cercetător atent.

Hristos accepta intrarea sa în Ierusalim, în osanalele şi strigatele mulţimilor care vad în el pe „Fiul lui David" pentru ca după patru zile aceeaşi mulţime să strige în faţa lui Irod şi să ceară răstignirea lui.

Pare logic să ne întrebăm: de ce Hristos a acceptat acest compromis? Hristos ştia că-l aşteaptă răstignirea, ştia că mulţimea lasa nu va sări să-l salveze, ci din contra, va cere răstignirea lui. De ce atunci Hristos a acceptat osanalele şi ramurile de finic?

(Am mai analizat această situaţie în lucrarea noastră: „Nunţile necesare" dar ne permitem să revenim pentru a scoate în relief importanta lui Hristos – VISĂTORUL, fondatorul BISERICII VII…)

Da, Hristos, intrând în Ierusalim, visa; preluase din biblie ideea

ca Ierusalimul este „cetatea cea sfântă” în care locuieşte Dumnezeu, o cetate a ALEŞILOR LUI DUMNEZEU, care trăiesc şi îl înţeleg pe Dumnezeu. Hristos visa o astfel de cetate reala.

Visa ca şi pe Pământ cândva sa se construiască o cetate care să fie locuita realmente de oameni ALEŞI.

Hristos visa o astfel de cetate care să fie data de sens, a întregului Pământ, aşa cum o visa şi David, şi prorocii.

Am spus mai înainte ca Hristos va veni a doua oară, nu pentru „gloate” ci pentru savanţi şi filosofi. Un astfel de NOU IERUSALIM visa Iisus: un IERUSALIM cu adevărat sfinţit de cei ce vor locui în el.

Acest NOU IERUSALIM obsedant, la care visa Hristos, reapare în viziunile lui Ioan, în Apocalipsa, la magistralul capitol XXI în care IERUSALIMUL CEL NOU este numit „MIREASA CEA ÎMPODOBITĂ” (versetul 2) care sunt ALEŞII biruitorii celor TREI MUNŢI care nu vor mai cunoaşte lacrimile şi suspinele.

Dar viziunea nu este consumata! La versetul 9, îngerul îl cheamă din nou pe Ioan să îi arate „MIREASA MIELULUI”, o alta ipostaza a cetăţii celei mari: SFÂNTUL IERUSALIM. Imaginea aceasta ce urmează, indica cu claritate ca noua ipostaza a Ierusalimului este FILOSOFIA asemănată cu o CETATE PE CARE NIMENI NU O VA PUTEA BIRUI căci ea, FILOSOFIA DIVINA, va aducea acea mult visata PIATRA FILOSOFALA: CHEIA ÎNŢELEGERII şi CUNOAŞTERII… căci: ACEA CETATE ERA LUMINATĂ DE O „PIATRA” FOARTE PREŢIOASĂ, UN FEL DE PIATRA DE JASPIS, FIIND LA ÎNFĂŢIŞARE CA CRISTALUL. (Apocalips XXI, 11)

Dacă vrem să avem sugestia completa a acestei Pietre Filosofale, vom preciza ca Japsisul este de culoare VERDE (simbolul CUNOAŞTERII), cu vene roşiatice (ROŞU – iubirea). Ea avea transparenta CRISTALULUI adică prin ea se putea „vedea” TOTUL. Ea era aceea prin care cel ce o cunoaşte putea INTELELGE, putea CUNOAŞTE TOTUL.

Intrând în Ierusalim, Hristos a visat cu certitudine o lume noua, un nou Ierusalim, o nouă Biserica, o nouă Filosofie, un cuib şi pentru El, un cerc de prieteni însetaţi de Adevăr cărora să le poată destăinui, cărora să le poată oferi toată ştiinţa sa!

Hristos a visat???!!!

Ioan n-a mai visat! El a avut vedenii, viziuni…

Noi visam??? Poate… În orice caz, căutam să descifram visele şi viziunile celor de acum 2000 ani şi vedem, şi constatam ca ele sunt în fond şi VISELE noastre…

ONCLUZII

Sensul învăţăturii lui Hristos, marchează cele trei mari etape ale evoluţiei spiritului uman:

PURIFICAREA – ÎNNOBILAREA – TRANSFIGURAREA.

Noi am privit aceste trei etape prin ascensiunea ce o întreprinde spiritul, spre a urca succesiv lanţul celor **TREI MUNŢI**:

— MUNTELE FAPTELOR IUBIRII;

— MUNTELE EXTAZULUI TABORIC;

— MUNTELE CUNOAŞTERII.

Am văzut ca la Prima Sa venire, Hristos a adus **FOCUL** – Aceasta înseamnă animarea gândirii, îndemnul la activitate, spre a fi urcat **MUNTELE EXTAZULUI**.

La Două Venire, El va fi Hristos – **LUMINA**, căci va pecetlui sensul pe care îl are omenirea, sensul ultim fiind:

CUNOAŞTEREA

Hristos nu a încetat să cheme omenirea **să ARDĂ**. Să ardă în Focul virtuţilor, mai întâi, apoi în focul gândirii.

GÂNDIREA FIIND ACEEA CARE DESCHIDE DRUM CUNOAŞTERII.

Lucrarea noastră a insistat suficient de mult spre a demonstra ca **„religiozitatea”** nu este decât o primă fază… necesara sa asigure **PURIFICAREA.**

Odată omul purificat dogmele, canoanele şi regulile nu fac decât să-l încorseteze. El simte nevoia de a se elibera din lumea literelor şi a formelor, simte nevoia de contemplaţie, care are un limbaj propriu şi acţionează la un nivel înalt al intelectului. Noi nu negam necesitatea dogmelor, nu negam importanta tradiţiei, dar nici nu putem fi de acord ca tot adevărul a fost spus şi cu asta încheiem discuţiile. Pentru un filosof „dogmatismul” este o boală! Noi nu suntem de acord cu aceasta. Dogmatismul, spunem noi, este doar o etapă, o primă etapa pe care însă o consideram epuizata din punct de vedere istoric.

Religiile au mereu nevoie de primeniri, de reactualizări succesive, tocmai pentru a ţine pasul gândirii semenilor noştri.

Învăţătura lui Hristos este asemenea unui edificiu de idei şi concepte. Dar un edificiu nu are o singură faţadă. A impune un punct de vedere, a dicta o singură linie de interpretare, este ca şi cum arhitectul ar impune privitorului un singur loc din care să fie privit edificiul.

Noi ne-am ales un loc al nostru şi am văzut în **ÎNVĂŢĂTURA** lui Hristos **TREI MUNŢI** cu înălţimi diferite, şi suntem convinşi ca nimeni nu poate spune că am greşit cu ceva.

La fel am procedat şi cu lucrarea noastră **„NUNŢILE NECESARE”**. Acolo am privit totul, văzând în Hristos **MIRELE** ce-şi aşteaptă Miresele cele ce vor să-l cunoască. Deci şi acolo sensul **NUNŢILOR** este tot **CUNOAŞTEREA.**

Dacă în **„NUNTI”** am apelat la un limbaj simbolic, în această lucrare nu am mers pe ocolite, ci direct, spre a ajunge să deznodam ca:

SENSUL MILENAR AL EXISTENTEI A FOST.
ESTE ŞI VA FI:
CUNOAŞTEREA!

— Cel de pe **PRIMUL MUNTE** nu vede, nu înţelege.

— Cel de pe **AL DOILEA MUNTE** vede Lumina şi trăieşte bucuria.

— Cel de pe **AL TREILEA MUNTE** nu numai ca vede Lumina, ci o şi înţelege pentru ca trăieşte în **LUMINA.**

NOTA

1. **SFINXUL EGIPTEAN** este un leu şezând, având cap de femeie, pe Zeiţa Isis, a Luminii.

Ochii îi avea de rubin, ceea ce impresiona în mod deosebit noaptea când Sfinxul privea cu ochii având sclipiri roşietice.

Simbolul cifric al SFINXULUI egiptean este 1 – 2 – 4: adică (1) cap; (2) ochi; (4) picioare.

SFINXUL voia sa exprime stadiul maxim de realizare spirituala pe care îl realizau iniţiaţii egipteni, realizare care exprima zeificarea omului.

2. **HORUS-ŞOIMUL** era la egipteni zeul suprem. (1) Un şoim cu (2) aripi, ce şedea pe un TRON cu (4) picioare.

Ochii şoimului erau soarele şi luna, căci atributul lui suprem era **VEDEREA**, adică el este zeul ce **ŞTIE** totul cel ce **ÎNŢELEGE**, cel

ce **CUNOAŞTE**, şi tronează peste tainele lumii vizibile, şi peste tainele Lumii invizibile.

HORUS – ŞOIMUL ilustrează cea mai perfecta metafora menita sa exprime cu subtilitate atributele Divinităţii.

Şi totuşi **VISNU** este mai expresiv.

3. **VISNU-CONSERVATORUL** este o statuie care datează din secolul XIV al erei noastre, produs de gândirea brahmana, zeu suprem care domina Pantheonul brahmanilor.

VISNU este înfăţişat stând în picioare cu o îmbrăcăminte sumară. Este un personaj masculin feminizat (androgin), căci are sânii puţin proeminenţi. Pe cap poarta un trunchi de con, forma preferata de brahmani care construiau temple cu o forma ce s-ar fi putut înscrie într-un con, conul reprezentând ascensiunea gradată, liniara. Bogăţia semnificaţiilor însă sta în cele patru mâini; două mâini ridicate; două stau aplecate. În prima mana tine cu două degete roata legilor care conduc fenomenele. În cea de-a doua tine o sferă (perfecţiunea) din care ţâşnesc trei flame; cu cea de-a treia mana tine toiagul conducerii autoritare, iar cu cea de-a patra mana, binecuvântează şi în acelaşi timp tine la distanta privitorul.

Ochii îi ţine închişi: simbol important care exprima interiorizare totală.

Aceasta statuie, după cum şi cititorul poate constata, este cea mai complexa expunere a atributelor Divinităţii. Nicio religie nu a reuşit să depăşească aceasta complexa expresivitate a statuii lui **VISNU**. Nicio religie nu a vorbit mai frumos despre Dumnezeu ca aceasta statuie. Ştim ca Hristos a tăcut în aceasta problema; nu a vorbit nimic despre Tatăl, dar a promis că v-a vorbi la a Doua sa Venire.

Şi la **VISNU** găsim simbolul cifric **1 – 2 – 4**. (1) Un cap (2) ochi închişi şi (4) mâini.

4. **SFINXUL GRECESC** apare în mitologia greaca în povestea lui Oedip, dar el este o veche zeitate care datează din timpuri imemoriale. Acest **SFINX**, ca şi cel egiptean, este un zeu care chinuie pe oameni cu întrebările sale şi cel ce nu ştie răspunsul este devorat. El exprima, în felul acesta, Zeul „Atotştiutor", deci zeul CUNOAŞTERII care nu are alt rol decât să chinuiască oamenii cu întrebările lui. Teologii noştri ar spune că este un zeu rău, satanic.

Noi însă, vedem în el o ipostaza interesanta a Divinității, care lupta pentru a face pe oameni să învețe, uzând de spaima ce o provoacă oamenilor prin întrebările sale.

SFINXUL grec este reprezentat de un leu cu cap de femeie (ca și la egipteni).

Are însă în plus, două aripi.

Simbolul cifric este tot **1 – 2 – 4**. (1) Cap, (2) aripi, (4) picioare

SFÂRȘIT…